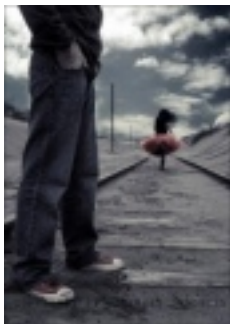

Hành Trình Của Biệt Ly

Contents

Hành Trình Của Biệt Ly	1
1. Chương 1: Tôi Viết	2
2. Chương 2: Mùa Hoa Nở	3
3. Chương 3: Chạm Khê	5
4. Chương 4: Cho Đến Hoang Tàn	7
5. Chương 5: Hồn Em Chung Kiếp Con Đường Lạ *	8
6. Chương 6: Cứ Đến, Cứ Đi	11
7. Chương 7: Một Người Đàn Ông	13
8. Chương 8: Nỗi Buồn Mùa Hạ	16
9. Chương 9: Xa Lạ Đầu Tiên	18
10. Chương 10: Xanh Và Bà	20
11. Chương 11: Quảng Ngát	23
12. Chương 12: Tháng Tám Của Chúng Ta	26
13. Chương 13: Đợi Chờ	28
14. Chương 14: Vĩnh Biệt Xanh	30
15. Chương 15: Bước Qua	33
16. Chương 16: Trong Cơn Say	35
17. Chương 17: Ảo Ảnh	38
18. Chương 18: Tai Kiếp	41
19. Chương 19: Anh Có Tin Rằng Nỗi Nhớ Là Thật?	44
20. Chương 20: Em Lại Đi Đây	46
21. Chương 21: Không Thể Quên	49
22. Chương 22: Gặp Gỡ Hay Ràng Buộc?	52
23. Chương 23: Tuổi Trẻ	54
24. Chương 24: Từ Bỏ Nỗi Đau	57
25. Chương 25: Ba	61
26. Chương 26: Trở Về	64
27. Chương 27: Quá Khứ Bất Diệt	67
28. Chương 28: Tình Yêu Của Anh	71
29. Chương 29: Tình Cầu Lạnh Lẽo	75
30. Chương 30: Địa Đàng	77
31. Chương 31: Kết – Hành Trình Chỉ Có Trên Trang Giấy	80

Hành Trình Của Biệt Ly

Giới thiệu

Trưởng Thành có thể coi là một hành trình Ly Biệt. Chúng ta ai cũng phải thực hiện hành trình ấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-cua-biet-ly>

1. Chương 1: Tôi Viết

Tên tôi là Vũ. Tôi sinh ra tại thành phố Cẩm Phả, thuộc tỉnh Quảng Ninh. Nơi tôi sống không được nhiều người biết đến cho lắm, cơ bản vì họ để ý đến Hạ Long nhiều hơn. Hờ, phải, là vịnh Hạ Long – một trong bảy kỳ quan thiên nhiên thế giới.

Có một điều đặc biệt khó tin là tuy tôi sinh ra ở Quảng Ninh, nhưng tôi chưa bao giờ tới vịnh Hạ Long. Có vẻ như tôi không có duyên với nó. Tôi từng có nhiều lời mời đi tới đó, nhưng lần nào cũng gặp trở ngại. Một phần là vì ba mẹ, còn lại một phần cũng là do vận mệnh.

Sau này khi tôi ra ngoài xã hội làm việc, có rất nhiều người hỏi tôi rằng tại sao lại không thử tới đó, tôi đều cười trừ rồi bỏ qua. Thực ra có những câu chuyện khi nói ra thì sẽ thành nhảm nhí, sẽ không có ai tin cả. Tôi đã từng nghĩ mình sẽ bỏ ý định đến Hạ Long, cũng từng tính tới chuyện nói một lời khước từ nó với cuộc đời của tôi. Một lời khước từ mà không một ai biết cả.

...

Tôi với Vân đi qua con đường Thanh Niên. Cô ấy là một nhà văn, viết lách cũng khá. Tôi thích những câu chuyện của Vân. Nó khá đời thường, bình dị nhưng lại luôn mang một nỗi lòng của riêng cô ấy. Vân viết truyện vì bản thân cảm thấy cần phải viết nó ra, chứ không phải là viết vì đam mê. Đôi khi cô thường nói với tôi rằng: “Tớ muốn bỏ nó, ném nó đi. Tớ cần được yên tĩnh. Nhưng yên tĩnh quá lại hóa cô đơn”. Rồi cô ấy sẽ hút thuốc. Đó là một thói quen xấu của Vân, tôi không thích chuyện này, nhưng cũng chẳng ngăn cấm được cô ấy.

Bởi Vân là một cánh chim tự do.

Bản thân tôi thì không phải là một nhà văn, tôi học báo. Tuy nhiên, trong lòng tôi luôn có một câu chuyện. Mà tôi nghĩ trong lòng ai cũng thế thôi. Tôi muốn viết nó, như viết ra những dòng hồi ký vậy. Có lẽ tôi là một con người hoài niệm, luôn thích sự ố vàng của thời gian và mùi vị cổ điển đeo trong từng năm tháng. Vân không biết chuyện tôi viết lách, cô ấy sẽ không ủng hộ tôi, nên tôi chỉ có thể viết một mình.

Viết lách một mình cũng có thể coi là cô đơn. Khi viết, dễ sinh ra một cảm giác tủi thân. Rằng bạn sẽ không có ai để san sẻ câu chuyện này cùng. Không có ai là người đưa ra ý kiến cho bạn. Rằng họ có thích nó hay không, họ có muốn được đọc những chương tiếp theo hay không. Khi tôi nghĩ đến chuyện này, tôi đã muốn bỏ dở.

Đường Thanh Niên là một con đường khá nổi tiếng ở Cẩm Phả. Nó nằm ở phường Cẩm Thành. Dọc con đường luôn có các hàng quán. Quy mô nhỏ lẻ, một số rất vắng khách. Tôi và Vân mỗi khi rảnh rỗi thường đi tới đó. Hôm nay cũng vậy. Chúng tôi sẽ đi từ đầu con đường cho tới cuối con đường. Đi bộ. Chúng tôi sẽ nói chuyện phiếm với nhau, những câu chuyện tẻ nhạt rất khó để cười nổi, nhưng vẫn phải tiếp tục. Bởi nếu như gặp nhau mà không nói chuyện gì, thì giống như chuyện tự đưa nhau vào trong sự xạc xách vậy.

Vân rủ tôi đi ăn tiết hầm, một món rẻ nhưng chưa chắc đã sạch. Đạo gần đây có rất nhiều tin báo được đưa lên về an toàn thực phẩm, người dân đã chán chường và mất niềm tin vào những thứ mà bản thân cảm thấy cần phải ăn. Chỉ riêng chúng tôi là vẫn bỏ ngoài tai, giống như đem mạng sống bản thân ra đặt cược vậy.

Người chủ quán là một phụ nữ chừng hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt khắc khổ, ăn mặc bần bản nhưng vẫn luôn nở một nụ cười chất phác. Bà bưng cho chúng tôi hai bát tiết hầm lá ngải. Mùi lá ngải hầm thuốc bắc đặc trưng tỏa ra, khiến dịch vị cồn cào. Chúng tôi cùng nhau ăn trong im lặng, cơn đói dần lắng xuống. Tôi hay có nhả hứng vừa ăn vừa ngắm nhìn đường phố. Con đường Thanh Niên này cũng khá tấp nập. Ở ngoài cổng bệnh viện gần đó luôn ồn ào, chỉ có cái lõi bên trong là yên tĩnh.

Một bà già mặc đồ bệnh nhân từ đó bước ra. Tay bà xách một chiếc cặp lồng nhỏ, chắc là để đựng cơm canh. Những bước đi dò dẫm như sắp đổ gục, tuy nhiên ý chí thì vẫn còn mạnh mẽ lắm. Có lẽ đó là bản năng sinh tồn trong mỗi con người. Là một bản năng đặc biệt. Cho dù có cô đơn thì vẫn phải duy trì sinh mệnh của bản thân.

Tôi luôn có cảm giác sợ bệnh viện, là sợ thật sự. Tôi nghĩ tôi sẽ dễ dàng chết đi như trong phim. Rằng nhận thấy sự thay đổi đến kỳ dị của bản thân nhưng lại không muốn tới cái nơi sặc mùi thuốc tẩy trùng ấy. Tôi sẽ để mọi thứ cứ thế sinh sôi, trừ khi mẹ tôi phát hiện ra nó. Và cứ thế, tôi sẽ chết đi như mấy diễn viên máu trắng. Vì giấu người tình mà phải ra đi.

Đúng thế. Có người hỏi tôi thấy cái chết nào dễ dàng hiển dăng nhất, thì tôi nói là cái chết trong phim. Người ta luôn nghĩ cái chết thật nhẹ nhàng, giống mấy vị anh hùng hảo hán thời xưa. Cứ động một chút là người này bệnh, cứ động một chút là tai nạn, chỉ vì một lý do đó là sóng gió. Đây là kiểu phim thịnh hành nhưng rẻ tiền. Thật! Một cái chết, vài giọt nước mắt gào thét và hết phim. Không ai biết số phận đằng sau của những con người còn lại.

Chúng tôi ăn xong, tự trả tiền cho bản thân. Đó thể hiện sự thân thiết công bằng. Nhưng đa số người ta không có khái niệm ấy. Họ thấy đã là bạn thân thì cần phải làm tất cả cho nhau, kể cả về vật chất.

Vân nói: “Tớ sẽ viết một câu chuyện về cái chết!”

“Ừ!”

“Chỉ là cái chết của một cuộc tình. Mạng sống tớ không dám động vào, nó là một thứ thiêng liêng. Và tớ yêu nó.”

“Một cuộc tình? Sẽ chết?”

“Ừ, nó chết đi như thế, không thể cứu vãn được. Thật đau buồn!”

“Cậu không để họ chết chứ?”

Vân nhìn tôi, cau mày: “Tớ đã nói không dám động vào sinh mệnh mà. Chẳng ai muốn đem thứ bản thân yêu tha thiết ra làm một cuộc thí nghiệm khó có thể thành công được.”

Tôi gật đầu, tự thấy bản thân cũng yêu đời như vậy. Tôi rất sợ chết, nhưng không biết giới hạn của bản thân. Tôi đã nói rồi, một kẻ sợ bệnh viện thì dễ chết hơn những kẻ khác rất nhiều. Nó mang vẻ của một cái chết phim ảnh.

Và có lẽ, ông đạo diễn của tôi chính là ông Trời.

2. Chương 2: Mùa Hoa Nở

Tôi là một người không thích hoa, nếu không muốn nói là ghét. Không hiểu vì lý do gì, nhưng tôi đặc biệt khó chịu với cái vẻ mau nở mau tàn của chúng. Đó là những thứ yếu đuối nhất thế gian, có khi chỉ cần chạm nhẹ cũng dễ dàng tan biến.

Mẹ tôi thì khác, bà yêu hoa. Thỉnh thoảng bà lại đi chợ hoa, mua vài bình cho dù giá thành không hề rẻ. Tôi thường kêu ca này nọ, nhưng bà chỉ cười bỏ qua. Thái độ đó của bà giống như là đang bảo vệ tình yêu của mình vậy. Mẹ tôi là một người có lập trường rõ ràng. Chỉ cần là thứ bà yêu thích, thì sẽ không ai ngăn cấm được. Hoặc ngược lại, chỉ cần là thứ bà muốn bỏ, thì dù có yêu thương bà cũng sẽ tuyệt tình vứt đi.

Năm ấy khi tôi tròn mười tám tuổi, ba mẹ tôi ly hôn. Mọi thứ lúc đó không hề kinh khủng như tôi tưởng. Chỉ đến sau này, khi nhớ lại tôi mới thấy lạnh lòng. Kiểu ly hôn của ba mẹ tôi là kiểu ly hôn trong câm lặng. Không có bất kỳ một cuộc cãi vã nào diễn ra, càng không có ẩu đả như những gia đình tan vỡ khác. Ngày ly hôn, ba mẹ và em trai tôi phải ra tòa, ba vẫn gọi điện ẹ nói: “Xong chưa? Anh sẽ đến để đưa hai mẹ con đi”. Vì tôi là người đã tròn mười tám tuổi, nên không cần phải ra hầu tòa. Nhưng em trai mười bốn tuổi của tôi thì phải ra. Sự quan tâm của ba dường như được mẹ coi là một việc tất dĩ ngẫu. Bà nói được, rồi đi cùng ba tôi.

Tôi cứ có cảm giác, giữa hai người như tồn tại những đóa hoa. Mau nở rồi chóng tàn, không thể nói lời từ biệt.

Em trai tôi trong lòng đã có sự lựa chọn cho riêng mình. Tôi cũng thế. Cả hai chúng tôi đều chọn mẹ, nhưng không có nghĩa là bỏ ba. Ba chúng tôi là một người rất yêu con cái. Trong lòng ông luôn có một khoảng trống đầy yêu thương dành cho chúng tôi.

Tôi còn nhớ năm bốn tuổi, được ba đưa đi nhà trẻ. Tôi ở phường Cẩm Thạch, nhà giữ trẻ chỉ cách khoảng vài trăm mét. Ba nắm tay tôi, dắt đi trên một con đường vắng nắng trong một buổi sáng trong lành. Hai bên đường là ruộng rau muống xanh mướt, thấp thoáng vài bóng người đang lội dưới đó. Tuy mùi phân bốc lên nồng nặc, nhưng chúng tôi đều im lặng. V dĩ quen rồi.

Ba thường huýt sáo, vẻ mặt vui tươi. Ông có thói quen xấu là khạc nhổ. Tôi không thích cái hành động thiếu lịch sự đó. Nhưng sống cùng nhau nhiều năm, tôi tự phải coi đó là một phần quan trọng trong con người của ông.

Lúc ấy tôi sẽ đi bên cạnh, chỉ tầm ngang hông của ông thôi. Đôi mắt ngây thơ, không ngừng nghiêng ngó. Với tôi lúc ấy, mọi thứ trong cuộc sống còn khá là lạ lẫm.

Rồi ba đưa tôi đến hàng quà cạnh nhà trẻ. Ông hỏi tôi muốn ăn gì. Tôi suy ngẫm một lúc lâu rồi trả lời thích sữa chua và thích mua đồng hồ đeo tay. Ông mua cho tôi những thứ đó – một hộp sữa chua và một chiếc đồng hồ đeo tay rẻ tiền dành cho trẻ con. Sau đó ông dẫn tôi vào nhà trẻ rồi đi làm. Thực ra lúc ấy tôi không thích gì cả, tôi chỉ muốn kéo dài thời gian ở bên ông. Tôi rất sợ cảm giác phải nhìn thấy bóng lưng của ông, lúc ấy tôi sẽ khóc.

Cô giáo là một người khá kiên nhẫn. Tôi khóc rất lâu, gào rất lâu, nhưng cô lại chỉ dỗ dành. Đôi khi tôi làm dữ quá thì nạt nhẹ. Đó là ngày đầu tiên tôi đi học. Sau này lớn lên, tôi bắt đầu nghĩ về nỗi cô đơn đầu đời. Không phải là cảm giác nhớ nhung ai đó, mà lại chính là cảm giác một bản thân bị ba mẹ bỏ lại ở nhà trẻ. Cảm giác đó sau này rồi sẽ quen, nhưng tôi biết ngày đầu tiên đi học, cũng là lúc bản thân không tìm được nước mắt tủi hờn.

Mẹ tôi nhắn tin thông báo việc mọi thủ tục đã được làm xong. Ba dọn ra ngoài sống, ba mẹ con tôi sẽ ở lại trong căn nhà cũ. Mọi thứ sẽ vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là thiếu đi một người đàn ông. Tôi thấy mẹ gỡ bức ảnh hai người chụp năm 2006 xuống và cất dưới gầm giường. Trong lòng tôi như có một thứ gì đó rất hụt hẫng tràn qua, cảm giác khó chịu chỉ muốn chạy trốn.

Sau ngày hôm đó, mẹ tôi cười nhiều hơn, nhưng bà mua ít hoa dần. Tôi không hỏi về việc này, còn cảm ơn thần phật rằng mẹ không còn yêu nữa. Tuy nhiên, tôi luôn biết đó chỉ là một sự kiềm hãm. Đôi khi cần phải nén lòng lại để tránh cho lòng khỏi những đau đớn nhất. Mẹ nói với tôi rất nhiều, hầu như chỉ là những câu nói mang tính tượng trưng. Bà nói bà không buồn, cũng chẳng có gì vướng vào lòng hết. Bà thấy rất vui khi đã bỏ được ba, như nhả bỏ được một chiếc gai cứ cắm ngập trong tim. Tôi vẫn chọn cách im lặng trước thứ mặt nạ của mẹ, chỉ biết thở dài và nhìn người bà gầy đi từng ngày.

Tôi biết trong lòng của mẹ, những bông hoa đã bắt đầu khô héo. Kết thúc cho sự rực rỡ và kiêu hãnh của nó. Trong mẹ chỉ còn giá lạnh, tình yêu đã là một sự tàn úa đau thương.

Từ bỏ một người bao giờ cũng là một việc khó khăn. Chinh phục người đó đã khó, nhưng để buông tay họ ra còn khó hơn. Mẹ tôi là một người phụ nữ kiên cường, cho nên bà mới rời xa được khỏi người đàn ông của đời mình. Ông là mối tình đầu của mẹ, và có thể sẽ là tình cuối.

...

Hạ đã tới, cũng là mùa sen nở. Tôi nghe nói Việt Nam đã bầu chọn hoa sen là quốc hoa. Tôi không phải người yêu hoa nên không rõ lắm, chỉ lờ mờ thoáng biết qua báo đài. Mẹ tôi không có ý kiến gì về việc đó. Bà đã không còn mua hoa về cắm nữa rồi. Bà nói sẽ chỉ cắm hoa vào ngày lễ Tết, như để thanh tẩy không khí ngột ngạt trong nhà.

Tôi hỏi: “Mẹ có thích sen không? Tâm sen pha trà sẽ rất ngon đấy. Có thể chữa được chứng mất ngủ của mẹ.”

Mẹ tôi cúi đầu, nói: “Mẹ không mất ngủ. Cũng không thích uống trà.”

Mùa này sen nở rất rõ, cảm giác như chưa năm nào nở nhiều như vậy. Tôi nghe qua những kênh thông tin truyền thông mà cũng cảm thấy có chút phấn khởi. Không hiểu vì lý do gì. Có thể là nó vui mừng vì bản thân được chọn làm quốc hoa. Hoặc cũng có thể là đã lâu lắm rồi nó chưa sống hết mình như thế.

Bạn bè tôi chụp rất nhiều ảnh ở ao sen. Chúng nó đều mặc quần áo “kinh điển mọi thời đại” khi chụp những tấm ảnh cạnh quốc hoa. Cũng chỉ có một chiếc yếm đỏ và một chiếc váy nâu sẫm cổ truyền của Việt Nam thôi. Ảnh nào cũng như ảnh nào, mắt không có hồn, khuôn mặt gượng gạo, nhưng có vẻ như vẫn rất thích thú. Tâm lý đôi khi đánh lừa cảm giác, khiến chúng ta không thể phân biệt được thế nào mới là cái đẹp thực sự.

Tôi hỏi một cô bạn trên Facebook rằng: “Cậu sao lại chọn cái ngày nắng thế mà đi chụp ảnh? Không sợ cháy da à?”

Cô ta gõ lại: “Có chứ! Nhưng sen đang nở rất đẹp. Không nhanh thì nó tàn mất.”

Tôi mỉm cười nhìn màn hình, bàn tay click vào chuột một cách vô thức. Chợt phát hiện ra tôi đã tắt cửa sổ chat từ bao giờ. Tôi ngẩn ngơ nhìn tấm hình của cô bạn, không hiểu sao bỗng dưng lại thấy tiếc.

Con người sợ thời gian tới mức vội vã, tới mức quên đi chính bản thân mình. Thời gian là thứ vô tình, cho dù có đẹp đến đâu thì vẫn phải tới lúc tàn lụi.

Một lúc nào đó, tôi sẽ nói với mẹ rằng: “Mẹ biết không? Thực ra mọi thứ đều song song một cách rất tự nhiên. Thời kỳ hoa nở đẹp nhất, cũng là lúc sự lụi tàn đang chảy trôi trong lòng.”

3. Chương 3: Chạm Khẽ

Tôi bắt đầu đăng tải câu chuyện của mình lên mạng vào ba ngày trước. Không có ai đoán hoài gì nó. Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, và cũng đã tự học được cách vô cảm trước những thất vọng của bản thân.

Khi tôi đăng tải những chương đầu tiên, tôi bắt đầu có rất nhiều dự định cho nó. Rằng nếu sau này nếu hoàn thành được, thì có nên gửi nó tới nhà xuất bản nào đấy hay không. Tuy nhiên, tôi lại sợ mẹ và Vân sẽ đọc được nó. Tôi rất sợ những nỗi lòng của bản thân được những người xung quanh biết đến. Trừ những ai xa lạ.

Vân từng ngồi trên cửa sổ phòng tôi, nhìn ra ngọn núi đá vôi phía xa và nói rằng: “Cậu đừng vui mình vào những con chữ. Chúng luôn có một malice lôi kéo cậu. Đến lúc ấy, cậu sẽ không kiểm soát nổi bản thân mình đâu.”

Tôi cười, không nói gì cả. Trong lòng tôi hiểu rõ mọi thứ của bản thân, kể cả trái tim. Với những gì tôi có thể kiểm soát được, tôi tự tin với chúng. Tôi muốn kể một câu chuyện, chứ không phải là đơn thuần viết

ra. Năm tháng là một thứ vô tận, chẳng ai có thể nắm bắt được. Câu chuyện của tôi là những thứ đời thường và nhàm chán. Nhưng đó là nỗi lòng của riêng tôi, nó mang mùi vị của năm tháng.

...

Một người con trai đã nắm tay tôi ở trên xe bus! Những ngón tay thon dài, bao quanh lấy cổ tay tôi nhưng không dám siết chặt. Tôi có thể cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ đầu ngón tay của anh ta, còn cảm nhận được một sự bàng hoàng và thăng thốt.

Tôi ngước lên nhìn, không hiểu sao lại nhoẻn miệng cười – nụ cười ngây ngô nhất có thể.

Anh ái ngại buông tay ra và nói: “Xin lỗi em, xe đông và tắc quá!”. Thế rồi xe dừng, anh xuống, không một lần ngoảnh lại. Tôi đã ngẩn ngơ, không biết cách níu với.

Tôi vẫn cười như một đứa trẻ, trong đầu trống rỗng không một suy nghĩ. Cổ tay tôi vẫn lưu lại dư âm của anh. Lạnh nhạt mà xao xuyến. Tôi đứng lẫn trong đám người đang chen lấn, anh không thể nhìn rõ mặt tôi. Và tôi cũng không kịp nhớ khuôn mặt của anh.

Hóa ra duyên phận chính là thứ còn mong manh hơn cả những bông hoa mà mẹ tôi yêu thích. Sự lụi tàn của nó không diễn ra đủ chậm để ta kịp nhìn thấy. Mà có khi, còn không hề biết đến sự tồn tại của nó.

Ngày hôm đó tôi phải đi phỏng vấn một anh chàng ca sĩ tên Tùng Lâm. Đạo diễn này dân tình có vẻ chú ý đến anh ta. Lâm luôn luôn đặt show diễn và lúc nào cũng tỏ ra mình là một người khiêm tốn.

Khi tôi đến điểm hẹn, tôi đã phải nhìn lại chính mình trong gương. Cô giáo dạy môn Phỏng Vấn của tôi đã từng nói: Tâm thế và tư thế là những thứ cực kỳ quan trọng. Có đôi khi, chỉ đơn giản là việc đứng hay ngồi cũng sẽ ảnh hưởng tới tâm lý phỏng vấn của bản thân.

Tùng Lâm đi một mình, không hề có quản lý hay là những người kiểu “râu ria” gì đó đi cùng. Mái tóc anh ta nhuộm vàng, trông có phần kỳ dị. Khuôn mặt lạnh lùng, mỗi mét. Có lẽ vì những show diễn cho nên anh tang tử không đủ. Lâm mặc một chiếc áo sơ mi hoa hoét, lòi lẹt – mẫu điển hình của ca sĩ thời nay. Anh ta mặc một chiếc quần jeans ống côn và một đôi giày lười màu đen. Khi nhìn thấy tôi, anh ta chỉ gật đầu rồi cúi xuống phỉ phỉ ống quần jeans. Tôi không hiểu hành động của anh ta chằm, nhưng chợt hiểu hóa ra người được phỏng vấn cũng phải có tâm thế và tư thế riêng của họ. Để có thể tránh được những câu hỏi của phóng viên một cách nhiều nhất có thể.

Anh nói: “Cô có uống gì không? Tôi mời!”. Cách nói chuyện hết sức phóng khoáng, mang dư vị của biển cả. Tôi là người sinh ra tại vùng biển, không sinh sống như những dân chài, nhưng trong tôi cũng tồn tại những phóng khoáng như của anh ta.

Tôi gật đầu: “Tôi uống nước mơ.”

Lâm với tay gọi một ly mơ đá cho tôi. Sau đó nhìn tôi chỉnh kịch bản và liên hệ với người quay phim đang bị mắc kẹt trên đường.

Tôi có hơi ái ngại, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thực hiện một cuộc phỏng vấn người nổi tiếng. Cũng chính vì điều ấy nên có đôi phần lúng túng. Tôi bắt đầu nhẩm lại những câu hỏi trong đầu, có thể trong quá trình phỏng vấn sẽ có những câu hỏi phát sinh, nhưng chỉ cần tập trung vào chủ đề là được.

Mười phút sau, người quay phim vội vàng chạy tới. Anh ta bê một chiếc chân máy, máy quay nằm trong túi đeo qua thân người. Mồ hôi từ trán chảy qua thái dương, rồi đến cổ. Như là một sự trôi qua rất mãnh liệt.

Tôi thích ngắm những người đàn ông như thế này. Tôi thích vẻ mạnh mẽ khó cưỡng ấy của họ. Những người đàn ông khiến tôi bị chú ý thực ra không hiếm, nhưng để tôi phải ngắm nhìn thì lại cực hiếm. Tôi không có thói quen nhìn chằm chằm người khác. Hay có thể nói đó là một sự bất an cũng được.

Lâm là một người khá kiên nhẫn. Tôi nghĩ với một người luôn bận rộn như anh ta, thì thế này đã có thể coi là một người đủ kiên nhẫn được rồi. Lâm trả lời những câu hỏi của tôi, ánh mắt luôn tập trung về tôi, đôi khi lại liếc lên ống kính. Nụ cười của Lâm không hề mang một ý nghĩa nào hết, anh ta cười như một cái máy. Bất kể khi nào cũng có thể cười được. Tôi nghĩ đây là đặc thù nghề nghiệp.

Tôi có hỏi qua về bài hát mà anh đang tập trung sáng tác. Một bài hát được sáng tác trong yên lặng.

Khi nghe xong câu hỏi ấy, Lâm đã ngạc nhiên hỏi tôi rằng: “Sao cô biết?”

Thực ra thông tin này là của một người bạn đã nói cho tôi. Tùng Lâm là người khá kín tiếng về các quyết định. Anh ta cố gắng không để mình dính vào mấy vụ lùm xùm. Tôi thích cách suy nghĩ của anh ta.

Tôi nhún vai: “Phóng viên mà! Nói thô lỗ ra thì giống như loài chó săn có cái mũi thính vậy đó.”

“Thế cô muốn biết về điều gì?”

Tôi bậm môi suy nghĩ, đối với phóng viên như tôi, đây là điều tối kỵ. Phỏng vấn cũng giống như chiến đấu với kẻ địch vậy đó. Càng rút ngắn khoảng im lặng giữa hai người càng tốt. Bản thân càng ở thế chủ động thì càng có nhiều thông tin. Tuy nhiên, tôi vẫn quyết định dành tặng câu hỏi này riêng cho bản thân mình.

“Sẽ có một ai đó xuất hiện chứ?”

Lâm im lặng một hồi, rồi đáp: “Không hẳn. Tôi không muốn ai xuất hiện trong không gian riêng tư của tôi.”

“Anh định theo lối sáng tác suy tưởng?”

“Không. Tôi không thích thể loại đó. Cái tôi muốn chỉ là một bản nhạc sâu lắng, nhẹ nhàng. Có thể cất được một khoảng trống trong tim vào trong đó, hy vọng nó sẽ đánh tan được cảm giác cô độc trước ánh hào quang.”

“Sẽ đến một lúc nào đó anh bị tự kỷ!”

Lâm bật cười, anh ta đưa tách cà phê lên miệng nhấp rồi liếc nhìn tôi. Khoảnh khắc đó tôi vội quay đi, giống như là một sự khước từ. Đó là phản xạ, cũng là bản năng. Tôi biết cần phải bảo vệ bản thân, ngay cả khi nguy hiểm chưa tới gần.

Và tình ái là một trò chơi khá nguy hiểm!

4. Chương 4: Cho Đến Hoang Tàn

Tôi bắt đầu có ý định sẽ dành cả đời để đi du lịch vào năm mười bảy tuổi. Khi ấy, tôi biết một cô tác giả lớn hơn tôi vài tuổi đã được đặt chân đến một số nước. Hơn nữa, tôi là một cô nàng Song Tử, sở hữu một đôi chân đôi đường, một đôi mắt luôn thiếu cái mới lạ và một bộ óc khát khao lưu.

Từ sau khi ba mẹ tôi ly hôn, tôi đã quyết định sẽ độc thân để thực hiện ước mơ của mình. Tôi nghĩ nó không phải là táo bạo, chỉ là tạm thời như vậy đã. Trong tôi luôn tồn tại một sự bất an. Cuộc đời không có ai nói trước được điều gì. Tôi lại là một người dễ yêu dễ thích một ai đó, chôn nên khó có thể khẳng định sẽ cứ thế mà lãnh cảm với tình yêu.

Tôi bắt đầu kiếm tiền, không bao giờ để cho bản thân ngơi nghỉ. Tôi nhận viết kịch bản ột số chương trình nhỏ lẻ, nhận dựng hình ảnh video ột số người bạn mà tôi có quen qua loa, tôi viết báo, và cả truyện nữa.... Đó đều là tất cả những công việc nằm trong tầm khả năng của bản thân.

Có thời gian rảnh rỗi, tôi lại đi xem phim. Ngồi trong bóng tối với một đồng bóng ngô và một hộp nước ngọt. Theo dõi bộ phim mà mình muốn xem. Xung quanh tôi đều rất xa lạ, không có một sự quan tâm cần thiết nào cả. Tôi như người vô hình, ngồi giữa những đồng loại vô hình khác. Tất cả chúng tôi đều không nhìn thấy nhau, mà chỉ có thể cảm nhận qua mùi vị của hơi thở - sự sống đang tồn tại.

Những hình ảnh cứ thế hiện lên. Với hai mươi tư khung hình trên một giấy, nhưng bạn lại chỉ có thể lưu giữ một hình ảnh trong khoảnh khắc đó. Con người có giới hạn của riêng mình, muốn nắm bắt một thứ cũng là một điều rất khó khăn.

Năm tôi học cấp ba, thi trượt vào trường điểm. Ba mẹ đã mất một khoản tiền không nhỏ để lo cho tôi vào ngôi trường “chết tiệt” đó. Kỳ thực trong lòng tôi chỉ coi nó như một thứ không đáng mơ ước, vì lúc ấy

tôi là đứa lười học. Sự căm thù học hành là căn bệnh muôn thuở của đám học sinh. Cảm giác chán ghét ngôi trường và tương tượng nó giống như nhà tù hay địa ngục cũng thế. Là một căn bệnh nan y khó chữa mọi thời đại.

Ngày đầu tiên tôi bước vào ngôi trường đó, cũng là ngày mà tôi hiểu được: Đối với chính đồng loại của mình, tôi luôn giống như một con vật sợ hãi loài người. Tôi không dám giao tiếp, không dám kết thân. Mặc dù tôi rất muốn. Tôi luôn tự dẫn dắt chính bản thân mình, luôn kêu gào với nó rằng hãy bước lên đi, hãy đưa tay ra, hãy cười với họ... Những tất cả đều bị một điều gì đó trong sâu thẳm tâm hồn dập tắt. Và cứ thế, tôi thấy bản thân tan rã từng ngày.

Người bạn đầu tiên mà tôi thân thiết không phải là nữ giới, mà lại là nam giới. Cậu ấy tên Thiên – một cái tên khá hay. Rất nhanh nhẹn, hoạt bát. Lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt cậu, tôi đã liên tưởng ngay đến một chú hươu đang chạy trong cánh rừng xanh mát. Sự nhanh nhẹn của cậu cứ thế lướt qua mọi thứ. Vô lo, vô tư... Cảm giác như đó là một sự thuần khiết khiến tôi phải mỉm cười.

Thiên nói với tôi rằng ba mẹ muốn cậu lên Hà Nội học, nhưng cậu không muốn đi xa. Ở đây có bạn bè của cậu, có cô bạn gái mà cậu thầm thích, và có cả những kỷ niệm mãi mãi không thể dứt bỏ được. Tôi mỉm cười, mi mắt khẽ sụp xuống. Tôi là một người rất thích đi xa, càng xa càng tốt. Nhưng ở bên cạnh tôi, lại là một người luôn níu kéo những gì đẹp đến nhất.

Tôi nói: “Thiên này, cậu không thể bắt giữ mọi thứ trong tay được đâu. Hãy chọn cho bản thân một con đường duy nhất. Hãy tự tạo ra một chiếc máy ảnh cho riêng mình, rồi chụp khoảnh khắc đẹp đến khắc cốt ghi tâm.”

Tôi không cho rằng Thiên cố chấp, bởi mỗi người khi sinh ra đều có sự cố chấp của riêng mình. Chỉ đến khi nào bạn quá mù quáng, đến khi bạn không còn phân biệt được mọi thứ nữa, thì đó mới gọi là cố chấp thực sự.

Và bây giờ, tôi sẽ kể cho các bạn nghe về sự cố chấp điên cuồng ấy của tôi. Đó là một câu chuyện, không mấy vui vẻ gì, nhưng nó đã nằm trong lòng tôi một thời gian dài. Tôi sợ sau này bản thân sẽ quên đi mất câu chuyện đó, không còn cách nào để nhớ lại được bản thân đã từng yêu ai nhiều đến vậy, nên tôi phải viết câu chuyện này.

Câu chuyện về hành trình Ly Biệt của tôi.

5. Chương 5: Hồn Em Chung Kiếp Con Đường Lạ *

Cô độc không phải là không có ai ở bên cạnh. Mà là trái tim không thể đón nhận ai!

Trạm xe bus ngày hôm đó không hiểu sao lại đông đến vậy. Người ta liên tục nhìn ngó, đợi chiếc xe của mình tới. Mặt trời tỏa ánh nắng màu nghệt tươi, mồ hôi chảy ra từ những lỗ chân lông thành giọt. Họ không ngừng khó chịu, không ngừng cau mày.

Mùa hè càng thêm nóng.

Cô ngồi một góc phía bên trong. Cả người thẳng đờ như khúc gỗ, hai bàn tay đan vào nhau, đôi mắt nhìn thẳng, khuôn mặt lạnh lùng. Cô suy nghĩ một số chuyện, mãi mãi không thể thay đổi được. Giả dụ như sự vội vã xạc xách của những con người này. Chúng ta sẽ không bao giờ chạm được vào thế giới của nhau, cho dù có ở chung một tình cầu.

Khoảng nửa tiếng sau, cả không gian gần như bùng nổ khi một chiếc xe bus đã tới. Một số người bắt đầu xù mặt xuống khi phát hiện đó không phải là chiếc xe bus mà mình chờ đợi. Số còn lại thì không ngừng chen lấn nhau như đang giành giật mạng sống với Tử thần.

Cô đứng đằng sau đám đông, cũng là người bước lên sau cùng. Ngay khi cánh cửa đóng lại, cô vội vàng quay ra nhìn. Đôi mắt chợt đờ đẫn, không hiểu bản thân đang cố níu kéo một thứ gì. Người phụ xe không ngừng

hết với hành khách, quát họ phải đứng gọn vào. Cô im lặng thu người vào bên trong, giống như một con rùa đang chui vào chiếc mai cứng cáp của mình. Gió từ điều hòa tỏa ra, xua đi cái nóng trong người. Mồ hôi dần khô cạn, để lại một cảm giác dộp dính.

Chiếc xe phanh lại, đám đông ồ ồ lộn xộn. Cổ tay cô bị một người đàn ông nắm lấy, những ngón tay lạnh lùng khẽ chạm lên da thịt giống như những giọt mưa. Trong hơi người dày đặc, cô ngửi thấy mùi hương bạc hà thanh mát. Bàn tay kia vội vàng buông ra, cô chỉ có thể nghe được một giọng nói trầm âm: “Xin lỗi em, xe đông và tắc quá!” Thế rồi xung quanh cô chỉ còn lại sự im lặng. Là thế giới của riêng cô. Đường như nó vẫn luôn là vậy, thứ vừa rồi cô nghe được chỉ là một ảo giác.

Cửa xe đóng lại, xung quanh toàn người xa lạ, cô lại thở dài và đứng im trong góc. Không ai để ý đến ai.

Cô tên là Vũ. Mùa hè năm ấy cô sống ở Cẩm Phả - một thành phố vô cùng ô nhiễm thuộc tỉnh Quảng Ninh. Thầy hiệu trưởng năm cấp ba của cô từng đặt cho nó một biệt danh khá hài hước là “thủ đô bụi của Việt Nam”. Vì đây là một thành phố công nghiệp nặng. Các mỏ than cùng với nhà máy xi măng và nhà máy nhiệt điện liên tục hoạt động, nên trong không khí bạn sẽ luôn ngửi thấy bụi bặm xen kẽ.

Cuộc sống của Vũ khá vô vị. Không bạn bè, không người yêu, không ham muốn. Hàng ngày, cô ngồi nhà viết truyện, mặc kệ cuộc sống bên ngoài đang chảy trôi. Bạn bè dần dần quên lãng cô. Đối với tất cả, cô bắt đầu cảm nhận được hương vị của màu trắng vĩnh hằng.

Một số độc giả trên mạng thường nói chuyện với Vũ, nhưng chỉ là những lời vu vơ, không có ai kiên trì được mãi. Cô cũng dần ít giao lưu với họ, tự hưởng dư vị cô đơn từ những con chữ của mình. Các câu chuyện của cô thường nói về một người đàn ông, mãi mãi không thay đổi. Vũ cũng không hiểu sao lại phải nhớ đến anh ta nhiều như thế, nhưng nếu không có anh ta, thì câu chuyện của cô đã không thể hoàn thành được.

Trong lòng cô, luôn luôn tồn tại một sự biết ơn đối với anh.

Cô rất thích những bài hát của Tokyo Square – những bài hát tiếng Anh mang hương vị cổ điển. Khi nghe, bạn sẽ dễ dàng quên lãng mọi thứ, chỉ tập trung vào những lời ca nhẹ nhàng sâu lắng ấy. Con tim bạn sẽ trào lên một dòng cảm xúc, rằng đã nghe thấy nó ở đâu rồi. Có thể ấy là kiếp trước!

Các mối quan hệ dần dần được tạo dựng. Cô phải đi gặp một số người. Họ luôn có những cử chỉ quen thuộc. Ấy là một nụ cười khách sáo, một cái bắt tay, hoặc đi sâu hơn nữa thì là một cái ôm tạm biệt. Hầu hết, họ đều nói mình rất cô đơn, và cần có một ai đó bên cạnh để khóa lấp nỗi cô đơn ấy. Vũ không cho rằng họ đang thật lòng với chính bản thân mình, bởi họ chỉ là điên cuồng trong sự ham muốn tình cảm mà thôi. Ai đó đã từng nói: “Đừng cô đơn rồi mới nói yêu tôi”. Vậy nên, không có ai cô đơn mà đi tìm tình yêu. Đơn giản thứ họ cần chỉ là một ai đó thấu hiểu.

Vũ đến gặp một người bạn chơi thân lúc còn ở trường cao đẳng. Cô ta tên là Linh. Linh luôn giải thích tên của cô ta rằng: Linh trong Linh Hồn – Linh Hồn là vĩnh cửu. Cho dù bạn chết đi, thì vẫn phải nhớ người mà bạn yêu thương nhất!

Hiện giờ Linh đã là một nhà báo nổi tiếng, tên tuổi trong giới chuyên môn đã là một thương hiệu. Từ hai năm trước, khi hai người tự đi tìm con đường cho riêng mình thì đã chẳng còn liên lạc nữa. Chỉ là hôm qua, Vũ có dạo qua blog của cô ấy, tình cờ biết cô đang ở Cẩm Phả và thấy có tên cô xuất hiện nên mới hẹn gặp. Không ngờ trong muôn vạn con người, cô vẫn còn lưu lại trong ký ức của ai đó.

Giống như chuyện bạn đứng lẫn trong hàng ngàn người xa lạ, vô tình bắt gặp một ánh mắt thân quen.

Lúc ấy bạn sẽ khóc hay cười?

Hay là hy vọng họ sẽ ở bên mình mãi mãi?

Linh xuất hiện như lần đầu tiên gặp. Khuôn mặt chữ V thanh thoát và xinh đẹp, má lúm đồng tiền, đôi mắt một mí giống người Trung Quốc. Cô ta là người gốc Hoa, nhưng lại mang tình yêu của người Việt. Linh vẫn giữ phong cách khá an toàn, nhưng thoải mái – thích hợp cho việc làm báo của cô ấy. Mái tóc dài được búi lên, cài chặt bằng một chiếc bút bi. Da Linh hơi ngăm, nên cô không dám chọn màu sắc quá sáng và sặc sỡ. Cô ấy mặc quần kaki đen, chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, tay khoác chiếc túi to, bên trong hẳn là máy ảnh cơ, máy ghi âm và một vài vật khác cần thiết cho công việc của cô ấy.

Khi nhìn thấy Vũ, Linh khá là bất ngờ, chỉ là không nói ra. Đôi mắt cô mở to, đứng lặng một hồi, nhưng rồi vẫn mỉm cười chào và gọi cả phê choriêng mình.

Sự xa cách vài năm tuổi trẻ thực ra đã chuyển hóa tình bạn sang một dạng khác. Giữa hai người giờ đây khó có thể tìm được một câu chuyện dễ dàng như trước, nhưng vẫn phải dùng những lời nói mà mình có để níu kéo nhau.

Linh nói: “Cậu thế nào rồi?”

“Vẫn thế. Ở nhà viết truyện, làm vài thứ việc lặt vặt để sống qua ngày. Còn cậu?”

Linh thở dài, khuấy nhẹ tách cà phê rồi đáp: “Đã có tiến triển trong công việc. Hai mươi tuổi được nhận vào làm việc ở tờ nhật báo khá lớn. Hai mươi hai tuổi được bầu làm trưởng ban Văn Hóa Và Xã Hội của tờ nhật báo đó. Còn bây giờ, năm hai mươi ba tuổi tớ đã chuyển sang làm cho tạp chí rồi.”

Vũ nhìn cô bạn của mình, chẳng bất ngờ khi cô cứ tung mình lên cao như một chú cá giữa lòng đại dương bao la như vậy. Ai cũng vậy cả thôi. Mỗi chúng ta đều phải tìm kiếm những cơ hội thích hợp, tìm đúng thời điểm và cứ thế tiến thân. Linh là một người có tài năng, tuổi trẻ là đòn bẩy cho cô ấy. Linh không phải là người trẻ tuổi mang kỳ tích, còn rất nhiều người khác đạt được nhiều hơn cô. Vậy nên, Vũ luôn cảm thấy Linh hoàn toàn có thể tiến xa hơn nữa.

“Từ lúc ra trường, cậu về nhà luôn hả?” Linh nhướn mày hỏi.

Vũ gật đầu: “Ừ, về luôn. Cảm thấy không thể thở nổi ở một nơi xa lạ. Tớ đi đâu cũng thấy ngột ngạt, muốn tàn lụi giữa sự vội vã và nhộn nhịp của nó.”

“Sao cậu cứ mãi dằn vặt bản thân đến như vậy? Thế mẹ cậu nói sao?”

“Mẹ tớ à?” Vũ cười “Bà không có phản ứng gì. Hằng ngày đều chỉ nói với tớ bà không có một thứ gì trong lòng. Hạnh phúc, đau thương... tất cả đều không phải là cái cớ để bà tiếp tục sống. Mà chỉ là hai chị em tớ thôi.”

Linh im lặng, nhìn tách cà phê đang nguội dần. Trong lòng cô chợt cảm thấy lạnh, như có ai bỏ một cơn gió vào. Xung quanh là những câu chuyện rầm rì của mấy người xa lạ, những chậu cây xanh treo trên đầu nhìn có phần gương gạo. Giấy dán tường màu nâu gỗ, trầm tĩnh nhưng an toàn. Bình hoa phong tin tử đặt trên quầy tỏa hương hăng hắc, nếu ngửi quá lâu sẽ cảm giác khó chịu. Mấy năm trôi qua, đã rất nhiều lần cô nghĩ đến người bạn này của mình. Nghĩ đến cảnh hai người gặp nhau. Cô sẽ ôm cô ấy, nói cho cô ấy biết những khoảng trống đã vô tình được tạo ra khi không có ai bên cạnh, nói rằng công việc sẽ là thứ khiến cô cảm thấy an toàn nhất. Tạm thời có thể xua đi những bất an hằng đêm trôi nhẹ trong những giấc mơ, có thể khiến cô tạm quên đi thứ thời gian đang vô tình lướt qua ngang mặt.

Hiện tại, Linh đã gặp được Vũ. Nhưng lại không thể nói ra bất kỳ một lời nào, giống có rất nhiều điều nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Khoảng cách là một thứ gì đó vô hình nhưng lại rất mạnh mẽ. Nếu không biết cách, càng ngày bạn sẽ càng bị nó đẩy ra xa khỏi một người mà yêu quý.

Thật khó có thể tưởng tượng được, trong một giây phút ngắn ngủi lại có thể chặn đứt mọi con đường liên hệ đến nhau như thế. Dù đã ở gần ngay trước mắt, nhưng vẫn không thể chạm được vào nhau.

Ký ức mãi mãi là một thứ có thể nhìn thấy ở khoảng cách xa vời vợi. Dù cố gắng, cũng không thể nắm bắt được trong lòng bàn tay như một vật hiện hữu.

Vậy nên, bạn phải học cách hoài niệm. Hoặc là quên đi sạch sẽ.

...

Cắm Phở thực ra rất yên bình. Có thể vì nó không được nhiều người biết tới như Hạ Long, nên đã tự thu mình vào một góc riêng. Trừ đám bụi ra, nó chẳng có gì để khiến bạn phải lưu ý. Sống ở đây, bạn sẽ luôn thấy nhàm chán, nhưng lại không rời đi. Giống như một chiếc bình hoa dãn cạn kiệt, luôn luôn níu kéo cho dù chỉ là chút sức lực cuối cùng.

Vũ rẽ vào quảng trường. Cô ngồi trên bậc thềm dần lên bức tượng được điêu khắc từ đá. Những người thợ mỏ ấy, giống như là linh hồn của thành phố này. Hằng năm có đến hàng ngàn tấn than được khai thác, rồi

bán đi.Đều là từ sức lao động của họ. Đối với những con người cao cả ấy, họ đã quen với hơi thở của Tử thần đằng sau lưng. Bởi bất cứ một lúc nào đó,khi hầm khai thác than sập xuống, cũng là lúc họ phải chiến đấu trong môi trường sắc khí Metan để sống từng chút một. Cho vợ con, cho ba mẹ,và cho chính bản thân mình. Nói ra sẽ thành nhảm nhí và tâng bốc, nhưng trong lòng cô đúng là luôn tồn tại một sự biết ơn cần phải viết ra.

Quảng trường buổi chiều có rất nhiều trẻ con. Chúng đạp những chiếc xenhỏ, chạy xung quanh khoảng đất rộng mà chúng tự coi là của riêng mình.Đám thanh niên lớn hơn thì trượt Patin. Bằng những bánh xe nhỏ gắn dưới đế giày, chúng có thể đưa bản thân lướt đi như một cơn gió. Thả hồn vào sự trôi chảy và vui sướng, đứng giữa ngưỡng cửa bay bổng giữa bầu trời xanh. Chúng luôn cười, nụ cười nguyên vẹn và thuần khiết. Cho đến khi chúng hiểu được giá trị cuộc sống, thì nụ cười của chúng mãi mãi là một bức tranh khó có thể cưỡng lại được.

Cô ngồi một mình, cảm nhận được dư vị của bình yên. Thứ mà cô muốn chính là như thế này. Cho dù mãi mãi đứng trên một con đường không có phương hướng, không có điểm tận cùng, nhưng cô vẫn có thể chạm tay được vào cuộc sống của mình, ngắm những màu sắc tươi trẻ đang chảy trôi.

Không ngừng hy vọng, không ngừng lớn lên, nhưng không bao giờ kết thúc.

(*): Một câu trong bài hát “Con Đường Lạ” của Lê Cát Trọng Lý.

6. Chương 6: Cứ Đến, Cứ Đi

Người ta hay tự nhớ nhưng một người không hề biết mặt. Hay có thể nói đó là hình mẫu lý tưởng. Bạn tự dùng thứ màu sắc mà mình có để tưởng tượng ra, rồi mỉm cười một mình. Nụ cười ngây ngô đó chỉ bản thân hiểu được, ấy là niềm hạnh phúc khó có thể nắm bắt nổi.

Cô từng nghĩ sẽ gặp được một ai đó như người mà cô vẫn nhớ đến. Anh tacó khuôn mặt góc cạnh, làn da màu đồng rần rởi, mắt sáng nhưng có nỗi cô độc không thể nói thành lời. Cô sẽ luôn thấy anh ta ở trong một góc tối, để lộ cái cằm nhỏ li ti của thuốc lá đang cháy. Hương vị ngọtngat, đắng cay chảy tan tâm hồn. Sau đó anh ta cứ thế đi, như chẳng hề tồn tại.

Thực tế, bạn sẽ không bao giờ quên được một con người như thế. Người đã từng khiến ta mơ tưởng, chỉ thấy một lần và không bao giờ gặp lại.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô không dám quay lưng, như sợ sẽ để vụt mất thứ mà bản thân luôn trân trọng. Nhưng rồi anh vẫn tan biến, như làn khói mong manh từ điếu thuốc mà anh đang hút. Tình yêu của cô, khát vọng của cô cũng giống như vậy mà thôi.

Tuấn nói với cô rằng: “Phải bảo vệ tình yêu của đời mình, như thể ngày mai nó sẽ tan vỡ.”

Cô mỉm cười, nhìn con chữ của anh ta trên màn hình vi tính. Ngoài trời đổ cơn mưa tháng bảy, mưa ngẫu như trời đang than khóc. Mẹ cô nói tháng này là tháng Cô Hồn, phải hết sức cẩn thận. Có những điều tâm linh ta không bao giờ khám phá nổi, nó là thế giới khác, đến khi chết đi có thể vẫn chỉ là một câu hỏi không có lời giải đáp. Vậy nên con người chỉ có một lựa chọn duy nhất đó là tin tưởng, cho dù lý do rất mơ hồ.

Vũ co chân lên, đặt cằm mình lên đầu gối. Ngón tay gõ lên chuột, phát ra những tiếng cách cách rời rạc. Cơn mưa bên ngoài cửa sổ có âm thanh của vội vã. Chúng vỡ tan rồi lắng xuống, như một sự tự nguyện về cái chết của mình. Vòng luân hồi cứ thế xoay mãi, không ai tránh khỏi tai kiếp. Tình yêu cũng vậy, không có ai bảo vệ nó được mãi mãi. Đến một lúc nào đó, bạn sẽ thấy nó đến thời kỳ tàn lụi. Thứ còn lại chỉ là một mối và đau thương.

Cô bật một bản nhạc, ngồi nghe trong yên lặng. Cửa sổ chat vẫn mở, vì cô không dám tắt đi. Cứ ngồi yên như thế, giống như bản thân đang ở một thế giới khác. Vô hình về khoảng cách, có thể nhìn thấy nhưng

không thể chạm vào, cũng không thể cất tiếng gọi nhau. Cuối cùng, khi câu hát của ca sĩ cứ da diết như một sự đau đớn, cô bỗng dừng bật khóc. How did I fall in love with you? Câu hỏi ấy như thấm sâu vào lòng, mãi mãi không thể bay đi được. Cái cách mà người ta yêu nhau bao giờ cũng là một điều bản thân không thể định nghĩa nổi. Chỉ biết rằng bạn yêu người ta nhiều như thế, nhưng vẫn hoang mang không biết họ yêu bạn nhiều bao nhiêu.

Tuấn vẫn chờ đợi, anh ta không hề nói một lời nào. Sự chờ đợi của anh giống như sự im lặng, đứng ngoài cánh cửa cô đơn trong cuộc đời cô. Dự định người vào đó, châm một điếu thuốc và đợi cô bước ra.

Một lúc sau, Vũ đưa tay lên lau những giọt nước mắt. Cảm giác hai tròng mắt nóng bừng, giống như có hơi thở của ai đó liên tục thổi vào. Cô cố gắng kìm nén, chỉ sợ bản thân không thể chịu được mà tan biến đi.

“Anh biết đấy, cho dù có bảo vệ thì nó vẫn phải tan biến thôi. Tình yêu ấy mà!” Vũ lạch cạch gõ lên bàn phím.

“Hãy nói cho tôi biết, cô muốn gì ở nó?”

“Tôi không tin tưởng vào tình yêu như anh. Tôi chỉ tin tưởng vào người đàn ông của cuộc đời mình. Rằng anh ta có thể cho tôi bao nhiêu, và nhận lấy của tôi bao nhiêu. Sẽ có những lúc chúng tôi đều cô đơn, nhưng chúng tôi luôn ở đây, bên cạnh nhau như thể ấy là số phận.”

Câu nói của Vũ khiến Tuấn phải dừng lại, anh như đang suy nghĩ. Khoảng ba phút sau mới đáp: “Ừ, tôi hiểu rồi.”

Cuộc nói chuyện kết thúc ở đó, rất nhẹ nhàng nhưng lại luôn có một nỗi buồn xen lẫn. Đây là người mà cô đã quen trên mạng khá lâu, một người bạn từng đọc truyện của cô. Anh ta khá kín tiếng, chỉ bình luận đúng một lần. Không có gì dài dòng, chỉ là muốn cô kết bạn với anh ta. Cô cũng như bị trúng tà, đồng ý ngay lập tức.

Tuấn giống cô, không hề để avatar của mình, giống như sợ ai đó sẽ nhìn thấy bản thân vậy. Cuộc đời giống một trò chơi trốn tìm, cố gắng giấu chính mình đi thật kỹ, đợi chờ một khoảnh khắc thích hợp để xuất hiện. Không phải vì xấu xí, mà cảm giác giống như người trong avatar đó không phải là bạn. Bạn phải là người đang ngồi đây, và không hề nhìn thấy ai kia trên mạng.

Tuấn là người duy nhất mà Vũ có thể nói chuyện cùng ở trên thế giới ảo này. Cùng có những nỗi niềm, có những câu chuyện giấu kín như kho báu. Anh ôm nó đến một người xa lạ, và nói rằng hãy cất giữ hộ tôi. Còn cô sẽ nói, tôi đây, anh hãy nhớ nó giữ hộ tôi.

Hai người sẽ không bao giờ đi quá xa, cũng không hề có những lời tántĩnh. Giữa họ chỉ tồn tại một sự xa lạ nhưng lại tưởng như rất thân thiết. Trong lòng cô hiểu rõ mối quan hệ mơ hồ này, cho nên mới đem những tâm tư của bản thân ra để nói với anh. Và có lẽ anh cũng như thế. Có đôi lúc, chúng ta chỉ tồn tại trước nhau như không khí. Không thể chạm vào, và càng không thể ôm lấy.

Vũ tắt máy tính, chạy xuống nhà pha một tách cà phê inh. Căn nhà trống vắng không một bóng người, mẹ và em trai đều có việc phải làm, chỉ có một mình cô ở lại.

Em trai cô thích bóng đá, thích game, và thích những thứ mà đám con trai bình thường khác đều thích. Nó cao và rất gầy, đùi còn nhỏ hơn cả cô. Khuôn mặt khô ngô, thân thiện, luôn thích nở một nụ cười. Mẹ cô nói, nó không giống ai trong nhà, trừ ngón tay và bàn chân là của ba cho. Tuy nhiên, không có ai quan trọng về điều này. Ấy là thứ bình thường, không đáng để quan tâm. Cô luôn thấy, chúng ta không nên mang nặng một tư tưởng nhỏ nhặt nào đấy. Cho dù thế nào thì nó cũng là một phần của cuộc sống, cũng là thứ chúng ta tạo ra, không thể nào chối cãi được. Nếu đau buồn về một thứ vững chắc như vậy, thì mãi mãi bạn sẽ không bao giờ có cảm giác an toàn.

Vũ đặt cà phê lên bàn, tìm một cuốn truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Tư ở trên tủ sách. Cô đã đọc nó suốt một tháng mà vẫn chưa xong. Không phải là do cô Tư viết dở, mà là trong lòng không đủ tỉnh táo để xuyên suốt câu chuyện. Có những ngôn từ rất khó để trái tim đón nhận, giống như nỗi cô độc của Vũ. Những ngôn từ ấy xuất hiện như một sự bình dị cần phải có, nó làm nên thành công của tác giả. Những thứ đó thường khó nắm bắt, cô muốn đọc lại nó thật nhiều lần.

Cà phê nguội dần, cuốn sách chỉ còn vài chục trang. Vũ gấp nó lại, cẩn thận như đặt lòng mình xuống. Cô thở một hơi, rồi đưa tách cà phê lên uống cạn. Uống cà phê là phải nhắm nháp, không thể vội vàng. Cũng giống như chuyện của cô Tư vậy. Nhưng có những lúc, thời gian khiến chúng ta bắt buộc phải để trôi những điều tốt đẹp. Không thể chống đối.

Vũ đem tách cà phê đi rửa, úp chiếc tách trắng lên giá cho róc nước rồi chuẩn bị nấu bữa cơm chiều. Khoảng đất trống bên cạnh nhà có vài đứa trẻ con đang đá bóng, chúng không ngừng hò hét. Bóng đập vào lớp tôn ngăn cách, gây ra những âm thanh chói đến giật mình. Vũ cau mày ngó đầu ra quát đám trẻ, nhưng chúng không chịu nghe lời. Cô tức giận đóng cửa, rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Trẻ con giống như cao su, dẻo dai và đàn hồi, luôn có sự cố chấp chảy trong máu. Phải thật lâu sau đó, chúng mới có thể bị mài mòn những bướng bỉnh của bản thân. Bị những suy nghĩ làm cho đau khổ. Từ đó chúng lại oán trách trẻ con. Hay có thể coi là một sự ghen tỵ cũng được.

...

Mười một giờ đêm, cô ngồi trên phòng bật đèn và viết truyện. Những ngót từ cứ như máu đang chảy trôi, tuôn ra không ngừng. Luân hồi và duyên phận, khi tìm ngừng đập mới có thể kết thúc.

Cô đang miêu tả về một người đàn ông. Vẫn giống như những câu chuyện từng viết trước đó, người đàn ông ấy cô đều không biết mặt. Chỉ có thể vẽ anh bằng những con chữ, rồi thương nhớ anh. Cô mỉm cười, những ngón tay không ngừng nhảy loạn trên bàn phím. Có một điều gì đó cứ thôi thúc khiến cô không thể hiểu nổi. Cô cần phải viết ra những câu chuyện, như linh hồn cô đang kể.

Mười hai giờ, cô viết xong chương truyện thứ mười tám. Tự thưởng cho mình một cảm giác ngơi nghỉ. Bật đầu tắt Word. Ngồi ngắm màn đêm. Cô dựa người ra ghế, nhắm mắt nhìn trần nhà màu trắng lốm đốm những nấm mốc saumỗi mùa trời lồm. Sau đó cô lại đưa bàn tay lên nhắm nghiền, những ngón tay gầy đơn độc và lạnh lẽo.

Cô bắt có một câu chuyện về năm mười bảy tuổi. Không phải của bản thân, mà là trong suy tưởng năm mười bảy tuổi ấy. Lúc đó cô từng nghĩ, sẽ có lúc đeo một chiếc nhẫn ở ngón áp út phải. Nụ cười khi ấy dịu dàng, thoải mái. Sau đó thời gian cứ thế qua đi, mọi chuyện bắt đầu đổi khác. Cô tháo nó ra, bằng một vẻ quyết liệt và tuyệt tình. Nước mắt giàn giụa hai bờ má, có cảm giác da thịt sắp nứt ra vì đau xót. Cô vút nó xuống biển, chiếc nhẫn rơi xuống như một hạt mưa. Dần dần chìm sâu vào quên lãng.

Tình yêu đầu tiên luôn là một thứ gì đó rất đau đớn, nhưng qua thời gian nó lại là thứ giúp ta cảm thấy yên bình. Đã từng yêu anh nhiều như thế. Từng ôm anh, hôn anh, đeo chiếc nhẫn mà anh tặng. Sau đó mọi chuyện kết thúc, anh tan biến như mây trời. Khi cô ngoảnh lại, đã không thể gặp lại được anh nữa.

Đối với cô mà nói, quá khứ về anh chỉ còn là một nụ cười bằng lặng.

7. Chương 7: Một Người Đàn Ông

Những cơn mưa vẫn ghé đến thành phố này như một thói quen. Vũ bắt đầu ngán ngẩm đám mây mù mỗi buổi chiều. Mưa mùa này thường rất thất thường, giống như tính cách của một con người. Những cơn chim không dám bay, sợ sẽ gặp phải một cơn mưa nào đó. Cô ngồi bên cửa sổ, ngắm chú chim sẽ cút lìm ở đó. Cách một lớp kính, nó không thể nhìn thấy cô, chỉ có thể cô độc ở đó như đang chờ đợi người tình.

Rồi mưa bắt đầu nặng hạt. Bên thành cửa sổ nghe âm thanh lộp bộp của chúng. Cô lạnh. Con chim sẽ đã bay đi, bắt chấp cơn mưa đang rơi. Nó đã chờ đợi quá lâu rồi, không hề có ai tới. Cuối cùng là liều lĩnh bay đi. Sự tuyệt tình của nó khiến cô cảm thấy lạnh, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không nở, nhưng lại vô cùng bất lực.

Vũ mở điện thoại, kiểm tra danh bạ. Phát hiện ra những dãy số mà mình từng trân trọng đã không còn nữa. Các mối quan hệ cứ thế chết đi như vậy, không ai có thể nhận ra nổi. Lướt lên rồi lại lướt xuống, như không thể tin được, Vũ bắt đầu có cảm giác hoang mang.

Rồi cô tắt điện thoại và vứt sang bên cạnh, thở một hơi dài và bật tung cửa sổ. Mưa lạnh hắt vào khuôn mặt. Cảm giác dịu mát thấm qua da thịt. Vũ nhắm mắt, trong lòng hỗn loạn. Mưa bắt đầu thấm ướt tóc tai và quần áo, nhưng cô vẫn đứng đó, không hề có ý nghĩ trốn chạy. Nước mưa có vị ngọt lạnh, chảy vào mắt môi như đang ôm lấy cô. Cảm giác như bản thân bắt đầu hòa quyện, muốn ho lên một tràng để giải phóng tất cả những áp lực của bản thân. Nhưng rồi vẫn không thể được. Tất cả giống như rễ cây bám chặt trong tâm hồn, không thể dễ dàng tan biến đi như thế được.

Buổi tối, cô đến một cà phê. Chủ quán là một người phụ nữ đã ly dị, không được sống cùng con cái. Bà mẹ chồng độc đoán đã cướp đi tất cả, người chồng và đứa con của cô ta. Cô tên là Ngọc – một cái tên nặng trĩu.

Ngọc đã quên mất Vũ, trên khuôn mặt lúc nào cũng xuất hiện một nụ cười kiên cường. Cô ta thường hay ngồi ở quầy, cười nói vui vẻ với chiếc điện thoại của mình. Không ai biết người ở đầu quầy bên kia có tồn tại hay không, chỉ biết rằng tiếng cười của Ngọc rất vang và xa.

Vũ chọn một chiếc bàn góc trong cùng, một tách mocha và một cuốn sách. Quán không bật nhạc, thường để con người làm chủ. Vũ cắm tai phone, không muốn bất cứ ai làm phiền đến mình. Cô bắt đầu có thói quen của một người bị tự kỷ vào khoảng hai năm trước, khi phát hiện ra sự quyến rũ của cô độc. Trong thế giới của riêng cô, có thể tưởng tượng ra hạnh phúc của bản thân. Cô không muốn ra ngoài, vì sợ phát hiện ra tất cả chỉ là một giấc mộng không có thật.

“Nam, tới đây.” Giữa tiếng nhạc và tiếng hát của Yao Si Ting, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng gọi của một cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh mình. Tiếng gọi của cô ta khiến Vũ nhớ đến chú chim sẻ lúc chiều, đợi chờ trong cơn mưa, luôn có một niềm tin rằng ai đó sẽ đến.

Người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi, tóc cắt ngắn, đôi mắt nhỏ và dài đến lạnh nhạt, môi mỏng luôn có thói quen mím lại. Anh ta mặc một chiếc áo gió màu đen, một chiếc quần bò màu xanh và đi đôi giày lười cũng màu xanh nốt. Anh bước đến chiếc bàn của cô gái đó và ngồi xuống. Im lặng châm một điếu thuốc, vẻ bất cần ngập trong đôi mắt khiến người ta phải tức giận. Nhưng không thể dứt ra khỏi sự lôi kéo mà anh ta đã tạo ra.

Vũ thu ánh mắt, không để ý gì đến hai người đó nữa. Tiếng nhạc lại làm chủ tâm hồn. Tách mocha bắt đầu tỏa hương, nhưng cô không uống nhiều, chỉ thỉnh thoảng nhấp môi vào như để khỏi quên lãng sự tồn tại của nó.

Câu chuyện mà cô đang đọc không có gì thú vị mấy, nhưng có thể giết thời gian và làm cô quên đi cảm giác lúc ở một mình. Cô đọc là một con dao hai lưỡi, dễ dàng lôi kéo nhưng lại rất khó để thoát ra. Khi bạn đã quá chìm đắm, bạn sẽ giữ khư khư thế giới của riêng mình như một báu vật.

Câu chuyện kể về một người đàn ông luôn đi tìm lý tưởng sống cho bản thân mình. Anh ta leo lên một đỉnh núi, nhìn thế giới đảo điên bằng một ánh mắt u hoài. Sau đó anh ta hét lên một tiếng rất lớn, như tiếng gào trong suốt những năm tháng tuổi trẻ. Rồi anh ta nhảy xuống vực, chiếc dù bật lên, căng mình vì gió. Anh bất chấp mọi chuyện trước mắt, bất chấp dưới kia có là gì thì vẫn phải nhảy xuống. Nỗi sợ hãi chỉ bị giết chết khi bản thân tin vào chính mình.

Quán bắt đầu ồn ào khi có một toán người từ trên lầu bước xuống. Vũ tháo tai phone, ngẩng đầu lên nhìn họ. Đám người đó cười nói rất vui vẻ, tay chân luôn múa theo lời nói. Họ dồn đẩy nhau, nhưng chỉ có một người trả tiền – một người được cả hội giao trách nhiệm. Khi đối diện với Ngọc, anh ta khá lúng túng nhưng vẫn trả đủ. Rồi anh ta nói gì đó với cô chủ quán, tựa như một lời chào, sau đó quay người rời đi. Những người đằng sau cũng lật đật bước theo, trên khuôn mặt vẫn tràn ngập sự phấn khởi.

Vũ ngồi trong góc quán, cả khuôn mặt chìm trong bóng tối vô hình. Một cảm giác thân quen bắt đầu trào lên lồng ngực khiến cô khó thở. Vũ đưa tay lên ôm lấy con tim của mình, cả người vẫn ngồi thẳng. Rồi bỗng nhiên, Ngọc như một con thú hoang bị người ta đuổi bắn. Cô vội vàng hét lên và chạy theo.

Cả quán nháo nhác, một vài người cũng tò mò chạy theo cô.

“Phan, Phan ơi, đừng đi!” Ngọc ta liên tục gọi, tiếng gọi thảm thiết và đau đớn. Tất cả mọi người đều quay ra nhìn, Vũ cũng vậy.

Người đàn ông vừa rồi thốt nhiên dừng bước, nhưng không hề quay lại. Vũ có thể theo dõi tất cả qua cửa sổ, trong lòng chợt có một loại đau thương không thể gọi thành tên.

Đám người đó liên tục nhìn ngó, sự tò mò luôn là thứ khiến người ta cảm thấy khó chịu. Nhưng rồi không ai bảo ai, họ đều bỏ lên trước. Để lại người đàn ông tên Phan vẫn không chịu quay đầu nhìn Ngọc lấy một lần.

Đôi tình nhân bên cạnh bàn tán gì đó, nhưng Vũ không quan tâm tới họ. Thứ có thể thu hút được cô chính là hy vọng, là níu kéo. Tất cả những điều đó tạo nên con người cô, vậy nên chúng luôn có sức hút đối với cô.

Vũ đứng dậy, bước đến gần sát cửa sổ và ngắm nhìn hai người. Ngọc đứng cách anh ta chừng năm bước chân, nước mắt lăn dài bờ má. Cả người cô tarun lên, như đang kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào của mình. Phan vẫn im lặng, cả người chìm trong bóng tối sâu thẳm.

Thế rồi mưa lại rơi, như muốn dập nát mọi yêu thương và hy vọng mà người ta dành cho nhau. Mưa vương vào quần áo, ướt nhẹp. Đám cỏ bên đường ngã nghiêng, chịu đựng. Đèn đường lơ mơ, trong không khí trào lên một mùi vị tang thương. Vũ dựa người vào thành cửa sổ, cô cúi xuống, mưa hắt vào bên trong.

Không ai biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ biết rằng không có bất kỳ một lời nói nào được thốt ra. Cơ hồ mưa đã cuốn trôi tất cả, chỉ còn sự im lặng đến tuyệt tình chiếm trọn cả thế giới này. Nước mưa hòa cùng nước mắt, trở thành thứ nước đẹp mà thương đau. Có những khi, ngôn từ của chúng ta gần như không còn tồn tại. Trong đầu trống rỗng, con tim nghẹn ngào, không thể nói cho nhau nghe nỗi lòng dù chỉ là một chút.

Rồi người đàn ông đó bỏ đi, mặc kệ đằng sau lưng có là ai. Sự tuyệt tình của anh nằm ở trong những bước chân, không để ai kịp níu kéo. Anh ta đã chờ đợi qua lâu để Ngọc nói, nhưng tất cả đã kết thúc. Con người luôn luôn bị giới hạn về mọi thứ. Thời gian, vận mệnh, kiên trì, hy vọng, hạnh phúc... Tất cả đều không thể kéo dài được mãi mãi.

Ngọc trượt người xuống, cô khóc không thành tiếng. Trong cơn mưa, không thể tìm thấy phương hướng cho bản thân mình. Đầu gối là điểm tựa duy nhất lúc này. Như bản thân cô, chỉ có thể hy vọng vào chính mình.

Vũ thở dài, cô lấy trong túi ra vài mươi nghìn, đặt lên bàn và đi thẳng.

Lúc bật ô lên thì cũng là lúc mưa ngớt. Cảm tưởng như vừa rồi ông trời chỉ muốn ngăn cách họ. Vận mệnh là thứ luôn khiến người ta đau khổ. Không ai có thể biết trước được số phận của mình. Khi Vũ rời đi thì Ngọc vẫn gục đầu khóc. Cô không tới an ủi cô ta, vì biết rằng Ngọc đã khép lòng trong cô độc, không thể đón nhận bất cứ ai được nữa. Sự quan tâm lúc này bỗng nhiên trở thành một thứ khiến người ta đau đớn, muốn khóc và căm hận. Con người là như vậy, một khi đã tuyệt vọng thì chỉ nhìn thấy sự đen tối đang bao trùm. Họ bắt đầu mù quáng, và phương hướng dần chìm vào khói sương.

Vũ đi ngang qua một cửa hàng áo cưới gần quán cà phê mà cô uống, đôi chân bắt chợt dừng lại.

Phan đang đứng đó, hai tay để trong túi quần, miệng ngậm một điếu thuốc, ánh mắt không ngừng nhìn về phía bộ váy cưới màu trắng sữa được manocanh mặc.

Xung quanh hai người tràn ngập tiếng còi xe, có mùi ẩm mốc từ đâu đó bốc lên. Họ im lặng vì họ là hai người xa lạ. Đứng gần nhau được mà rời xa nhau cũng chẳng sao. Vũ bước lại gần, cũng hướng mắt nhìn về phía chiếc váy cưới đó. Tất cả đều rất bình thường, không hề có điểm gì nổi bật. Trong đôi mắt của một người có tâm sự và đôi mắt của người cô độc rất khác nhau. Giữa anh ta và cô, mỗi người một cách nhìn nhận, không thể nào nói thành lời được.

Cuối cùng, cô phải nói: “Anh nhớ nó à? Hay nhớ người đã từng mặc nó?”

Phan không nhìn cô, đưa tay lên kẹp lấy điếu thuốc trên môi và đáp: “Không nhớ gì cả, chỉ là muốn tìm xem năm xưa đã đánh mất thứ gì.”

Vũ cười nhạt: “Nuối tiếc bây giờ đã là quá muộn.”

“Phải.”

“...”

Hai người lại chìm vào trầm mặc. Thỉnh thoảng có tiếng còi xe ré lên trong không gian như muốn xé rách nó ra. Xe vụt qua, để lại một dư âm vang vọng. Tiếng còi cứ thế chết đi trong không gian. Cứ thế mà lụi tàn.

Khoảng năm phút sau, Phan bỗng nhiên quay sang hỏi: “Đi uống thứ gì đó không?”

Hai người rất tự nhiên cùng nắm tay nhau bước trên đường phố. Không phải là cái nắm tay mang lại hơi ấm cho nhau, chỉ là theo một phản xạ mà bỗng nhiên cần phải có. Cô và anh đều không có bất kỳ một sự liên kết nào. Họ đi cạnh nhau như hai người xa lạ, trong lòng đều hiểu rõ, đối phương là ai và mình không cần gì ở cô (anh) ấy.

Đó là lần đầu tiên anh nắm tay cô.

8. Chương 8: Nỗi Buồn Mùa Hạ

Đêm hôm ấy cô nằm cạnh anh, hát một bài mà con tim luôn nhớ đến. Nỗi buồn mùa hạ - Summertime Sadness. “Hôn anh thật sâu trước khi anh đi... Chìm đắm trong nỗi buồn mùa hạ”. Những lời ca cô đọc, đau đốn, nhưng lại vẫn cảm nhận được một thứ hạnh phúc mơ hồ. Đó là quá khứ. Chúng ta đã từng thỏa mãn và yên bình như thế. Khắc khoải, chìm đắm, lôi kéo, hòa quyện... Yêu không phải là đau thương. Yêu là cố chấp giữ chặt một ai đó trong lòng để không phải rơi nước mắt.

Anh chính là nỗi buồn mùa hạ của cô.

Khi anh đưa tay ra kéo cô vào lòng, cô có thể nghe thấy nhịp tim của anh đập rất mạnh. Da thịt anh có mùi vị của thuốc lá, mùi đàn ông quyến rũ. Râu xanh cọ vào trán cô, gây cảm giác ran rát. Anh nói: “Em biết đấy, có những loại yêu thương không thể nói cho nhau nghe được. Cứ mãi đắm chìm cuộc đời nhau trong đau bể. Thực sự là quá bế tắc.”

Vũ đưa tay vòng ra sau lưng anh, trong bóng tối, cô có thể nhìn thấy cái dáng của anh. Dài thượt, mỗi một và bất cần. Cô nhìn qua vai anh, thấy bóng trắng tràn vào không gian như một thứ ánh sáng đang cạn kiệt. Đây chính là khoảng cách giữa cô và anh. Lung mờ nhưng lại không bao giờ chịu tan biến. Cô ôm anh vào lòng, chặt cứng. Đặt môi lên vai anh, hát cho anh nghe tiếp những lời ca chảy bỏng mà dịu dàng.

Đêm ấy, hai người ôm lấy nhau như ôm lấy chính nỗi buồn của mình. Không muốn an ủi cho nhau, chỉ dùng hơi ấm để làm lòng dịu lại. Hơi thở của anh phả vào bên tai, tiếng hát của cô cũng phả vào bên tai. Mọi âm thanh chỉ có thể. Ánh trăng ngoài cửa sổ cô đọc ngắm nhìn, thứ ánh sáng chảy dài đó không bao giờ cắt được tiếng nói. Chúng chỉ có thể đưa nỗi cô đơn vào trong trái tim, rồi tàn lụi khi chuông đồng hồ réo vang.

...

Sáng hôm sau, Vũ tỉnh dậy, thấy Phan vẫn nằm bên cạnh mình. Dáng vẻ lúc anh ngủ giống như một đứa trẻ, hiền hòa và an lành. Cô đưa tay đặt lên mí mắt anh, sau đó trượt xuống đôi môi. Đặt một nụ hôn lên những nơi vừa chạm vào, rồi cô ghé đến thì thầm: “Phan, tạm biệt anh.”

Mười một rưỡi trưa, cái nắng như thiêu như đốt hòa cùng đám khói bụi lan tỏa khắp thành phố. Đám học sinh đạp xe về, khuôn mặt đỏ gay và tức tối. Chân guồng rất mạnh, như muốn chạy trốn khỏi tất cả. Vũ đứng dưới một gốc cây, âm thầm không muốn ra khỏi đó. Cô cứ có cảm giác, nếu bước ra ngoài cô nhất định sẽ bị tan biến.

Rồi có một chiếc xe bus đi tới, Vũ ngập ngừng rồi bước lên đó. Trên xe đông người, phụ xe là một gã trai thô thiển, xăm kín cả cánh tay. Anh ta không ngừng huýt sáo, đếm tiền. Khi thấy cô trong góc, anh ta hất mặt kêu tiền. Vũ lấy mười ngàn ra trả, anh ta dịu lại và quay ra ngoài quát một cậu học sinh đang đi dưới lề đường. Đây là kiểu điển hình của xe bus ở Cẩm Phả. Thô lỗ, vội vàng, và mạo hiểm. Vũ đã sống ở đây đủ lâu để quen với nó, cũng như ngán ngẩm nó. Cô không có bất kỳ một sự kháng cự nào với tất cả những gì đang diễn ra xung quanh mình. Dù là tiêu cực hay tích cực, thì cô tự biết bản thân sẽ không bao giờ đủ sức để thay đổi.

Vũ ngồi ngắm nhìn đường phố ở bên ngoài, trời quá nắng để có thể cảm nhận được hết. Cô đưa tay lên áp vào má mình, cảm giác như hơi ấm của người đàn ông tên Phan ấy vẫn còn lưu lại nơi đây. Cô và anh ta không hề trao đổi số điện thoại, cũng không muốn lưu lại bên đời nhau. Giữa họ chỉ tồn tại những cái ôm như tự an ủi chính con tim của mình. Cùng nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo, hát cho nhau nghe và cứ thế say ngủ.

Khi cô tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Thấy anh ngủ an lành, cô không muốn can thiệp. Cô không muốn dây dưa để cuộc đời của anh, vận mệnh của cô phải là một người khác. Phải là một người đàn ông mà cô vô tình gặp trên đường, lướt qua anh ta như hai kẻ xa lạ. Sau đó, cô sẽ hội ngộ anh trong một cơn say. Anh đưa cô về nhà, nói chuyện và làm tình. Rất tự nhiên, rất bản năng, rất hoang dã và cũng rất tù tội. Người đàn ông ấy chắc hẳn phải hiểu rõ giá trị con người của cô, phải hiểu được thứ tình cảm mà cô dành cho anh ta là gì. Để cho dù mai sau hai người có tan biến, thì cũng sẽ không thể quên được đối phương.

Xe bus dừng lại trước ngõ vào nhà Vũ, cô chen lấn trong đám đông và xuống xe. Anh chàng phụ xe đỡ cô xuống, cẩn thận mỉm cười. Cô gật đầu cảm ơn, rồi nhìn theo chiếc xe đó xa dần. Có những lúc bạn sẽ nhận được sự quan tâm của ai đó, thấy cuộc đời bỗng nhiên trở nên tốt đẹp hơn. Đối với Vũ, đã là khởi đầu.

Vũ lại trở về nhà, đóng hết cửa, tắt đèn và ngồi trên giường. Cô bỗng nhiên thêm bóng tối, khiếp sợ ánh sáng. Có thể là do nó quá chói, khiến cô gần như không thể chịu nổi. Chỉ muốn hét lên, chạy đến một đỉnh núi và rơi tự do.

Bốn bức tường xung quanh nhìn cô, bao bọc lấy cô. Chúng cứ nhắc và lạnh lẽo, dù có thể nào cũng không thể an ủi con người ta được. Gấu bông ba từng mua cho năm cấp hai nằm sõng soài. Đó từng là thứ mà cô rất nâng niu và trân trọng. Từng chờ đợi ba ở nhà, luôn gọi điện hỏi thăm, nhắc nhở ba hãy mua nó. Giờ đây nó bần bần và rách nát, như một thứ kỷ niệm đau thương và đứt lìa. Không hiểu tại sao cô còn giữ nó, như giữ một tình yêu thương không bao giờ quay về nữa.

Cho dù ba ở nơi đâu, thì cũng đã là quá muộn rồi. Chúng ta không thể quay về được nữa. Dòng sông cuộc đời đã đưa con đến một nơi vô cùng hoang vu. Khi con nhắm mắt, cũng là lúc con tan biến. Tình yêu của ba cũng sẽ theo gió mà bay đi. Một lúc nào đấy, có thể chúng ta sẽ quên đi nhau. Chúng ta sẽ quên đi những phút giây đã từng là hạnh phúc. Chúng ta sẽ ngỡ ngàng và đau đớn. Ba biết đấy, số phận của chúng ta là như vậy. Thời gian bên nhau hữu hạn, và đã đến chúng ta phải xa nhau.

Buổi tối, Vũ lên mạng và gặp Tuấn. Anh ta để chế độ Busy, nhưng cô vẫn gọi. Anh ta không trả lời, cô vẫn gọi. Có đôi lúc, cô giống như một đứa trẻ không biết nghe lời, chỉ làm theo cảm tính của mình. Suốt nửa tiếng, trên khung chat chỉ có tên của anh xuất hiện. Những ký tự màu đen, lạnh lẽo tưởng như chẳng bao giờ kết thúc. Một cái tên, một con người ở nơi xa xôi nào đó. Họ sẽ không thể cảm nhận được gì cả. Vì họ không yêu bạn, nên không thể hiểu được điều bạn muốn.

Cuối cùng, Vũ chán nản rút người lại. Cô không thể kiên đường trong lúc này được nữa. Cô bắt đầu gõ loạn, không phải là tên anh, cũng không phải là một lời nói. Đó chỉ là những ký tự rời rạc, riêng biệt, không thể chấp nối lại với nhau. Bạn sẽ không đọc được nó lên, vì đó không phải là ngôn ngữ. Đó là sự hoang dại tận sâu thẳm trong tâm hồn, là những cô đơn không thể nói lên thành lời.

Vụ gục đầu xuống, chỉ muốn tìm một cảm giác yên bình. Cô luôn thấy cô đơn, mặc dù bên cạnh luôn có một ai đó. Cô gần như không dám ngả đầu lên vai họ, kể một câu chuyện như mộng tưởng và hỏi họ có hiểu cô hay không. Cô chỉ có thể im lặng, hít thở và cô đơn như thế. Trái Đất vẫn cứ xoay, thời gian vẫn cứ trôi. Cô bắt đầu cảm thấy con người mình xám xịt, không thể không chế nổi sắc màu của cuộc sống.

Dừng lại quá lâu ở một chỗ cũng dễ khiến người ta mất đi phương hướng. Bởi vậy nên ta phải chuyển động không ngừng. Phải để bước chân vội vã, phải luôn ra đi, phải luôn ly biệt – già từ.

Có lẽ, đã đến lúc cô phải rời bỏ nơi đây thôi.

9. Chương 9: Xa Lạ Đầu Tiên

Vũ đến thành phố thứ hai của mình vào một ngày tháng tám. Trời trong xanh và cao vợi vợi. Cô khoác ba lô, đứng dưới cái nóng hầm hập bằng một vẻ kiên cường. Mắt nheo lại, nhìn những tòa nhà cao chọc trời. Chúng giống như những con quái vật được người ta nuôi dưỡng – thuần hóa, liên tục phát triển, liên tục lớn lên theo ham muốn.

Trước khi đi, mẹ cô nói hãy tự chăm sóc cho bản thân và tìm một người để yêu thương. Cô chỉ cười, ôm mẹ vào lòng và ra đi như thế. Trong lòng cô có một sự cố chấp, cô sẽ độc thân cả đời, dành thời gian để đi du lịch và khám phá. Mẹ bảo, ai cũng đều có số phận, không thể nói trước được điều gì đâu. Cô vẫn mỉm cười và ôm mẹ chặt như thế.

Nếu như cô gặp được người đàn ông của đời mình, thì điều đầu tiên cô hỏi anh ta đó chính là có chịu ôm lấy nỗi cô đơn của cô hay không. Khi anh chấp nhận, thì cũng là lúc cô vứt bỏ mọi rào cản và sợ hãi để yêu anh hơn chính bản thân mình. Con người cô là như vậy, khi đã yêu là sẽ đặt cược tất cả, niềm tin và hy vọng. Nếu tình yêu sụp đổ, cô sẽ theo đó mà chết đi.

Tháng tám tiết trời còn nóng hơn cả mùa hè. Thu chưa thể về kịp để làm nó dịu lại. Nắng gắt và những cơn mưa thất thường. Còi xe inh ỏi, tắc nghẽn liên miên. Cô bước đi trên đường, vừa đi vừa nghe nhạc và gặm bánh mì. Vũ đã cắt tóc ngắn, trông cô như một tên đàn ông. Khuôn mặt lạnh nhạt, chìm ngập trong sự xa lạ và xô bồ của thành phố. Cô mặc một chiếc quần bò hộp, nhìn có vẻ hầm hố. Một chiếc áo sơ mi kẻ caro khoác bên ngoài một chiếc áo phông tối màu. Giày thể thao màu đen. Trông Vũ như một đứa bụi đời, chỉ có đôi mắt là sáng lạ thường.

Đường như thành phố xa lạ đem tới cho cô rất nhiều điều mới mẻ. Chiếc máy ảnh đeo trên cổ liên tục bấm. Chủ yếu là thu lại khoảnh khắc mà bản thân không bao giờ kịp nắm giữ. Một đứa trẻ đang ăn kem. Một đôi tình nhân đang ôm ấp. Một cảnh đường phố trong lúc tắc nghẽn. Một bà cụ đang qua đường, tựa như sắp đến được cái dốc bên kia của cuộc đời. Mỗi tấm ảnh cô đều lấy bút ra ký lại, như để tự mình biết rằng đã từng nhìn thấy nó, chỉ là không thể chạm vào nó mà thôi.

Tuần nói anh ta ở thành phố này, một thành phố hiện đại nhưng lạnh lẽo. Lần đầu tiên cô đặt chân tới đây, cô bỗng nhiên nhớ Cẩm Phả ghê gớm. Ở nơi ấy tuy ô nhiễm nhưng lại luôn cảm thấy cần phải gắn bó. Đó là tuổi thơ của cô, là thời niên thiếu của cô, là tình yêu đầu tiên của cô và cũng là nỗi đau đầu đời của cô. Cẩm Phả - thành phố của cô. Vài chục năm sau, khi Vũ đã già, cô sẽ dùng những dòng đó để làm câu đề từ cho cuốn hồi ký của mình.

Vũ thuê một nhà trọ nằm ở trung tâm thành phố. Diện tích khoảng năm mươi mét vuông. Giá cả không hề đắt, nhưng có vẻ như hơi tồi tàn. Tường quét vôi vàng ươm, mốc meo, đôi chỗ còn bắt đầu bong tróc. Cửa sổ song sắt đã han gỉ, bụi bặm. Cửa đã lâu không được tra dầu nên mãi mới mở được. Cô đi xung quanh nhà quan sát, từ gian ngoài cho đến phòng tắm, cuối cùng quyết định sẽ thuê nó.

Bà chủ là một người phụ nữ độc thân, khó tính. Trước khi ký hợp đồng, bà ta liên tục đặt ra những điều lệ cho cô. Những điều lệ đó hầu như đều liên quan đến đàn ông.

Vũ nói: “Tại sao? Đây là nhà tôi thuê, tôi nghĩ mình có đưa một người đàn ông về ngủ cũng chẳng sao. Tôi vẫn sẽ trả tiền cho bác.”

Bà ta cương quyết: “Tuyệt đối không được. Cô có thể đưa bạn gái về, nhưng tôi sẽ không chấp nhận nếu bạn cô là nam.”

Vũ nhìn bà chủ nhà bằng ánh mắt khó hiểu, thấy được một nỗi cô độc trong đó. Đây không phải là người bị tình yêu vứt bỏ, mà là người đã quá chìm đắm trong chính bản thân mình. Bà ta đã mất đi niềm tin vào những người đàn ông. Có lẽ bà ta đã từng chờ đợi một ai đó, tìm thấy bà và yêu bà tha thiết. Nhưng đến hơn nửa cuộc đời, người đó vẫn không hề tới.

“Thôi được, tùy bác.” Vũ nhún vai rồi đặt ba lô xuống. Cô cũng không mấy quan tâm đến chuyện này nữa. Tất cả mọi chuyện cô nghĩ đến bây giờ là thu dọn căn phòng này.

Vũ ra cửa hàng tạp hóa gần đó mua đồ tẩy rửa, một cây chổi quét nước và vài vật dụng khác. Cô không hề ăn uống, cũng không quan tâm đến chuyện thời gian đã trôi qua bao lâu. Cứ tập trung vào công việc của

mình, như đó chính là sinh mạng. Đến khi bản thân bắt đầu nghẹt thở, cô mới từ từ ngồi xuống. Mùi thơm thoang thoảng của nước lau nhà bốc lên, khiến cô cảm thấy đau đầu. Vũ sắp xếp vật dụng của mình, không đủ để giúp căn phòng này bớt trống trải. Căn nhà này quá rộng đối với cô, cô như bị nó nuốt chửng.

Đêm hôm đó, Vũ nằm trên sàn nhà và ngủ. Cái lạnh thấm vào da thịt khiến cô phát ho. Đêm tối bao quanh, cô cảm giác như mình sắp chết. Nằm ở một nơi xa lạ và lạnh lẽo, bao giờ bạn cũng cảm thấy sợ hãi và hoang vu. Vũ nằm ngửa nhìn trần nhà, bỗng dưng khóc không thành tiếng. Nước mắt trôi vội vàng, chảy qua tai buốt lạnh. Cô tự vòng tay ôm lấy mình, không thể gần được đơn côi.

Bắt đầu một cuộc sống mới bao giờ cũng khó khăn. Không có ai bên cạnh, không có ai nâng đỡ. Bạn chỉ có một sự lựa chọn đó là kiên cường, cố chấp và giấu đi sự mềm yếu vào sâu thẳm tâm hồn. Như Vũ, khi cô quyết định tới đây, cô đã bắt chấp tất cả. Cho dù có phải rơi nước mắt, thì cô cũng nhất định phải hoàn thành cuộc hành trình của mình.

...

Vài ngày sau đó, Vũ bắt đầu kiếm được việc làm đầu tiên. Cô viết bài ột trang báo mạng, lương sẽ trả theo từng bài. Những tin tức thường nhật, mang tính thời sự và phải đảm bảo độ chân thật. Vũ không lo lắng lắm về những yêu cầu này, vì cô đã quen với chúng. Cô không phải là một phóng viên chắc tay và dũng cảm, nhưng nếu chỉ viết tin thì cô nghĩ mình có khả năng.

Ở nhà bên cạnh có một người đàn ông, độc thân và trầm tính. Anh ta không bao giờ nói chuyện, vẻ mặt cô độc đến nỗi không ai dám đến gần. Trên sống mũi có một vết sẹo dài, có lẽ là dân giang hồ. Bàn tay chai sạn vato lớn, luôn khiến người ta ao ước có thể đặt vào. Vũ gặp anh ta trong lúc cô đang cố chụp ảnh một con bướm đang đậu trên cánh hoa. Khi anh ta xuất hiện, cô đã giật mình và bám trượt. Con bướm bay đi mất, cả cuộc đời này cô cũng không còn cơ hội bắt lấy nó được nữa.

Anh ta nhìn cô trong vẻ nuối tiếc, rút ra một liều thuốc và châm lửa. Khói thuốc tỏa ra rồi tan biến, như một giấc mộng tuyệt vọng. Vết sẹo của anh ta sau làn khói có một điều gì đó vô cùng kiêu hãnh và ngạo nghễ, như chính con người của anh ta vậy. Cô nhìn anh, bất giác đưa máy ảnh lên bấm. Sau đó nở một nụ cười và bước vào trong nhà.

Ảnh của anh được cô blen màu đen trắng, không muốn ghép bất cứ một ngótừ gì vào. Khói thuốc trắng xóa, tàn đỏ hóa đen, tóc húi cua và ở trần. Người đàn ông cao lớn ấy khiến cô cứ ám ảnh mãi, liên tục đặt ra những câu hỏi trong lòng, nhưng rồi vẫn không thể trả lời nổi. Cuối cùng cô tắt máy tính, pha một tách cà phê và thưởng thức.

Vũ đem tách cà phê lên giường và để trên cửa sổ gần đó. Cô bắt đầu nghĩ đến việc mình nên đọc một câu chuyện nào đó để ru giấc ngủ. Có rất nhiều người uống cà phê vào buổi tối và mất ngủ. Vũ cũng vậy, nhưng cứ mỗi khi căng thẳng, cô đều muốn dùng tới nó. Vũ tìm một cuốn sách viết về kỹ năng phỏng vấn. Những chi tiết quan trọng đều được cô dùng bút màu gạch lại. Khi rảnh rỗi, cô sẽ ghi nó vào sổ tay để ghi nhớ.

Vũ bật một bản nhạc từ điện thoại, một bản nhạc không lời. Những lúc làm việc, cô đều chọn nó để khiến mình tĩnh tâm. Có đôi lúc Vũ ngồi làm việc trong thinh lặng, cảm giác lúc ấy giống như bị cả thế giới bỏ rơi vậy.

Xong xuôi, cô gấp sách lại, bật tung cửa sổ và ngắm nhìn trời đêm. Người đàn ông đó ngồi trước hiên nhà, liên tục hút thuốc. Dáng người cao lớn, cong lại như đang chịu đựng một nỗi đau thẳm kín. Anh ta ở trần, tẩm lừng màu đồng nam tính và phong sương. Ánh mắt đơn lạnh, xa xăm trong màn đêm sâu thẳm.

Vũ gọi: “Này, anh tên là gì?”

Anh ta không quay lại, khẽ nhả một làn khói xám rồi đáp gọn: “Liêm.”

“Tôi tên Vũ, mới chuyển tới thành phố này.”

Liêm không đáp lại, chỉ tiếp tục hút thuốc. Vũ ngồi ngắm anh qua song sắt cửa sổ, hình ảnh đã bị cắt xẻ. Có hơi lạnh của đêm đen tràn vào, cô liềm ho một tràng. Cô bị nhiễm lạnh từ hôm ngủ trên sàn nhà ấy, sáng hôm sau thấy họng đau rất như có tay ai cào rách nó vậy.

“Cô ốm rồi!” Người đàn ông đó vút mẩu thuốc xuống dưới chân và di nát. Anh ta không hề nhìn cô dù chỉ một chút, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cô đang nhìn anh.

Vũ gật đầu mỉm cười: “Phải, đã ốm rồi.”

“Con người rất mong manh, nên cô phải biết quý trọng sinh mạng của mình.”

“Anh biết tôi ruồng bỏ nó à?”

“Tôi chỉ đoán thế thôi.”

Vũ cười nhạt, không hiểu sao lại nhớ đến vết sẹo chạy qua sống mũi của Liêm. Giống như ai đó đã khắc lên cuộc đời anh ta một vết thương mãi không thể lành. Mỗi khi nhắm mắt hay mở mắt, thứ đầu tiên anh ta nhìn thấy sẽ là vết sẹo xấu xí đã lồi lên ấy. Một vết thương muôn đời rỉ máu.

Cô nói: “Vậy còn anh? Sao lại để ai đó đặt dấu ấn lên cuộc đời mình rõ ràng đến vậy?”

Liêm như bị Vũ đánh một đòn từ phía sau, anh liền quay người lại nhìn cô bằng vẻ mặt tức giận. Phần nửa khuôn mặt của anh ta chìm trong bóng tối, đôi mắt như của một loài mãnh thú sẵn sàng lao lên cắn chết con mồi.

Vũ không hề sợ hãi, ngẩng cao đầu nhìn lại đôi mắt ấy của Liêm. Trong lòng cô hiểu rõ, anh ta sẽ không giết cô. Bởi vì Liêm và cô là hai kẻ xa lạ, chưa đủ thân quen và hận thù để đâm một nhát dao vào tim của nhau như thế.

Cuối cùng, anh ta đứng dậy và đi vào nhà của mình. Trước mắt Vũ chỉ là khoảng trống lạnh lẽo. Cô rùng mình, hai bàn tay nắm chặt vào song sắt cửa sổ. Hóa ra đây chính là khoảng cách xa vời vợi mà người ta vẫn luôn nói đến. Phàm là những kẻ yêu nhau thì mới có thể chạm tới nhau được. Còn không thì cũng chỉ là hai số phận riêng biệt trong hai thế giới mà thôi.

10. Chương 10: Xanh Và Bà

Xanh là mèo.

Bà không phải là mèo.

Nhưng cả hai đều giống thời gian. Không hề chờ đợi cô.

Mấy ngày sau đó Vũ không còn thấy người đàn ông tên Liêm xuất hiện. Anh ta dường như đã tan biến. Giống như giấc mơ của cô, hữu hạn và mơ hồ đến nỗi không thể nắm giữ nổi. Cô lại trở về với thế giới của riêng cô. Biệt lập nhưng không ngừng khao khát. Cô sống một mình trong căn nhà rộng lớn. Đồ đạc không có nhiều, chủ yếu toàn là những thứ tiện lợi như ấm đun nước, bát ăn mỳ, cà phê và một vài thứ khác. Vũ không nấu nướng, cô không có hứng ăn cơm một mình, cũng không hề ăn theo giờ giấc. Vũ như một sinh vật hoang dã, chỉ ăn khi bản thân cảm thấy đói. Còn lại, cô đều để mình được tự do, không bó buộc.

Vũ bắt đầu kiếm thêm việc làm, những công việc nhỏ lẻ. Mọi thứ hầu như không được suôn sẻ cho lắm, vì cô đều bị từ chối. Vũ không mấy buồn vì chuyện này. Mỗi khi nhận được cái lắc đầu, cô đều chỉ nhún vai rồi rời đi.

Cô chọn inh một quán cà phê nhỏ để dừng chân. Khá là vắng khách. Trong quán có mùi thơm dịu dịu của hoa hồng. Tường được vẽ tinh xảo, một chiếc lá đang rụng xuống. Cô đứng lặng yên nhìn nó, muốn chạy đến và nâng đỡ nó, nhưng vô vọng. Vũ chọn một chiếc bàn, ngồi xuống và gọi cho mình một tách cà phê. Phục vụ là một cô gái trẻ, rất thân thiện và hiền hòa. Vũ gọi một tách mocha, mỉm cười chờ đợi.

Đôi tình nhân ở chiếc bàn đằng xa đã rời đi, trong quán chỉ còn lại mình cô. Vũ đưa tay lên chống cằm, trong lòng trào lên một thứ gì đó rất vô vọng. Ở thành phố này khá là yên tĩnh, trong thế giới của cô, nơi đâu cũng tồn tại sự tĩnh lặng như vậy. Buổi sáng ra công viên nhìn người ta tập thể dục, kiếm vài tin tức để viết bài nộp cho trường ban. Đến chiều sẽ về nhà, tìm một câu chuyện gì đó để đọc hoặc là một bộ phim

tình cảm để xem. Bà chủ nhà lúc đầu còn hay lượn qua chỗ cô để xem xét tình hình, nhưng sau cùng thì cũng chán nản. Vì bà ta hiểu rằng, Vũ là một người vô cùng khép kín và cô đơn.

Hai ngày sau, Liêm trở về với một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc. Cặp người đầm mồ hôi, áo phông lấm bẩn, trông có vẻ rất mệt mỏi. Vũ nhìn anh, giấu đi tất cả sự tò mò. Nhưng hình như anh ta vẫn cảm thấy và liếc mắt nhìn cô một cái. Vũ rụt người lại, lắc đầu và không nói lời nào cả.

Cô bật một bài hát của Tokyo Square, đun nóng sữa và ăn bánh mì. Một buổi chiều yên bình như thế. Trong khu phố ngập tiếng chó sủa và tiếng trẻ con cười. Mùi thức ăn lan tỏa trong không gian. Ráng chiều vàng như lớp dầu trong chảo rán. Vũ ngồi bên cửa sổ, vừa ăn vừa hát, bất giác nở một nụ cười thỏa mãn. Cẩm Phả của cô không có điều này. Chỉ có yên bình tuyệt đối, hoặc là ồn ào tới mức phát bực. Mỗi buổi chiều, đám trẻ con sẽ đá bóng vào lớp tôn cho đến khi chúng mệt. Chúng sẽ không nghe lời cô, chỉ muốn làm cô càng thêm tức. Đó là trẻ con, những sinh vật có màu sắc riêng biệt mà chúng ta không bao giờ còn đạt được. Chúng ta đã đánh mất đi nó, chỉ có thể đợi nó tới vào kiếp sau.

Buổi tối, có một con mèo nằm trước hiên nhà. Vũ chạy ra nhưng không dám tới gần, cô sợ nó sẽ bỏ đi mất. Đó là một con mèo có bộ lông đen tuyền, mắt màu xanh Ai Cập. Trông nó giống một loài sinh vật khác biệt, có cảm giác ma quỷ và thần bí hơn. Vũ ngồi xuống, cách nó chừng năm bước chân. Cô ngắm nó, nó cũng nhìn cô. Con mèo nằm ở thế phòng ngự, bốn chân đều co lại, các cơ dồn nén, cổ luôn ngẩng cao và có sức bật. Sẵn sàng chạy đi nếu cô có ý định ôm nó.

Cả hai vẫn đang nhìn nhau, mắt nó như một viên ngọc, khiến cô cứ vì thế mà nhìn ngẩn mãi.

Vũ nói: “Mày tới đây làm gì?”

“...”

“Thăm tao?”

“...”

“Cảm ơn. Tao rất cô đơn! Trong thành phố này, xa lạ tuyệt đối, tao những tưởng sẽ không ai thấy mình.”

“...”

“Lại đây nào, đừng sợ. Tao sẽ không hại mày đâu, người bạn mới quen ạ!”

“...”

“Sao thế? Đến gần hơn chút nữa đi, đừng xa cách như vậy.”

“...”

“Lại đây, và tao sẽ kể ày tất cả. Chúng ta sẽ yêu nhau, nói với nhau tất cả những gì mà chúng ta có. Nhé?”

Con mèo đen trở thành bạn của Vũ từ dạo ấy. Nó ở lại căn nhà của cô, suốt ngày nằm trong lòng cô và nghe cô kể chuyện. Cô đặt tên cho nó là Xanh, vì màu xanh trong đôi mắt nó. Xanh thích được Vũ vuốt ve, thích nằm trong lòng cô ngủ. Nó rất thông minh và sạch sẽ, không bao giờ để cô phải khó chịu về vấn đề vệ sinh. thỉnh thoảng Xanh cũng hay cáu giận, những lúc như vậy nó thường cắn tay cô. Có khi chảy máu. Vũ để cho Xanh cắn, như giúp nó trút hết những bức bối trong lòng. Ngược lại, nó cũng phải giúp cô thoát khỏi những áp lực và buồn bã của cuộc sống này. Chiusai cùng cô, yên lặng cùng cô trong đêm tối, và nghe cô hát. Vũ thích nó, gần như là yêu. Xanh là một người bạn lý tưởng, là một người bạn mà cô có thể tin tưởng được trong cuộc sống này.

Một đêm, Xanh nằm trong lòng cô. Đôi mắt nó sáng quắc, giống như hai ánh sao xanh kỳ dị. Nó kêu lên một tiếng, như để nhắc cô hãy nói gì đó đi. Vũ đặt nó nằm lên bụng mình, vừa vuốt ve vừa thì thầm rằng: “Đã bao giờ yêu chưa?”

Xanh yên lặng, như đó là một câu trả lời. Vũ nói tiếp: “Anh ấy nói rằng chia tay đi thôi, chúng mình không hợp nhau nữa. Đến một lúc nào đó, tao bỗng nhiên nhận ra rằng, chúng tao thực ra chưa bao giờ hợp nhau cả. Không cần chờ một khoảnh khắc. Tất cả đều vẫn là những kẻ xa lạ như thế đấy.”

Xanh ngẩng mặt lên nhìn cô, cái nhìn rất đỗi thương tâm. Cô mỉm cười rồi xoa đầu nó, như đang an ủi chính bản thân mình. Cả hai cùng chìm vào yên lặng, màn đêm lạnh lẽo tỏa ra một tiếng cười bạc nhược. Nó lúc nào cũng thích nhả chìm nhân thế như vậy, nhưng chưa bao giờ đạt được sự thỏa mãn.

Xanh đặt một chân vào cổ của cô, lớp nệm hồng lạnh lạnh khiến cô thấy dễ chịu. Cô yên lặng nhắm mắt, tự ru mình vào giấc ngủ rất nhanh.

...

Sáng hôm sau tỉnh dậy thì Xanh đã đi đâu mất. Vũ tìm gọi nó, nhưng không hề thấy. Có lẽ bản tính hoang dại trong nó đã trỗi dậy, nó phát hiện ra không thể dành cho cô cả cuộc đời này. Nó cũng cần phải kiếm một người mà nó yêu thương, cần phải đi tìm tình yêu của chính mình. Trong lòng có cảm giác đau thương khó nói thành lời, cô chỉ có thể ngồi đây chờ đợi. Vũ tin rằng một lúc nào đó, nó nhất định sẽ quay về bên cô.

Nhưng mọi chuyện không giống như Vũ nghĩ, Xanh không đi đâu cả, nó vẫn còn nơi đây. Lúc Vũ mở cửa, thấy nó đã ngồi bên cạnh Liêm. Anh ta cời trăn, hút thuốc. Tóc Liêm đã dài hơi một chút, nhưng vẫn còn lưa thưa. Liêm nhìn về phía khoảng không phía trước, ánh mắt vẫn xa xăm như vậy. Mèo Xanh vẩy đuôi yên lặng, nó chưa bao giờ có một sự quá khích hay vội vàng nào cả. Xanh chờ anh hút hết điếu thuốc mà vẫn không lên tiếng. Bỗng màu đen tuyền được nắn chiếu rọi, ánh lên một màu sắc bóng mượt như nước chảy. Vũ đứng đằng sau, bỗng nhiên không muốn phá vỡ không gian của bọn họ. Cô đóng cửa và trèo lên giường nằm.

Mọi chuyện xảy ra trước mắt giống như giấc mơ đêm qua của cô. Tất cả đều chìm khuất, xa cách nhưng vẫn có mùi vị của nắng ấm.

Đại dương kia có đúng là như vậy?

...

Cô gái ấy thời bấy tuổi luôn thích những chiếc đồng hồ đeo tay, bởi cô đã bắt đầu biết sợ hãi thời gian. Bà cô năm đó ốm nặng, trận ốm thập tử nhất sinh. Bà nằm trên một chiếc giường gỗ đã nhiều năm, mỗi lần trở mình là lại nghe tiếng cọt kẹt đến nỗi lòng. Cô ngồi bên cạnh, chỉ biết nhìn bà bằng một vẻ đau đớn.

Bà nói: “Vũ, bà phải đi rồi. Con có buồn không?”

Vũ không khóc, chỉ mỉm cười. Cô cầm lấy tay bà, liên tục lắc đầu.

Bà nói: “Khi con lớn lên, hãy yêu một người mà bản thân con tin tưởng. Đừng quá lý trí, lý trí quá sẽ càng khiến mình cô độc. Bà giờ đã nghe thấy tiếng vọng của linh hồn rồi, đã thấy ông con ở bờ bên kia của dòng sông. Khi bà qua đó, cũng là lúc bà hoàn thành được ước nguyện. Đích đến cuối cùng của tình yêu chính là cái chết!”

Những lời nói của bà cô luôn mang trong tim, khi yêu đều luôn nhớ đến. Cho đến lúc bà ra đi, trên môi vẫn nở một nụ cười mãn nguyện. Giống như cách nói của An Ni Bảo Bối. Đến khi linh hồn chìm vào biển khơi, bạn sẽ gặp được những điều mà bản thân luôn tìm kiếm. Tuổi trẻ, tình yêu, hạnh phúc... Tất cả đều nằm ở dưới đó. Chôn sâu ba ngàn thước, chỉ đến khi sắp chết bạn mới có thể tìm thấy được. Cũng như nghe thấy được.

Người đàn ông của cô sẽ không bao giờ hiểu được, cô đã yêu anh ta nhiều đến mức nào. Nhưng con người của cô, mang một nửa linh hồn của mẹ. Chỉ cần cô muốn vứt bỏ, thì nhất quyết sẽ không luyến lưu. Cho nên khi cô rời xa anh, đã tuyệt tình mà xa cách như vậy. Hai người như hai cánh chim trời, đi tìm ước vọng và hơi ấm khác biệt. Ngược đường, ngược chướng. Ngược nắng, ngược gió. Mãi mãi sẽ không chạm được vào nhau.

Trước khi bà được hạ huyệt, cô thả vào trong quan tài của bà một bông hoa hồng đỏ. Hoa đỏ như máu, như màu của sinh mệnh đang dần cạn kiệt trong bà.

Trong tiềm thức cô nói: “Thời gian của bà đây, tươi trẻ và tràn đầy nhựa sống. Thanh xuân sẽ không xa bà nữa, hãy giữ lấy và nắm chặt. Dưới đáy biển sâu, sẽ có người luôn đợi bà.”

Còn anh, anh biết không? Em luôn luôn nhớ anh như hoài niệm về quá khứ. Chúng ta cho đến khi chết vẫn sẽ nhớ về nhau, như hai người xa lạ. Em ví thời gian là một sợi dây đàn, ví anh là bản nhạc. Em yêu anh như một người chơi nhạc, ngàn năm đàn một khúc tình sử đến rơi lệ. Cho đến khi nào đàn đứt, thời gian lia đoạn, thì cũng là lúc em không yêu anh nữa.

Hãy nhớ lấy, người đàn ông mà em yêu ạ!

11. Chương 11: Quảng Ngát

Đạo gần đây Vũ không gặp được Tuấn trên mạng. Cái nick tuannnguyen không hề sáng đèn ấy lại khiến cô có cảm giác tủi hờn. Cô bắt đầu thấy mình mong muốn gặp anh, điên cuồng lên được. Cô muốn một mình ngồi nơi đây, cô đơn, nhưng vẫn có thể nói lòng mình ột ai đó. Mặc kệ họ có cảm thông hay không, chỉ cần họ biết là được. Và người đó chính là Tuấn. Nhưng Tuấn không hề online, anh ta dường như đã tan biến.

Đêm nay cũng thế, Tuấn vẫn yên lặng như anh ta chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của cô. Vũ ngồi trước màn hình máy tính, click liên tục vào nick của Tuấn. Cửa sổ chat cứ mở rồi lại đóng, tưởng chừng như không bao giờ dừng lại.

Cuối cùng, cô tắt máy tính và tắt đèn. Căn phòng tĩnh mịch tới nỗi có thể nghe thấy cả hơi thở của bản thân. Xanh nằm bên cạnh cô, ngủ ngon lành. Nó giống như một đứa trẻ không bao giờ trưởng thành. Trong đôi mắt ấy luôn luôn thuần khiết, ngây thơ. Lại có lúc u uẩn, tĩnh bình. Trẻ con đối với Vũ chính là như vậy. Chúng có thể giới riêng và màu sắc riêng biệt. Tuy nhiên sự riêng biệt ấy hoàn toàn có thể đoán được. Chả là không thể có lại được nữa.

Vũ nằm trên giường, bắt đầu nhớ đến câu chuyện mà mình đang viết. Bã thảo đã sắp đi đến chặng cuối, nhưng nhân vật vẫn chưa tìm thấy mảnh ghép của cuộc đời mình. Hai con người, hai số phận vẫn cứ lang thang như những linh hồn không thể xác. Không có ai để dựa dẫm, không có ai để yêu thương. Cuối cùng là kết thúc trong tĩnh biệt. Yên lặng và chiaphôi. Không bao giờ gặp được vận mệnh hay tai kiếp của cuộc đời mình.

Thốt nhiên, một giọt nước mắt từ khóe chảy xuống. Vũ vuốt ve con mèo, nước mắt cứ như một dòng chảy không bao giờ kết thúc. Cô bắt đầu thấy lo sợ, một ngày nào đó cô sẽ chết đi như một kẻ vô hình. Nước mắt này, cõdon này, bàn tay này liệu có ai còn nhớ đến? Nhân vật của cô, câu chuyện của cô, cuộc đời của cô, liệu có ai đủ sức gánh lấy hay không?

Màn đêm im lặng. Không ai có thể trả lời như đoán trước số phận. Chúng ta chỉ có quyền đón nhận lấy nó mà thôi.

...

Liêm bắt đầu nói chuyện với cô vào một buổi chiều tháng tám. Khi cô đang phơi quần áo. Đồng quần áo màu cuốn lấy nhau, cô dùng sức rũ chúng rồi treo lên mắc. Liêm đứng ngay đằng sau cô, một tay đặt trong túi quần, một tay kẹp lấy điều thuốc trên môi. Anh ta nhìn cô từ phía sau, cái nhìn rất lạnh nhạt. Tựa như trong cuộc đời của cô, đây là người đàn ông mang trái tim sắt đá nhất mà cô đã từng gặp. Từ đôi mắt của anh, làn môi bạc của anh... Tất cả đều khiến cô có cảm giác xa lạ.

Anh nói: “Cô định ở đây tới bao giờ hả Vũ?”

Vũ chậm rãi quay lại nhìn anh, rồi đáp: “Chừng nào tôi cảm thấy mình sắp chết, không thể tìm được sự sống của bản thân ở nơi đây nữa thì tôi sẽ đi.”

Liêm cúi đầu cười, cái cười tựa ý mỉa mai. Anh ta không nói gì, bước lên hiên nhà và ngồi xuống đó. Vũ để ý hôm nay Liêm mặc áo, chứ không cởi trần như mọi khi. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, một chiếc quần lửng bò. Trông rất luộm thuộm. Vũ hiểu con người của Liêm không bao giờ quan trọng mấy vấn đề này, mà cô cũng thế. Những người như bọn họ, cái đẹp bên ngoài chỉ như một lớp đường bọc. Khi chạm

vào lưỡi, nhất định sẽ tan chảy. Thứ còn lại chỉ là vị đắng bên trong. Bọn họ không muốn dối lừa ai cả, chỉ muốn che giấu bản thân đi thôi.

Vũ bước tới, ngồi xuống ngay bên cạnh Liêm. Điều thuốc trên tay anh đã cháy quá nửa, khói thuốc miên man và bất tận. Vũ co đầu gối, đặt cằm mình lên đó. Có một nhà trong xóm bật tình ca, nghe rất nhẹ nhàng và thanh thản. Buổi chiều ở nơi đây giống như biển cả, khiến người ta chỉ muốn ngủ mãi dưới đây, không muốn ngoi lên để đón đợi điều gì hết.

Vũ nói: “Anh có biết vì sao tôi đến đây không?”.

Liêm im lặng, như để chờ đợi cô nói tiếp.

“Tôi quen một anh chàng trên mạng. Anh ta ở thành phố này.”

“Và cô muốn tới đây để tìm anh ta ư?” Trong giọng nói của Liêm vẫn tồn tại một ý mỉa mai.

Vũ đáp: “Một phần là thế, còn một phần cũng là vì tôi muốn rời xa Cẩm Phả. Tôi cần bắt đầu cuộc hành trình trong cuộc đời mình. Để kết thúc tuổi trẻ.” Ngừng một lát, rồi Vũ nói tiếp: “Thực ra mà nói, tôi có thể dễ dàng quên đi Tuấn. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn biết người đã cùng tôi nói chuyện là ai!”

Liêm cười nhạt: “Cũng thật ấu trĩ” Anh ta ngậm điều thuốc lên môi, ánh mắt lại nhìn về phía khoảng không xa xăm. Dường như trong mắt của Liêm không có gì là tận cùng. Chân trời góc bể trong anh chỉ là bốn con chữ lạnh lùng, không đáng để tưởng tượng và lưu lại.

Vũ không nói gì, cũng không muốn biện hộ cho bản thân. Vì có lẽ cô ấu trĩ thật, ấu trĩ một cách liêu lĩnh.

Hai người ngồi cạnh nhau, bắt đầu chìm vào yên lặng. Trời tối dần, ánh sáng lịm tắt. Giống như một sự tuyệt tình của thiên nhiên, bao giờ cũng cần phải có. Chúng ta cứ thế đi qua nỗi đau, gượng dậy và sống tiếp, như một bản năng bùng cháy mãnh liệt không ngừng.

Mùi thức ăn từ nhà bên cạnh tỏa ra, Vũ bắt đầu cảm thấy cồn cào, nhưng cô vẫn yên lặng. Cô không nấu nướng, nếu thấy đói cô sẽ đi đun nước để uống. Hoặc là cô sẽ ra hàng quán ăn tạm. Chỉ là bây giờ, cô không có hứng nhét một thứ gì vào bụng. Cho dù dịch vị đang không ngừng dày vò ruột gan, nhưng thực sự thì cô không muốn ăn một thứ gì cả. Đó giống như một sự khước từ, một sự cố chấp của Vũ vậy.

Liêm đứng dậy, anh ta bước vào nhà và đóng cửa. Có lẽ anh ta cần phải ăn. Vũ nhìn theo bóng dáng người đàn ông ấy cho tới khi cánh cửa khép lại. Anh ta luôn lằm lằm như thế. Cứ đến và cứ đi như một cơn gió, không bao giờ có thể nắm bắt được. Ấy có thể coi là một sự quyến rũ của Liêm.

Cô ngồi dưới hiên nhà, ngắm nhìn ánh điện mờ mờ phía xa xa. Đây là một góc trong thành phố. Không hoa lệ, không huy hoàng. Tất cả đều giống cô, vô hình nhưng không ngừng khao khát.

Khi cô tới đây, cô đã nghĩ mình nhất định phải đi tìm Tuấn. Nhưng rồi cô lại chỉ ở đây, viết báo và sáng tác. Không kiếm tìm, chỉ là chờ đợi. Dường như cô có thể chắc chắn, một ngày nào đó bản thân sẽ gặp được người con trai mà mình quen trên mạng.

Khoảng chừng ba phút sau, Vũ nghe thấy tiếng gọi của Liêm ở phía sau lưng. Anh nghiêng đầu, ý muốn mời cô vào căn phòng của mình. Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng cô vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng bước vào thế giới của Liêm như một lẽ tự nhiên.

Căn phòng được Liêm dùng giấy dán tường màu xám, không có bàn ghế và tivi, giường ngủ bị tách ra bởi một tấm ri đô màu tím than. Đối với đàn ông thì trông nó khá là gọn gàng và sạch sẽ. Trong bếp có đầy đủ mọi thứ, Vũ không nghĩ Liêm lại là một người đảm đang đến vậy. Ở góc nhà có vài chai rượu đã rỗng, có lẽ anh ta đã uống lúc cô đơn. Vũ ngồi xuống sàn nhà, ngửi thấy hương thơm từ mâm cơm ở trước mặt. Cô nhìn Liêm, hiểu được vì sao anh lại mời cô vào nhà. Tuy nhiên, cô vẫn muốn được nghe anh nói ra lý do ấy. Đó là ước muốn của cô lúc này. Tựa như muốn ai đó nói với cô rằng: “Anh cần em.”

Liêm im lặng, anh xới cơm rồi đưa cho Vũ. Cô đón lấy, cả hai cùng ăn trong yên lặng. Trên mâm cơm có rau muống luộc, cà muối, tương bần, thịt luộc. Tất cả đều rất đơn giản và dễ nấu, nhưng chúng lại khiến cô nhớ đến mẹ và ba. Bọn họ đã ở cách cô quá xa, quá xa để cô có thể nhớ nổi hương vị mà họ từng lưu lại trong cô. Hồi còn bé, mẹ và bà vẫn thường làm những thứ này, chỉ vì ba cô thích ăn. Người đàn ông đó luôn thích những món ăn đồng quê, thích sự giản dị và lạc hậu quá đỗi. Ba là người lớn lên ở vùng quê nghèo khó,

tư tưởng được nuôi nấng trong chính sự nghèo khó đó. Ông là người nghiêm khắc, luôn luôn giống người của xã hội cũ. Vũ không phản nài ba về điều này, cô chỉ nghĩ con người cũng có lúc cần phải tự đưa mình ra khỏi bóng tối. Cần phải tự đưa mình đến với những điều tốt đẹp hơn.

Tuổi thơ của cô là một bức tranh đẹp! Cả cuộc đời này dù có phải trả giá thế nào cô cũng không thể vẽ lại một thứ đẹp đến như vậy được nữa.

“Tại sao?” Vũ nhìn Liêm, hỏi.

Liêm đặt bát xuống, mở to mắt nhìn cô. Khuôn mặt của anh rất nam tính, cương trực và thẳng thắn. Nhưng trong ánh nhìn lại luôn luôn tồn tại một sự xa cách. Anh nói: “Đã lâu rồi không có ai ngồi đối diện tôi, phôi bày những cảm xúc mà bản thân cô ta có cho tôi xem.”

Vũ mỉm cười, nụ cười rất buồn: “Gia đình tôi đã tan vỡ rồi. Khi ăn những món này, tôi không thể nhớ nổi hương vị trước kia nữa.”

“Mỗi khoảnh khắc đều có một ý vị rất riêng tư. Chính vì vậy mà cô cần phải nắm bắt lấy thứ mà bản thân trân trọng. Cũng giống như chụp ảnh vậy, chúng ta phải lưu giữ nó lại sau một tiếng tách và một ánh đèn flash. Nếu chậm trễ, sẽ không bao giờ bắt gặp được nữa.”

Vũ nhớ mình đã từng nói những lời tương tự thế này với cậu bạn thời cấp ba của mình. Thiên. Cô đã nói cậu ấy hãy tự tạo ra một chiếc máy ảnh và lưu giữ những khoảnh khắc đẹp đến khắc cốt ghi tâm. Còn bây giờ, người đàn ông ngồi ba mươi tuổi ngồi trước mặt cô cũng nói như thế, với một người đã hiểu và sợ hãi thời gian như cô. Vậy mà cô vẫn thấy ngỡ ngàng và mới mẻ.

Đúng như Liêm nói, mỗi khoảnh khắc đều có một ý vị rất riêng tư.

“Liêm này, anh đã bỏ lỡ bao nhiêu khoảnh khắc rồi?”

Liêm ngừng đùa, anh nhìn cô. Trong phút giây đó cô thấy con tim của mình như một chiếc đồng hồ cát. Cứ rơi dần đều xuống theo một con đường rất nhỏ. Chúng chỉ có thể chảy ra từng chút, từng chút một, không có gì ngăn cản. Tự do, mạnh mẽ và quyết tuyệt. Cuối cùng là trắng tay.

Anh đáp: “Chỉ một thôi.”

“...”

Liêm thở dài, rồi nói tiếp: “Khi tôi nhìn thấy chiếc xe tải lao vào cô ấy, tôi đã không kịp lưu giữ. Đến suốt cuộc đời này, tôi vẫn không thể nhớ nổi khuôn mặt người con gái mình từng yêu thương.”

Chúng ta giống như những hạt bụi. Va vào nhau, chạm vào vai nhau, hay chỉ là lướt ngang qua nhau... Cuối cùng đều phải nhận lấy một kết cục đau thương đó là tan biến hoàn toàn.

Giọng Liêm nói như sắp khóc, cứ nghẹn nghẹn và mắc nghẹn. Miếng cơm trong miệng dần trở nên đắng chát. Anh như một sinh vật bị trọng thương, chỉ có thể nằm im lìm trong nỗi đau, không thể hét lên, cũng không thể khóc nổi. Đó là sự tận cùng của đau đớn. Cái chết có khi vẫn phải đứng đằng sau.

Cô nói: “Anh đã quên rồi sao?”

“Phải, đã quên rồi. Đám tang của cô ấy không có mặt tôi đâu. Vì tôi sợ hãi sẽ không còn nhận ra cô ấy nữa. Có những lúc, cuộc đời có một quãng ngắt đến tuyệt tình. Như một vực thẳm ngăn cách hai bên bờ vậy. Tôi đã để vuột mất cô ấy rồi.”

Tối hôm đó Liêm nói rất nhiều, như một kẻ say rượu. Chỉ có Vũ là gần như yên lặng. Cô cảm giác mình giống như con mèo Xanh, chỉ có thể yên bình ở bên anh ta, không thể nói được một lời nào. Ngón từ dần dần trở nên khan hiếm, cùng kiệt cũng vẫn là sự trầm mặc đến lúng túng.

Cô gái của Liêm là một người đã chết trong một vụ tai nạn từ hai năm trước. Chiếc xe tải đã lao vào khi cô sang đường. Liêm kể, khi anh tát mặt chứng kiến cảnh người yên mình ra đi, thì cũng là lúc anh ra đi. Máu của cô đã che lấp khuôn mặt, khiến anh cảm nhận được dư vị của sinh mệnh. Chúng mong manh, nhưng lại mang một sức mạnh tiềm ẩn. Liêm nói anh chạy rất nhanh trên con đường quốc lộ, tưởng như có thể chạy đến chết. Điên cuồng và bản năng, tất cả đều chỉ biết làm theo cảm tính. Trong lòng Liêm trống

rỗng, sắc trắng ấy ngập tràn đến vô vọng. Anh đã khóc, nhưng không thành tiếng. Không ai có thể nghe thấy, kể cả cô ta.

Liêm đã kể với Vũ, anh đến thành phố này chỉ vì muốn chạy trốn. Trong lòng là khoảng trống mênh mông, mãi mãi cũng không thể lấp đầy. Cũng giống như Vũ, anh ấu trĩ đi tìm một ai đó có thể cứu vớt nỗi bản thân, nhưng rồi chợt nhận ra là chẳng có ai cả. Con người vẫn cứ đi theo một con đường, cuộc hành trình lê thê tưởng chừng như vô tận. Đến tận khi sinh mệnh cạn kiệt, bạn mới nhận ra chúng ta cần phải làm lại, vì chúng ta đã để mất quá nhiều.

Chỉ tiếc là không thể được, không thể được nữa rồi.

12. Chương 12: Tháng Tám Của Chúng Ta

Linh bỗng nhiên gọi điện cho Vũ, cô ấy hỏi có muốn cùng làm một bộ phim ngắn hay không. Vũ nắm chặt ống nghe, yên lặng không đáp. Người bạn của cô đang đưa ra một đề nghị vô cùng lớn lao. Vì Vũ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ tham gia làm bất cứ việc gì liên quan đến phim ảnh. Cô thích chúng, nhưng lại chỉ muốn xem. Có rất nhiều điều khiến bản thân Vũ cảm thấy mình mâu thuẫn, nhưng cô lại không thể giải đáp nổi.

Cô nói: “Linh này, tại sao lại là tớ?”

“Chỉ có cậu thôi Vũ ạ! Tớ đã mất rất nhiều đêm để suy nghĩ đấy. Tớ cần một người viết kịch bản, và người đó phải là cậu.”

“Nhưng tại sao? Tại sao nhất định phải là tớ chứ? Tớ chưa thể lên được ý tưởng lúc này. Cậu muốn tớ dùng ý tưởng của cậu ư?”

Đầu dây bên kia bỗng trở nên yên lặng, Linh cảm thấy rất khó để trả lời câu hỏi này. Trong lòng của cô đã có một dự định, rằng phải làm một bộ phim ngắn. Bộ phim đó nhất định phải có một cô gái bất an, luôn luôn nghĩ mình cô độc và bị bỏ rơi. Bộ phim đó phải là Tháng Tám, phải có một người đàn ông như thế xuất hiện. Anh phải tuyệt tình với cô, phải cho cô sự nhớ thương đợi chờ. Phải cho cô thấy được cần phải mở lòng với cả thế giới này. Nhất định, cô gái đó nhất định không được cô độc nữa.

Linh khẽ nói: “Vũ ơi, tớ chỉ có một cái tên cho bộ phim đó thôi. Mong là cậu sẽ làm như những gì tớ đã từng mơ nghĩ. Vũ, đó là: Tháng Tám của chúng ta.”

Nói rồi Linh cúp máy. Vũ vẫn chưa hề đồng ý rằng có tham gia cùng với cô hay không, nhưng hình như là trong lòng Linh luôn chắc chắn Vũ sẽ làm. Vũ đặt điện thoại xuống, liên tục suy nghĩ về cái tên của bộ phim mà Linh nói. Tháng Tám của chúng ta? Tháng Tám của chúng ta ư? Thời gian không thể là của con người được, tại sao lại cứ phải là của chúng ta? Vũ không ngừng hỏi bản thân, nhưng không hề muốn tự trả lời.

Cô pha nhai một tách cà phê, ngồi lặng lẽ trước máy tính đang sáng đèn. Cô đang quyết định, rằng nên xây dựng kịch bản của Linh hay là không. Linh là một người tài năng, cô ấy nhất định phải rất chắc chắn thì mới đầu tư làm một bộ phim ngắn cho riêng mình.

Ngoài trời mưa lại rơi, những cơn mưa cuối cùng hòng cứu vớt mùa hạ. Con mèo Xanh nằm bên hiên nhà, ngấm mưa bằng một đôi mắt lạnh lẽo. Trong lòng nó hẳn là chán ghét trời mưa, vì chẳng có con mèo nào là không thích sưởi nắng cả. Bà nội đã từng nói với Vũ rằng, mèo là loại động vật cô đơn. Chúng luôn cảm thấy lạnh. Dù là mùa đông hay mùa hè, thì chúng cũng vẫn lạnh thôi.

Xanh yên lặng, sự cô đơn của nó nằm trong đôi mắt ấy.

Vũ cúi đầu. Có lẽ cô nên viết kịch bản cho Linh. Một kịch bản về tháng tám của hai người. Hãy cứ níu với, hãy cứ hy vọng. Cho dù không được như ước nguyện thì tháng Tám vẫn sẽ quay về.

...

Tuấn đã xuất hiện. Hai giờ sáng, anh một mình online trong vô vàn đồng nick của Vũ. Đó là những cái nick sẽ không bao giờ xuất hiện lại nữa, họ đã từ bỏ cô.

“Tôi đã tìm anh rất lâu, rất lâu.” Vũ gõ lên bàn phím, các ngón tay như bị co rút, cảm giác không thể đánh được lên bàn phím những tâm tư trong lòng. Cô chỉ có thể nói, tôi đã chờ anh rất lâu rồi. Anh có biết hay không?

“Tại sao lại phải tìm tôi?”

“Vì anh biến mất quá đột ngột. Anh phải biết, khi chúng ta đã có một thói quen nào đó rồi, thì sẽ rất khó từ bỏ trong một sớm một chiều được.”

Tuấn gửi cho cô một icon mặt cười. Là một nụ cười đúng nghĩa. Anh nói: “Hóa ra tôi là thói quen của cô à?”

“Haha.” Vũ cười lớn.

Một buổi đêm ngán ngủ đã bắt đầu như thế. Cô và anh trong cùng một thành phố, cùng một bóng tối, cùng nói chuyện với nhau. Anh bảo mấy ngày qua gia đình có chút việc, nên không thể online được. Còn cô nói, mấy ngày qua vẫn luôn thức tới sáng để đợi anh. Đây không phải là yêu thương hay nhớ nhung gì hết, chỉ là luôn khao khát có một người để đêm bớt dài mà thôi.

Trong lúc chờ đợi Tuấn làm nốt công việc của mình, Vũ đứng dậy, đi pha cà phê cho. Cô đun nước bằng ấm điện, đổ bột cà phê ra cốc. Khoảng năm phút sau có thể thưởng thức là vừa. Vũ thích uống cà phê sữa, thích cái vị ngầy ngầy của nó lúc đưa xuống cuống họng. Cô luôn nghĩ mình không phải người thích cà phê, chỉ là thích chút tạp nham trong những thứ mà người khác luôn luôn cần đến mà thôi. Cà phê sữa là vậy. Nó đã không thể giữ được nét đặc trưng của cà phê được nữa, trong vị cà phê luôn xuất hiện dư âm của sữa.

Vũ hỏi: “Tuấn này, anh đang làm gì vậy?”

Khoảng hai giây sau, Tuấn gõ trả lời: “Tôi đang đọc truyện của cô.”

“Đọc truyện của tôi ư?”

“Phải.”

“Anh thấy gì?”

“Đạo này hình như cô càng lạnh nhạt hơn thì phải. Càng ngày càng khép lòng. Các con chữ của cô đã nói lên điều ấy”.

“Tôi vẫn nói chuyện với anh đấy thôi.”

Tuấn lại cười, anh không nói gì thêm về vấn đề này nữa. Cô là một người không bao giờ chấp nhận khi người ta vạch trần bản thân. Có một điều gì đó trong lòng ngăn cản, khiến cô không thể đối mặt được.

Vũ bắt đầu kể cho anh nghe chuyện cô đang nuôi một con mèo, đang tiến triển tốt đẹp với một người đàn ông ba mươi tuổi lạnh lùng. Cô nói đã đến thành phố của anh rồi, chỉ vì anh nói nó khá là lạnh lẽo. Cô tò mò muốn biết nơi anh sống như thế nào, lạnh đến đâu và hoa lệ đến đâu. Nhưng Vũ lại không nói chuyện sẽ viết kịch bản cho bộ phim ngắn, chỉ là cảm thấy không cần thiết để phải nói cho anh thôi.

Tuấn cũng đáp lại cô bằng những câu chuyện của anh. Anh nói đang thích một cô gái cùng công ty, luôn luôn nhìn trộm cô ấy nhưng không bao giờ dám đến gần. Anh nói yêu thì cần phải thẳng thắn, nhưng đứng trước người mình yêu để làm được điều đó lại là cả một thử thách. Anh nói tên cô ấy rất đẹp, rất dễ nhớ. Hằng đêm vẫn thường gọi tên cô ấy một cách thâm lặng, rồi lại cười một mình. Dư vị của tình yêu luôn rất ngọt ngào, nhưng đến một lúc nào đó, bạn sẽ cảm thấy lớp bọc đường bên ngoài bị tan chảy như tôi đã nói.

“Tuấn này, anh có muốn gặp tôi không?” Sau một hồi do dự, cuối cùng Vũ cũng hỏi Tuấn câu này. Trong lòng cô dường như rất hồi hộp, nhưng cô lại không hề lo sợ anh sẽ từ chối. Cô chỉ muốn biết câu trả lời của anh mà thôi.

Anh đáp: “Có, nhưng không phải bây giờ.”

“Vậy thì khi nào?” Cô hỏi lại.

“Tôi không biết, nhưng cô có muốn không?”

Vũ yên lặng trong màn đêm, cô không biết phải trả lời anh ra sao. Rõ ràng cô cũng như anh, nửa muốn nửa không ỏi quan hệ này. Cô không thể có tình cảm với anh, nhưng vẫn muốn biết khuôn mặt anh ra sao. Cô sợ bản thân sẽ va phải một vận mệnh, nó sẽ trói buộc cô lại. Cô cần tự do, cần tình yêu, nhưng lại không muốn bản thân phải sa lầy. Cô rất muốn, nhưng đồng thời cũng rất sợ. Đây cũng có thể coi là một sự ích kỷ.

Cô nói: “Vậy thì, chúng ta hãy cùng chờ đợi xem sao.”

Cuộc nói chuyện kết thúc ở đó. Vũ tắt máy tính và lên giường nằm. Trong lòng cô rất mệt mỏi, giống như vừa khước từ một điều gì đó vô cùng quan trọng. Lý do cô đến thành phố này là gì? Tìm người con trai tên Tuấn để cùng cô trải lòng với cô đơn suốt bao đêm? Không, không phải, là muốn bắt đầu hành trình của mình thôi. Khi cô kết thúc chuyến đi này, liệu bản thân đã lướt qua bao nhiêu người? Chúng ta sẽ quên đi nhau, như chưa bao giờ gặp gỡ. Duyên phận là thứ vô hình và tàn độc. Đến nỗi mà chúng ta không bao giờ có thể nhận được ra.

...

Vũ bắt đầu viết kịch bản cho bộ phim ngắn của Linh – Tháng Tám của chúng ta. Tháng Tám mà Linh muốn nói đến thực ra là một thứ không bao giờ nắm bắt được. Bộ phim xoay quanh hai nhân vật Thảo và Hưng. Họ sống trong một thành phố đầy khói bụi. Trên mái nhà của Thảo có một tổ chim, hằng ngày cô đều cảm nhận được sự tồn tại của chúng nhưng lại không thể nhìn thấy chúng. Thảo là người cô đơn, luôn khao khát tình yêu và sẵn sàng mù quáng vì nó. Còn Hưng là người vận chuyển bưu phẩm, sự xuất hiện của anh giống như ánh sao băng. Chớp nhoáng, chớp chờn và không báo trước. Trong cuộc đời của Thảo, anh cũng chính là một ánh sao băng. Đến và đi đều không báo trước. Sự liên kết giữa hai người chính là đôi bàn tay đất từng chạm vào nhau trong một lần Hưng chuyển bưu phẩm tới cho Thảo.

Suốt cả một ngày, Vũ chìm đắm trong chính câu chuyện của mình. Cô không ăn uống gì, chỉ ngồi viết điên cuồng. Những dòng chữ đen liên tục hiện ra, các đầu ngón tay mỗi đến co rút. Cô có cảm giác, mình đang chơi một trò đuổi bắt. Cô đang đuổi chính cái đích của mình.

Một lúc nào đó, khi Thảo và Hưng gặp lại nhau. Họ nhìn nhau và nói đất từng gặp ở đâu rồi phải không? Nhưng cả hai đều lắc đầu và bước qua nhau. Những chú chim trên nóc nhà liên tục hót, rồi khi mùa đông tới thì chúng lại bay đi.

Thảo rời thành phố, đi công tác ở một nơi rất xa xôi. Hưng yêu một cô gái, và rồi tất cả tan vỡ.

Vũ ngừng lại, cô ngẩng đầu lên, không hiểu được rốt cuộc thì hồi kết của họ nằm ở đâu? Họ cùng nhau viết những dòng nhật ký, rằng tháng tám nhất định phải tới đỉnh Fansipan ngắm sương mù. Trong khi đó, họ cứ lưu luyến như thế này, biết bao giờ mới tới tháng tám chứ?

Cho đến cái kết cuối cùng. Ngoại cảnh. Thảo ngắt một bông hoa và đưa lên môi. Cô hôn lấy chúng, như hôn lấy những khát khao của mình. Cuối cùng thì cũng tới được nơi đây rồi, cuối cùng thì cũng có thể đến được nơi cô muốn tới. Khi cô nhìn thấy anh, những chú chim trên mái nhà nhất định sẽ phải bay. Chúng như kinh sợ trước số phận và sự trùng hợp mà số phận tạo ra. Chúng sẽ tung cánh rất mạnh, có thể nghe thấy tiếng như nổi sấm. Rồi anh cứ đứng yên lặng như đã ở đó cả ngàn năm. Đôi mắt anh rực sáng, cả người thẳng đờ đến mức bàng hoàng. Trên đỉnh núi, ánh mặt trời sẽ tạo ra một hình ảnh ngược sáng đến nao lòng. Hai người đứng đối diện nhau. Cùng nói: “Xin chào tháng Tám.”

13. Chương 13: Đợi Chờ

Thời gian viết kịch bản đối với Vũ khá ngắn ngủi, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo. Cô luôn ở trong nhà, đối diện với màn hình máy tính, nhấm nháp cà phê và tập trung vào những ý tưởng của mình. Thực ra khi viết kịch bản này, Vũ không hề nghĩ đến chuyện Linh có dùng được nó hay không. Cô chỉ biết rằng cô cứ viết, giống

như cứ đi trên con đường của mình. Vẫn không có ai bên cạnh, không có ai sẻ chia, nhưng nhất định phải hoàn thành.

Ngày Vũ gọi điện cho Linh, cô ấy rất vui mừng, còn nói nhất định sẽ mời Vũ đi ăn. Vũ chỉ cười khẽ, bảo rằng sẽ chuyển kịch bản qua mail cho Linh. Linh không đồng ý, cô ấy muốn tận tay nhận lấy nó. Vũ cũng không còn cách nào khác, đành đem kịch bản đi in và hẹn Linh đến một quán cà phê.

Trong thành phố này có rất nhiều quán cà phê đẹp. Mỗi quán đều trang trí theo phong cách rất hiện đại và Châu Âu. Vũ thích sự năng động của nó, luôn luôn hài lòng mỗi khi bước vào. Tuy nhiên, nếu nhiều quá thì sẽ dễ bị lãng quên, dễ bị bão hòa. Cho nên cô không bao giờ có ấn tượng với bất kỳ quán cà phê nào tại thành phố này cả.

Vũ bước vào một quán cà phê có tên rất đẹp: Butterfly. Trên biển hiệu xuất hiện rất nhiều cánh bướm, sống động như thật. Mỗi nét chữ đề trên đó cũng rất bay bổng, đẹp đẽ. Vũ hơi ngừng lại trước cửa ra vào chỉ để ngắm nhìn tấm biển đó, cuối cùng cúi đầu cười rồi bước vào bên trong.

Không ngờ Linh lại là người đến trước. Cô ấy ngồi bàn đầu tiên, ngay lối ra vào, đã tự gọi inh một loại sinh tố nào đó, nó được trang trí rất bắt mắt. Khi thấy Vũ, Linh liền giơ tay lên vẫy rồi mỉm cười. Vũ khoác túi đi tới, chậm rãi ngồi xuống.

“Một người đồng nghiệp đã lái xe đưa tớ tới đây. Chắc cậu đi xe bus hả?” Linh hỏi.

Vũ gật đầu, không nói gì. Cô chỉ mở túi xách, sau đó rút tập kịch bản ra đưa cho Linh. Tập kịch bản đã được in ra. Bên ngoài không đề gì khác ngoài tên của nó: “Tháng Tám của chúng ta.” Chỉ một dòng chữ đen in nghiêng, sâu đậm và cô độc. Nền bìa màu hồng cánh sen, ẩn giấu chút ngây thơ và tin tưởng.

Linh đón lấy kịch bản, chăm chú nhìn. Trong đôi mắt của cô hiện lên những tia sáng vui mừng, rất chân thành. Cô chưa bao giờ nghĩ Vũ sẽ biết kịch bản cho cô, bởi cô ấy là một người sẽ không dễ dàng để lộ những mong ước của bản thân cho ai đó biết. Những gì mà Vũ đã xây dựng lên, chắc hẳn là những điều mà cô ấy luôn mong chờ. Đó là một tình yêu như thế nào? Là một nỗi cô đơn ra sao? Linh rất tò mò về nó.

Linh nói: “Tớ không nghĩ là lại nhanh đến như vậy. Mới có ba ngày thôi mà.”

Vũ đáp: “Tớ đã bị nó cuốn vào. Những con chữ thật đáng sợ. Tớ tưởng mình đã chết trong đó rồi, nhưng cuối cùng thì nó cũng kết thúc. Và tớ an toàn.”

Linh không cười nổi, cô cứ nhìn Vũ một cách chăm chú. Người bạn của cô sau bao nhiêu năm vẫn cứ khép kín như vậy, vẫn cứ mãnh liệt và đặt sinh mạng vào tất cả những mong ước như vậy. Khi đã làm gì thì sẽ quyết tâm tới cùng. Lì lợm, kiên trì, rất khó để từ bỏ. Rõ ràng là cô ấy cần ai đó bên cạnh, nhưng lại không chịu mở lòng. Cố chấp đến thương tâm.

“Đừng nhìn tớ như thế, tớ sẽ nghĩ mình là một loại động vật bị cô lập”.

“Cậu có muốn yêu ai đó không hả Vũ?”

“Có chứ. Nhưng anh ấy vẫn chưa xuất hiện.”

Linh thu ánh mắt lại, cả hai cùng chìm vào yên lặng. Trong quán cà phê này bật một bài hát của Tokyo Square – Can't let go. Đây là một bài hát có tiết tấu vừa, nhưng giọng hát nam lại gây cho cô một cảm giác vội vàng. Như muốn níu giữ lại người nào đó. Nói với họ rằng không thể rời đi, không thể từ bỏ được.

Chúng ta vẫn cứ mãi đợi chờ một người, một người trong lòng. Phải nắm chặt tay họ, phải giữ lại họ trong trái tim, nhưng đến cuối cùng vẫn phải giã biệt. Thời gian không chờ đợi ai, người ta yêu cũng không thể chờ ta đời đời kiếp kiếp. Một ngày nào đó chúng ta sẽ khóc, sẽ cô độc. Nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, nhất định bạn sẽ phải rơi nước mắt vì hạnh phúc. Thứ hạnh phúc ngăn ngui đó được con người nguyện chờ đợi suốt cả cuộc đời. Đó cũng có thể coi là tình yêu.

Linh nói: “Vũ này, cậu có biết tại sao tớ lại muốn làm một bộ phim ngắn với đề tài tình yêu muộn thuở này không?”

Vũ im lặng, cô nhấp môi vào tách cà phê sữa. Vũ không tô son, cho nên cà phê bám vào vành môi rất dễ dàng và nhanh chóng. Đưa ngón trở lên lau chúng đi, Vũ không hề đáp lại câu hỏi của Linh. Cô chỉ nhìn

người bạn của mình, như để chờ đợi Linh sẽ nói tiếp.

“Tớ cũng không biết nữa.” Linh khuấy nhẹ nước cam, nói: “Có lẽ tớ quá hàm chán. Chúng ta đều muốn quay về thời kỳ tươi đẹp nhất. Đều muốn nắm giữ một khoảnh khắc. Không phải là kỷ niệm, mà là một giấc mơ.”

Vũ nhếch môi cười, cái cười rất nhạt. Cô cúi đầu, lấy trong túi ra một bức ảnh. Đã ủa màu, nhưng vẫn có thể nhìn rõ người trong hình là ai. Baluôn luôn cười như vậy, không bao giờ để lộ răng. Mặt của ba tròn, khi cười trông giống như vàng trắng tháng tám. Đôi mắt luôn nhắm lại, vết chân chim chạy thẳng ra thái dương. Đó là dấu hiệu của tuổi già, là vết tích của thời gian để lại. Tấm hình này cô vô tình tìm thấy dưới gầm giường, cạnh khung ảnh mà mẹ đã giấu đi. Cô không hiểu tại sao nó lại nằm dưới đó, và cũng không hiểu tại sao bản thân lại đem theo.

Linh nhìn tấm hình của Vũ, không nói một lời nào. Trong lòng cô hiểu rõ Vũ đang muốn nói điều gì. Đây chính là kỷ niệm, là hồi ức của cô ấy. Người mà cô ấy từng yêu thương nhất.

Vũ nói: “Tớ đã vô tình tìm thấy nó, đã quá cũ rồi. Cậu biết đấy, chúng ta không thể chống lại được thời gian. Tới một lúc nào đó, tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn vùi dưới tầng đất lạnh. Chúng ta đều sẽ phải quên nhau đi. Vậy nên Linh ạ, đừng cố theo đuổi quá khứ, hãy hướng về tương lai.”

“Vậy tại sao cậu lại giữ nó? Tấm ảnh này à?” Linh nhướn mày hỏi.

Vũ cười: “Chỉ là đôi lúc nhớ ông, rất muốn nói cho ông biết tớ cần phải khóc. Tớ giữ nó như giữ lại ba phần tình yêu cuối cùng mà tớ dành cho ông. Như một sự hoài niệm khôn nguôi. Còn tương lai, thì tớ bắt buộc phải theo đuổi.”

“Nơi ấy có người đợi cậu chứ Vũ?”

Vũ uống hết tách cà phê của mình, chần chờ một lúc lâu rồi cô ngẩng đầu đáp: “Phải, nhất định sẽ có. Hãy cứ tin là như vậy.”

14. Chương 14: Vĩnh Biệt Xanh

Vừa bước ra khỏi quán cà phê, Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời rực rỡ ánh nắng. Đây là tháng tám, tháng tám cao xanh. Trên trời không một gợn mây, mặt trời như một khối cầu lửa. Mảnh liệt và chói bỏng. Sức nóng của nó không ai có thể đánh đổi được. Dù có trả bất kỳ giá nào, chúng ta cũng không thể làm dịu được nó.

Vũ mỉm cười, đưa tay lên trước trán che đi ánh nắng. Sau đó cô khoác lại túi và bước đến trạm xe bus đang trước.

Xe bus số 32 lúc nào cũng đông. Ở trạm xe bus, đám sinh viên không ngừng chen lấn. Khuôn mặt vui tươi, tràn đầy nhiệt huyết. Cô nhớ bản thân chưa bao giờ có vẻ mặt đó, thời còn là sinh viên cũng vậy. Những người này có lẽ chạc tuổi cô, nhưng trông trẻ hơn cô. Trong con người họ tràn ngập màu sắc, đến thời gian cũng phải dè chừng. Có lẽ họ không cô đơn, họ tin tưởng vào bản thân và cuộc sống. Chắc chắn là như vậy.

Cách đám sinh viên tầm ba bước chân, là một người đàn ông cao ráo. Trông anh ta khá đạo mạo, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khiết, cúc đóng cao, sơ vin với một chiếc quần âu. Tóc anh ta cắt gọn gàng, luôn luôn cúi xuống nhìn mũi giày của mình. Hai tay để trong túi quần, dáng vẻ rất ung dung. Vũ nghiêng đầu, trong lòng có một con sóng đang cuộn trào. Cô mỉm cười, hai bàn tay khẽ chạm vào nhau. Cô vẫn nhớ anh, vẫn nhớ hương vị của anh, nhưng không thể gạt được sự xa lạ đang ngăn cách ở giữa.

Cuối cùng thì chuyến xe bus của cô đã tới, Vũ bước lên, còn anh thì không. Cô từng nghĩ, nhất định phải đi chuyến xe bus của anh, nhưng rồi lại không thể. Chúng ta không bao giờ được bỏ quên hiện thực. Có những chuyện không nằm trong cổ tích, cũng không bao giờ giống như một giấc mơ.

Nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi, trong lòng Vũ vẫn còn đọng lại lời của Linh. “Cậu giống như một căn phòng hoa lệ, nhưng rất cô đơn.” Phải, con người cô giống một căn phòng hoa lệ. Cô cất giấu tất cả những bí mật

của bản thân vào đáy lòng, không cho ai biết. Những khát khao, mơ mộng cũng bị chôn vùi, thứ còn lại chỉ là đơn côi.

Vũ vẫn nhớ nhưng một người đàn ông trong tâm tưởng. Cô tin một ngày nào đó, bản thân sẽ gặp được anh. Trong cơn say, hai người sẽ tạo ngộ. Rồi anh nắm nhẹ chiếc cằm của cô, hôn lên đôi môi đã khô cháy vì rượu. Anh thì thầm trên hơi thở của cô, nói rằng cô là người mà anh luôn chờ đợi. Cô ôm lấy anh, như ôm lấy chính con tim của mình. Sau đó hai người sẽ chìm vào bể trầm luân. Sẽ say mê cơ thể của nhau. Dục vọng mãnh liệt trào dâng, anh gọi tên cô như gọi tên một mối tình ngàn năm. Đó là tất cả những gì cô nghĩ, về mối tình của mình.

Và về anh.

...

Vũ phát hiện ra dạo gần đây Xanh có vẻ trầm mặc hơn mọi ngày. Nó không quần quai lấy chân cô, không nhắc nhở cô kể chuyện nữa. Nó nằm trong một góc nhà, cuộn tròn như phòng vệ. Đôi mắt nó nhắm nghiền, hơi thở trở nên yếu ớt. Vũ có cảm giác, nó đang bị ốm.

Cô bước lại, cho nó nằm trong lòng mình. Xanh không chịu ăn uống. Mỗi khi cô đưa sữa lại gần, nó đều gầm gừ về tức giận. Có lẽ nó không muốn cô làm phiền nó trong lúc này, nhưng nếu cô bỏ quên nó, rất có thể nó sẽ chết.

Cuối cùng, Vũ đành sang nhà Liêm. Lúc đó anh vẫn còn đang ngủ, khuôn mặt đỏ ửng, ngây dại như một đứa trẻ thơ. Anh nói: “Có chuyện gì không?”

Vũ đáp: “Có thể giúp tôi được không? Xanh ốm rồi.”

Liêm nhìn Vũ, đôi mắt xa cách và lạnh lùng. Anh đang suy nghĩ gì đó, nhưng không nói ra. Khoảng một phút sau, anh nói: “Đợi tôi thay quần áo, tôi sẽ đưa nó tới bác sĩ thú y.”

Nghe tới đó, Vũ liền kéo tay Liêm lại. Phản xạ tự nhiên ấy lại khiến Liêm phải khựng lại vài giây. Anh quay đầu nhìn cô, nhìn luôn cả bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay anh.

Cô nói: “Đừng, tôi không muốn đưa nó tới nơi ấy.”

Vũ luôn có cảm giác, Xanh giống như cô, đều sợ bệnh viện. Cả hai đều sợ sắc trắng tang thương trong đó, sợ những ống truyền dịch, sợ mùi thuốc tẩy trùng. Và hơn hết, là sợ tiếng khóc. Vũ nắm chặt lấy cổ tay Liêm, trong đôi mắt hiện lên vẻ van lơn. Cô không thể đưa Xanh tới đó, cô là một người ích kỷ, vậy nên cô không thể để Liêm đưa Xanh đi được.

“Nó sẽ chết đấy.” Liêm nói.

“Xanh sẽ không chết được đâu.”

“Tôi không phải bác sĩ thú y.”

“Nhưng tôi tin anh có thể đến gần nó. Hãy giúp tôi!”

Liêm mím môi, cuối cùng bỏ vào trong nhà. Vũ đứng lặng ở bên ngoài, trong lòng trào lên một vẻ đau đớn.

Nhưng khoảng một phút sau, Liêm chợt bước ra và nói: “Đưa tôi đến gặp nó.”

Xanh nằm trong góc nhà, nó không muốn di chuyển đi đâu cả. Bên cạnh là bát sữa, nhưng không hề động vào. Nó nằm bệt ở dưới đất, bộ lông óng mượt như một tấm áo đẹp đẽ và thần dị. Người nó run lên, đến gần còn có thể nghe thấy tiếng tim đang đập. Liêm lại gần, vuốt ve bộ lông của Xanh. Sau đó anh nâng nó dậy, thì thầm gì đó mà Vũ không nghe thấy. Dáng vẻ của anh rất lạnh lùng, nhưng đối với Xanh lại vô cùng thân thiện và chào đón. Anh cầm bát sữa lên ghé vào bên cạnh. Xanh mở mắt nhìn anh, cuối cùng rụt người lại.

Vũ thở dài, sau đó bước ra ngoài hiên. Mấy ngày hôm nay thời tiết rất ẩm đậm, những tầng mây u ám dày đặc, che lấp ánh mặt trời. Cơn mưa thường ghé đến bất chợt, kéo nhiệt độ giảm dần. Vũ đang tính sẽ trồng một bụi hoa mười giờ, cô rất thích loài hoa đó. Loài hoa luôn luôn đúng hẹn, nhưng rất dễ phai tàn. Có màu hồng đỏ, gần như màu của sinh mệnh. Vũ định sẽ trồng nó bên cạnh bậc thềm, mỗi buổi sáng đều có thể

nhìn thấy. Đây là loài hoa duy nhất mà Vũ có cảm tình, là loài hoa duy nhất khiến cô có thể ngắm nhìn một cách chăm chú. Hồi còn nhỏ, vẫn thường cùng lũ trẻ trong xóm hái rồi gộp thành bó. Cô sẽ làm phù dâu, không bao giờ muốn làm người trong cuộc. Cô sẽ đứng ở bên ngoài, cầm bó hoa mà cô đã đã tung lên. Nó nhất định sẽ rơi vào tay cô, nằm ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Sau rồi cô cũng sẽ quên mất nó, giống như một cơn gió thoảng qua.

Khung cảnh trước mắt trở nên nhạt nhòa, khi Vũ đưa tay lên mới phát hiện bản thân đang khóc. Lệ nóng rớt xuống, rồi tan vỡ. Vẻ đẹp của nó nằm trong sự tan vỡ ấy. Những kỷ niệm luôn khiến chúng ta bồi hồi. Có rất nhiều người đã nói, hãy quên đi hạnh phúc đã từng. Phải rồi, chúng ta phải quên đi những điều đẹp để thì mới có thể tiến về tương lai.

Nhất định phải quên đi.

Một lúc sau, Liêm bước đến ngồi cạnh cô. Anh rút một điếu thuốc, ngậm trên môi nhưng lại không châm lửa. Cuối cùng lại bỏ nó xuống, cầm bằng ba ngón tay. Anh dựa người vào cột chống của mái hiên, liếc nhìn cô, rồi lại nhìn về phía trước. Đây dường như là thói quen của anh ta.

Cô không nhìn anh, nói: “Có lẽ tôi không nên để Xanh lại bên cạnh mình nữa. Hai kẻ cô độc không thể khóa lấp được khoảng trống trong nhau.”

Liêm không nói gì cả, điếu thuốc anh vẫn cầm trên tay, ngần ngừ một lúc cũng đưa lên miệng. Bàn tay khum lại quẹt lửa, ánh lửa lóe lên như hòa cùng với ánh sáng ban ngày. Bàn tay của Liêm rất rộng, khi lửa bùng lên như không thể thoát khỏi sự rộng lớn đó. Khói thuốc nghi ngút, nhưng lại tan biến rất nhanh.

Lúc này, anh mới nói: “Cô phải tìm lấy một ai đó yêu cô.”

“Ừ, phải tìm ai đó yêu tôi.”

“Anh ta ở thành phố này à?” Liêm gẩy nhẹ tàn thuốc trên điếu thuốc, neho mắt nhìn cô hỏi.

Vũ lắc đầu: “Không. Không ở đâu cả, mà ở trong tâm trí của tôi. Một ngày nào đó, tôi chắc chắn sẽ gặp được anh ấy.”

Liêm nhếch môi cười nhạt, vết sẹo trên sống mũi cũng vặn vẹo theo cái cười của anh. Cô gái này vẫn luôn như thế, anh đã nhìn thấu trái tim của cô. Bên trong tồn tại một khoảng trống, còn bên ngoài là cát. Cô đơn quá rất dễ yếu mềm, nếu có một người đàn ông trong tâm tưởng xuất hiện, trái tim cô ta nhất định sẽ bị sụp đổ thôi.

Cô nói: “Xanh thế nào rồi?”

“Nó ngủ rồi. Cô nên để nó đi.”

Vũ cúi đầu, không nói thêm gì nữa cả. Xanh và cô rốt cuộc cũng chỉ là hai kẻ cô đơn, vô tình gặp được nhau. Nó cũng sẽ giống bà nội, một ngày nào đó sẽ rời bỏ cô đi.

Mưa bắt đầu rơi xuống, những hạt mưa thấm vào da thịt khiến lòng cảm thấy rất thanh thản và dịu mát. Bầu trời u ám như đám khói từ điếu thuốc của Liêm tỏa ra. Màu xám mãi mãi là sự tàn lụi của thế gian.

Cô sẽ để Xanh đi, tìm một nơi mà nó có được sự yêu thương. Nó là một sinh mệnh cô đơn, những người cô đơn phải luôn luôn kiếm tìm. Cũng như cô, luôn luôn cảm giác ở đâu đó có người đợi mình. Vậy nên cô phải đi, phải tìm anh ấy cho dù có là chân trời góc bể.

...

Buổi đêm, Vũ lên mạng và kể cho Tuấn nghe về tình hình của Xanh. Anh tacười, cô có thể tưởng tượng ra đó là một nụ cười buồn. Trong lòng cô vô cùng xót xa, không biết phải nói thế nào cho anh hiểu. Cuối cùng, chỉ gõ được một chữ: “Đừng!”

Cô không muốn nhận lấy sự thương hại của ai. Cũng không muốn ai vì áy náy mà quan tâm đến cô. Cô muốn tất cả đều tự nhiên, đều như một sinh vật hoang dã, làm mọi thứ theo bản năng của mình. Như thế mới có thể coi là chân thành. Thứ mà Vũ muốn, chỉ là một người như thế mà thôi.

Tuấn nói: “Vũ này, chúng ta không thể quyết định cuộc sống của mình. Vậy nên phải cố gắng và trân trọng với những gì mà bản thân đang có.”

“Mèo Xanh không phải là của tôi, tôi không thể giữ nó lại. Chúng tôi nhất định phải rời xa nhau, duyên phận là như vậy.”

Tuấn im lặng, sự im lặng của anh cùng với màn đêm khiến cô cảm thấy rất buồn chồn. Cô liên tục click vào chuột, đôi mắt không ngừng ngóng chờ.

Một lúc sau, Tuấn nói: “Ừ, miễn sao cô thấy vui là được.”

Miền sao cô thấy vui là được. Câu nói của Tuấn như đặt dấu ấn vào lòng Vũ, khiến cô thất thần vài giây.

Cuối cùng, cô mỉm cười và nhìn ra cửa sổ bên ngoài. Nơi đó vừa có một cái bóng vụt qua, như màn đêm không ngừng bủa vây ngoài kia. Phải, cô nhất định sẽ thanh thản khi để Xanh đi. Nó sẽ tìm được tình cảm của mình ở bờ bên kia của dòng sông. Còn cô, cô vẫn sẽ đi, vẫn sẽ tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Rồi cô gõ lên bàn phím: “Tôi rất muốn nói một lời với nó. Nhưng lại sợ bản thân không tìm được mà bật khóc. Rồi mai này, sẽ chỉ còn lại mình tôi thôi.”

Tuấn đáp: “Được, vậy cô nói đi.”

Vĩnh biệt, Xanh!

15. Chương 15: Bước Qua

Linh có một đề nghị rằng khi bộ phim được bấm máy, Vũ nhất định phải có mặt. Nhưng Vũ đã từ chối, cô nghĩ tất cả những gì mình có thể làm được cho Linh chỉ có từng ấy mà thôi. Câu chuyện của cô ấy và cô đã được hoàn thành, phần còn lại chỉ là chờ đợi. Vũ sẽ chờ đợi để xem bộ phim đó, nhất định phải nhìn thấy đôi mắt của Thảo và Hưng ở trên đỉnh núi ấy. Nhất định phải nhìn xem trong trái tim họ rốt cuộc có rung động hay không. Nhất định phải biết tình yêu tai kiếp là như thế nào.

Vũ lại bắt đầu công việc bận rộn của mình, hằng ngày ra ngoài tìm kiếm tin tức. Thu thập thông tin, chụp ảnh và viết lại trong vòng vài trăm con chữ để nộp cho trưởng ban. Trưởng ban là một người đàn ông vui vẻ, tên Thắng, khoảng chừng hai mươi tám tuổi, nhưng ánh mắt lại già dặn hơn nhiều. Lúc nào cũng thích mặc áo phông màu đen và quần jeans màu lục. Mỗi lúc gặp cô đều tươi cười, có vẻ có cảm tình với cô. Vũ không để ý lắm về người đàn ông này, giữa cô và anh chỉ có thể là cấp trên cấp dưới, hay là đồng nghiệp cũng được.

Có một vụ tai nạn xảy ra trên đường, rất nghiêm trọng. Một chiếc container đâm vào dải phân cách, làm đổ cột điện và kéo theo thương tích cho những người đi đường vào thời điểm đó. Lúc ấy Vũ đang ở bên đường, bất ngờ nghe thấy tiếng động mạnh. Vũ một cái, cô thấy một đoạn dây điện ở ngay trước mắt mình, còn có thể nghe rõ tiếng nổ lách tách từ đó phát ra. Ngay trong khoảnh khắc đó, Vũ nghĩ nếu như bất ngờ một ngày nào đây cô chết đi, bất ngờ và vội vã như thế, ngoài gia đình ra thì còn ai nhớ tới hay không? Trong rất nhiều cuốn tiểu thuyết, trong rất nhiều bộ phim, cái chết luôn trở thành một chủ đề thu hút. Lúc ấy chắc chắn sẽ có một người đau khổ nhất. Cô luôn tò mò, liệu có ai đau buồn cho cái chết phim ảnh của cô hay không?

Vũ lấy máy ảnh ra chụp lại hiện trường. Có rất nhiều người dân nhìn cô bằng một ánh mắt hằn học. Có lẽ họ trách móc về sự vô tâm của cô, nhưng cô không để ý cho lắm. Vũ cần phải hoàn thành công việc của mình. Những thông tin mà cô có được quá dễ dàng, giờ chỉ là một bức ảnh minh họa nữa thôi.

Xong xuôi, Vũ rời khỏi hiện trường. Công an đang giải quyết vụ việc, đôi mày không ngừng chau lại. Họ cũng đang khó chịu điều gì đó, nhưng lại không thể nói ra được.

...

Trường ban hẹn cô đi ăn tối, Vũ suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng nhận lời. Đây không phải là lần đầu tiên anh ta mời cô đi ăn, lần thứ bao nhiêu cô cũng không còn nhớ rõ nữa. Chỉ biết rằng đã đến lúc bản thân không thể từ chối được nữa, không thể tuyệt tình được nữa, đành phải cho anh ta một cơ hội.

Thắng lái xe riêng đến đón cô, hai người đều im lặng. Anh lại mặc áo phông màu đen, quần jeans màu lục, tóc chải sấp, đi một đôi giày thể thao màu trắng và xúc nước hoa hương gỗ ấm. Có rất nhiều người đàn ông dùng mùi hương này, cho nên cô không có ấn tượng gì mấy. Nếu để thích, thì cô vẫn thích mùi thuốc lá của Liêm hơn. Nó có vẻ chân thật và hoang dã. Thực sự rất nam tính và thu hút.

Có lẽ vì không gian quá yên tĩnh, cho nên Thắng bật radio trong xe. Đài VOV đang phát một chương trình ca nhạc. Các bài hát đều rất thịnh hành, nhưng lại chỉ có thể nghe được trong một khoảnh khắc. Giống như đũa dùng một lần vứt đi vậy. Không thể nào tìm được hứng thú để nghe lại vào rất lâu sau đó.

“Vũ có thích ca sĩ nào của Việt Nam không?” Thắng bỗng dừng mở lời.

Vũ nhìn về phía trước, con đường phủ ánh đèn vàng của thành phố. Và nói: “Lê Cát Trọng Lý.”

“Vậy nước ngoài?”

“Không có thích nhất. Chỉ sần sần như nhau, nhưng có ấn tượng hơn âm nhạc Việt Nam.”

Thắng mỉm cười, đôi tay nắm chặt lấy vô lăng dường như đang túa mồ hôi. Anh có vẻ căng thẳng, ngồi bên cạnh anh là một cô gái hồ hững thế này, anh chắc chắn phải căng thẳng rồi.

Anh nói: “Tôi thường hay nghe nhạc, nhưng không nhớ tên ca sĩ. Sau dần mới thấy bản thân như vậy là coi thường họ nên mới nhớ được vài bangười. Người khiến tôi ấn tượng vẫn là Adam Lambert.”

Ồ, không ngờ anh lại trái ngược với cô như vậy. Thực ra Vũ không ghét nhạc rock, có đôi lúc cũng thích. Nhưng hằng đêm cô vẫn thường bật những bài hát của Lana Del Ray. Cách hát rất lạ lùng. Có dịu dàng nhưng lại ẩn chứa đau thương và u ám. Thực sự là rất khác biệt!

Hai người nói chuyện thêm một chút về âm nhạc, như hai kẻ mù bàn luận về những con chữ mà họ thấy. Không có chuyên môn, chỉ có cảm nhận từ sâu thẳm trong tâm hồn. Nhưng đến cuối cùng vẫn là bế tắc. Cô không biết phải nói gì với anh, chỉ có thể trả lời những câu hỏi của anh như một kẻ đang bị đưa đường. Thắng cũng không lấy gì làm tức giận. Cô thấy anh rất kiên nhẫn với cô, cũng rất cẩn thận và nhẹ nhàng. Anh như sợ cô sẽ chạy trốn, chạy xa khỏi tầm mắt của anh vậy.

Xe dừng lại ở một nhà hàng sang trọng. Đây không phải là lần đầu Vũ đến những nơi như thế này. Hồi ba cô còn ở nhà, ông vẫn thường đưa ba mẹ con đi ăn. Những bữa ăn đó đều rất vui vẻ. Ba và mẹ sẽ uống đến ngà ngà, nói những câu đùa cợt khiến hai chị em cô cười hạnh phúc. Ba nói: “Ăn xong chúng ta cùng đi hát nhé.” Mẹ lúc đó nhất định sẽ lườm khế, còn hai chị em thì hưởng ứng một cách thái quá.

Nghĩ lại những chuyện xưa cũ, mắt môi dường như bị ai đó đổ rượu vào. Cay nồng. Vũ đứng trước cửa nhà hàng, không hiểu vì sao bản thân chẳng còn dưng khí như trước. Cảm giác bản thân đang phải bám víu lấy ai đó, khó chịu vô cùng.

Thắng bất giác nắm chặt lấy bàn tay cô. Tay của cô rất lạnh, còn tay của anh thì lại rất ấm. Nóng bỏng và căng thẳng. Có lẽ trong lòng anh đang có một nỗi sợ, sợ cô sẽ khước từ. Cuối cùng, Vũ chỉ ngẩng đầu lên nhìn anh, không nói gì cả. Cô để cho anh nắm lấy bàn tay của mình, cũng mệt mỏi không muốn rút ra nữa.

Anh dẫn cô đến một chiếc bàn đã được đặt sẵn. Nhân viên là những người rất lịch sự, mặc đồng phục màu đỏ đun, luôn mỉm cười chào hỏi với cô. Vũ bỗng cảm thấy lúng túng, cuối cùng là để Thắng tự gọi món. Đã lâu rồi cô không quen đi tới những nơi như thế này. Từ khi ba đi, cô không còn có hứng thú nữa.

Anh nói: “Ăn xong chúng mình cùng đi dạo nhé?”

Cô ngẩng đầu, ánh mắt hút hút vào anh. Trong đôi mắt lấp lánh ánh lệ, nhưng cuối cùng vẫn mỉm cười nhắc nhở: “Xe của anh còn để bên ngoài.”

“Đến công viên đi dạo cũng được mà.”

Công viên luôn là nơi lý tưởng cho những cặp tình nhân, Vũ không thích nơi đó lắm, nhưng cũng không phản đối. Với Thắng, cô cảm thấy bản thân như một người phải có trách nhiệm với tình cảm của anh vậy.

Rõ ràng đây là cảm nhận thuần nhất của cô lúc này. Sự quan tâm của anh, căng thẳng của anh, cái nắm tay của anh đều khiến cô khiếp sợ. Cô không muốn nợ anh, cho nên cô phải đáp trả lại anh.

Thức ăn được đem ra. Anh gọi món khai vị là súp kem nấm. Nước súp đặc sệt, màu trắng như sữa, béo ngậy, còn có hương vị của nấm. Bên trên là bánh nướng vàng rộm, ăn kèm với súp có hương vị rất khác biệt.

Thắng nhìn cô, mỉm cười dịu dàng rồi đưa muỗng cho cô. Vũ đón lấy, cẩn thận ăn từng thìa một.

Anh nói: “Cô giống như một con mèo kiêu hãnh nhưng cô độc vậy. Quả thực rất khó để tới gần.”

Vũ mỉm cười, không để ý lắm đến lời ví von của anh. Cô không nghĩ mình kiêu hãnh, chỉ là vì quá cô độc nên mới tạo ra cảm giác lạnh lùng và xấc xược mà thôi.

Bữa ăn đó diễn ra trong yên lặng, cả hai đều không biết nói gì với nhau. Vũ quá mệt mỏi để tìm ngôn từ giao tiếp, với những người xa lạ, mà kể cả là người thân, cô rất khó mở lòng. Bao nhiêu năm qua, cô phát hiện ra bản thân càng ngày càng tàn lụi. Không có tình yêu, con người giống như một cái cây chết héo dưới ánh mặt trời gay gắt.

Thắng là một người đàn ông khá. Anh có công việc ổn định, ngoại hình cũng được, lại rất biết cách lấy lòng con gái. Biểu hiện của anh tới nay đã quá rõ, nhưng cô lại không thấy vừa lòng. Có đôi lúc, bản thân giống như một con lật đật, chỉ có thể đứng yên một chỗ. Cho dù là được người khác hài lòng thích thú, thì bản thân cũng không chịu khuất phục. Cô không thể thích Thắng, đó là một sự thật hiển nhiên. Anh ta không phải là người cô vẫn luôn tìm kiếm bấy lâu nay. Anh không nên hy vọng vào cô.

Ăn cơm xong, Vũ đề nghị anh đưa cô về nhà. Cô nói bản thân cảm thấy hơi mệt nên không thể đi dạo được, có lẽ là do rượu vang. Cô đã nói thế Thắng cũng đành thuận theo. Anh chỉ cười buồn rồi nói: “Có vẻ như tối nay tôi không thành công rồi.”

Vũ cũng cười buồn, nhưng không hề đáp lại. Đưa mắt nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Ánh đèn đường hắt vào khoang xe, tạo ra những vệt sáng cắt xẻ. Cô từng nhớ đã xem một bộ phim tình cảm của Trung Quốc. Có cảnh hai nhân vật cùng ngồi trong xe như thế này. Anh lái xe rất nhanh, lao qua con đường trồng ngô đồng từ thời Pháp thuộc. Trong xe chạy một bài hát của Vương Phi – Nguyên người dài lâu. Bài hát rất hay, có tiết tấu rõ ràng. Chỉ mong người dài lâu, ngàn dặm với thiên duyên. Cô gái nghe đến đó chợt bật khóc. Người con trai vẫn lái xe rất nhanh, tưởng như không bao giờ dừng lại. Sau đó, cô gái đó mới nói trong nước mắt: “Tuấn Kiệt, em phải đi rồi.”

Đó là tất cả những gì Vũ còn nhớ về bộ phim đó. Hai người đó không thể ở bên nhau, không thể ngàn dặm với thiên duyên như lời bài hát của Vương Phi. Duyên phận là như vậy, con đường cũng đến đây thôi. Chúng ta đều phải có một lần đau đớn như thế. Từ bỏ anh, tạm biệt cô... Một ngày nào đó, tất cả đều chỉ là dĩ vãng.

16. Chương 16: Trong Cơn Say

Nói lời tạm biệt Thắng, Vũ đứng yên nhìn chiếc xe của anh khuất xa dần. Chiếc xe đó giống như thời gian, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Cô mỉm cười, nhìn đám bụi rơi xuống từ ánh đèn đường. Cô luôn nghĩ, chắc ở đâu đó phải có một người giống cô. Cũng sẽ chờ đợi cô như cô đã chờ đợi anh ta thế này.

Vũ bỗng dưng không muốn về nhà ngay, cô muốn đi uống chút gì đó. Vũ nhớ Tuấn vẫn thường nói anh hay đến một quán bar có cái tên là Biển Xanh. Cô đã dò hỏi được địa điểm của quán bar đó, chỉ là chưa bao giờ đủ dũng khí để đến gặp anh.

Từ chỗ cô đến Biển Xanh mất mười lăm phút đi xe. Cô bắt một chiếc taxi và tới đó. Trong người vẫn còn hơi men, cô chệnh choáng nhìn biển hiệu màu xanh dương lấp lánh trước tầm mắt. Cảm thấy rạo rực vô cùng.

Thế giới của bar lúc nào cũng sẽ tràn ngập hương vị thuốc lá, hơi rượu và hơi người. Tiếng nhạc lúc nào cũng phải có, tồn tại như không khí. Khi Vũ bước chân vào, việc đầu tiên cô làm đó chính là đưa mắt nhìn đám người đang nhảy điên cuồng trên sàn. Họ đều là những thanh niên nhiệt huyết, hoặc cũng có thể là những người trung tuổi đang muốn tìm lại chút sắc màu của những năm tháng trước. Họ đưa tay lên, cả người lắc lư theo điệu nhạc và không ngừng hò hét. Trông họ thật hoang dại và bản năng. Vũ thích con người như thế này, tự do và không toan tính. Cho dù bất cứ ai phê bình, thì mỗi chúng ta đều phải công nhận rằng đó là khoảnh khắc sống khoái và hạnh phúc mà chúng ta rất khó có được.

Bộp. Một cô gái ăn mặc sành điệu, trang điểm rất đậm va vào người Vũ. Cả hai cùng nhìn nhau, nhưng không ai nói câu nào. Trong đôi mắt của cô gái kia ánh lên vẻ khó chịu – bực dọc. Sau một hồi, cô ta nhếch môi cười nhạt rồi bỏ đi. Mùi phấn son lẫn quất cùng với không khí ngọt ngào nơi đây khiến Vũ cảm thấy khó thở.

Vũ tiến đến quầy bar, nói với anh chàng bartender ở đó là: “Pha cho tôi thứ mà anh thích nhất.”

Anh chàng đó nhìn Vũ một hồi, tựa như đang dò xét, cuối cùng cười toe và tiến đến quầy rượu. Anh ta quay lưng về phía Vũ, đổ vào trong bình lắc những loại rượu gì đó. Vũ ở đằng sau, ngắm nhìn con người của anh ta. Đó là một tấm lưng rất rộng! Mái tóc được cắt gọn, vuốt gel rất hợp thời. Vành tai bấm chi chít, hai bên dái tai có xỏ một đôi khuyên màu đen. Vũ ngắm nhìn người con trai này, trong lòng cảm thấy rất thích thú. Mặc người của Vũ là dạng nổi loạn, nhưng vẫn giữ được vẻ lịch sự trong từng cử chỉ. Anh ta có thể nổi loạn về phong cách ăn mặc, cách nói chuyện, nhưng lúc nào cũng phải biết giữ khoảng cách như bảo vệ chính con tim của mình. Cô luôn nghĩ cần phải yêu ai đó có trách nhiệm với bản thân, chứ không phải là người luôn thề hứa những điều xa vời vợi.

Một lúc lâu sau, anh chàng bartender có phong cách nổi loạn đặt trước mặt Vũ một ly cocktail có màu xanh dương, trên miệng ly được trang trí bằng một lát chanh trông rất đơn giản.

Cô nói: “Đây là thứ mà anh thích nhất hả?”

Anh ta gật đầu bằng một vẻ mãn nguyện: “Phải, nó có tên là Biển Xanh – giống với tên quán, nhưng cũng là thứ mà tôi làm tệ nhất. Tôi luôn đổ quá tay nước cốt chanh, và cho quá ít rượu Tequila.”

Vũ nhìn anh ta, nhún vai một cái rồi đưa ly cocktail lên nhấp. Cô giật mình, chợt nhớ ra là mình đã từng thưởng thức hương vị này ở đâu đó. Hình như nó có tên là Margarita.

“Là anh tự đặt tên cho nó?”

“Phải, vì nó có màu xanh mà.” Anh ta so vai nói rất thản nhiên.

Vị chua của nước cốt chanh hòa cùng với vị cay ngọt của rượu khiến Vũ rất thích thú. Cô nghĩ đây hoàn toàn không phải là tác phẩm tệ, nó là một thứ tuyệt vời.

Cô nói: “Anh tên gì?”

“Cứ gọi tôi là Cát. Cát của biển.”

Vũ mỉm cười, không nói gì thêm nữa. Anh ta hẳn là rất thích biển, trong tâm hồn lúc nào cũng tràn ngập mùi vị của đại dương. Đây là một người vô cùng ầm ập. Cô cúi xuống nhìn ly cocktail Biển Xanh của Cát, cảm giác như đang nhìn thấu tâm hồn của anh ta. Chỉ là một màu xanh trong rất đẹp, rất thơ mộng, không hề có gì khác. Khát khao cháy bỏng và những nhiệt huyết thanh xuân luôn chảy trôi trong lồng ngực, khiến anh ta trở nên thu hút như chính loại cocktail mà anh ta mê.

Vũ chợt nhớ tới Tuấn. Anh từng nói rất có hứng thú với anh chàng bartender ở Biển Xanh. Cô đoán chính là anh chàng này. Cát trông không phải là người – đã - đủ - trưởng - thành. Anh ta giống như một bông hoa đang chờ đến mùa nở. Cứ ồm ập trong người những ước mơ và hoài bão, nhất định sau này sẽ bùng nổ.

Cô chợt nghĩ, nếu như bây giờ Tuấn xuất hiện thì sao? Câu chuyện sẽ bắt đầu như thế nào nhỉ? Anh ấy nói tôi luôn thích mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần kaki màu đen, đi giày tây, đeo kính, ít cười. Giống như một tên đạo đức giả vậy. Tôi lúc nào cũng mang trong người một chiếc khăn mùi xoa màu nâu, bởi vì khi tôi căng thẳng rất dễ đổ mồ hôi. Khi tôi ngồi cạnh một cô gái xa lạ, tôi sẽ im lặng và lãng quên đi sự xuất hiện của cô ta. Tôi không bao giờ nghĩ tình yêu của mình sẽ bắt đầu từ một lời chào. Tôi muốn chúng

tôi phải làm một điều gì đó. Để sau này dù có xa cách cũng sẽ nhớ về nhau. Tận đến mấy trăm năm sau cũng không thể quên được.

Nếu như Tuấn xuất hiện trong lúc này, vậy chắc hẳn anh ta sẽ lãng quên cô. Anh ta sẽ không bao giờ chào cô, cũng sẽ không bao giờ nhớ về cô cả. Chắc có lẽ đó là lý do vì sao Tuấn không muốn gặp cô. Quan hệ giữa hai người sẽ chỉ tồn tại trên một màn hình vi tính, những con chữ màu đen và một bóng đêm tĩnh lặng. Anh và cô không thể xuất hiện trong cuộc đời nhau. Vì nếu xuất hiện, chắc chắn sẽ không thể kéo nhau cùng ở lại.

Chắc chắn là như vậy.

Vũ uống hết ly cocktail của mình, sau đó gọi thêm một cốc rượu khác nữa. Có đôi lúc, cô rất thèm rượu, giống như một con nghiện vậy. Với một người cô đơn, nó sẽ là một người bạn tốt nếu chúng ta cần. Rượu không giúp ta quên được, nó chỉ khiến chúng ta say. Say ở đây chỉ là say trong mộng tưởng, không bao giờ muốn tỉnh dậy nữa.

Khoảng mười một giờ đêm, có đám khách ăn vận rất thời thượng bước vào. Họ ngồi ở chiếc bàn phía trong, liên tục hò hét. Vũ quay ra nhìn, phát hiện cô gái ngồi bên ngoài là Linh. Linh cũng bất ngờ khi nhìn thấy Vũ, cô ta vội vàng vẫy tay ý chừng bảo cô hãy tới đó. Vũ lắc đầu từ chối, cô nghĩ cuộc vui ấy không có cô thì sẽ hay hơn.

Cuối cùng, Linh đành đứng dậy bước về phía Vũ. Cô ấy kéo tay cô, nói: “Tới đây đi, uống với tớ một ly. Ngày mai bộ phim sẽ được bấm máy.”

“Có liên quan gì tới tớ chứ?” Vũ cười “Tớ đang rất muốn ở một mình.”

“Thôi nào, cậu ở một mình trong nơi ồn ào này sao? Lại đây với tớ, tớ sẽ không để cậu cô đơn thế này đâu.”

Vì Linh quá nhiệt tình, Vũ cũng không thể từ chối được nữa. Cô trả tiền cho anh chàng bartender, nhưng anh ta lại không lấy tiền ly Biển Xanh. Thấy Vũ có vẻ ngạc nhiên, anh ta chỉ cười toe nói: “Tác phẩm tệ hại thế mà cũng uống hết được. Cô đúng là đồ ngốc!”

Vũ nói: “Ngay cả khi anh làm được một thứ tuyệt vời như vậy mà còn không tin tưởng, anh mới là đồ ngốc.”

Rồi cả hai người cùng cười. Tiếng cười bị tiếng nhạc xập xình át mất, chỉ có thể nhìn thấy vẻ hân hoan trong đôi mắt nhau. Trên sàn nhảy vẫn là những con người hoang dã như vậy, họ càng ngày càng cuồng loạn, không ngừng gọi tên nhau và ngửa đầu nhìn ánh đèn ma chiếu qua chiếu lại. Trong con người họ có một ngọn lửa, nó đang dần đốt cháy nhiệt huyết thanh xuân của họ. Vậy nên họ cần phải sống hết mình cho ngày hôm nay.

Linh kéo Vũ qua ngồi cạnh cô, những người bạn của cô nghe chừng rất hứng thú. Họ đều là những kẻ thời thượng, thông minh, luôn luôn biết giấu kín mặt tối của mình. Vũ cúi đầu chào họ, họ cũng chào lại cô, xã giao rất thông thường. Các mối quan hệ bắt đầu được tạo dựng, cho dù chỉ là chóng vánh nhưng chúng ta cũng cần duy trì trong thời gian nó có thể tồn tại. Đó cũng là một cách để giữ sự xa lạ với những người mà ta không muốn quan tâm.

“Cô tên gì?” Một cô gái trẻ măng hỏi Vũ.

“Tôi tên Vũ.” Cô đáp.

“Chà, cái tên nghe cá tính đấy chứ!” Cô gái đó cười rất tươi, hàm răng trắng sáng hiện lên trong bóng tối. Đôi mắt lung linh như sao đêm, dần dần kéo gần khoảng cách của tất cả lại.

Họ bắt đầu nói chuyện nhiều hơn. Sẵn có hơi men trong người, Vũ cũng nói nhiều hơn ngày thường. Cô kể về Cẩm Phả của mình. Kể về nơi mà bản thân rất yêu quý. Cô kể về vịnh Hạ Long và vịnh Bái Tử Long, những nơi mà bản thân chỉ được nghe người ta nói chứ chưa bao giờ đặt chân đến. Tuy nhiên, qua lời kể của cô nó vẫn rất sống động. Cô cứ như một hướng dẫn viên du lịch vậy. Sẵn sàng kể về sự tích của những nói đó, nguồn gốc của hai cái tên. Ai cũng nói nhất định phải tới đó một lần. Họ nói nhất định phải bấm máy ảnh, phải là người có mặt ở trong bức ảnh đó. Con người tồn tại cùng thời gian chỉ có trong mỗi bức hình mà thôi.

“Cẩm Phả của cô có lạnh lẽo không?” Thốt nhiên, một người đàn ông ngồi bên góc trong cùng hỏi.

Cô nhìn thấy chấm đỏ li ti của tàn thuốc lá, như hình ảnh mà cô vẫn luôn nhìn thấy trong mỗi giấc mơ. Vũ nhìn anh ta, phát hiện cả người anh đều chìm ngập trong bóng tối. Cô bắt đầu ngờ ngợ, không biết đã gặp người đàn ông này ở đâu rồi. Cô nhớ rất rõ hương vị của anh, rằng đã từng chạm vào một tâm hồn buốt lạnh như thế. Những đến tận cùng vẫn là không thể nhớ ra.

Cô nói: “Cẩm Phả của tôi là thành phố tĩnh lặng, chúng ta không thể tìm được bất cứ điều gì tại nơi ấy. Chúng ta cứ thế chìm đắm mà không rõ nguyên do.”

Người đàn ông đó lại nói: “Tôi đã từng đến Cẩm Phả, không hề có ấn tượng gì.” Tiếng nói của anh đan xen với tiếng nhạc điện tử trong Biển Xanh. Khói thuốc tỏa ra nghi ngút, tàn đỏ theo hơi dít thỉnh thoảng lại lơ lửng như đang vùng vẫy. Rồi cuối cùng là tắt ngấm. Rất có thể người đàn ông đó đã dụi nó đi. Vũ nghĩ thầm.

Đêm hôm ấy mọi người đều uống rất nhiều. Vũ có cảm giác mình như vật thiên tế của rượu. Cô đã uống từ bữa ăn với Thắng cho đến tận bây giờ, tưởng như cứ thế mà uống mãi.

Linh là một cô gái của bia rượu, cô ta uống rất cừ, liên tục giục mọi người cạn ly. Vũ luôn để ý người đàn ông ngồi trong góc, cảm giác tò mò lần hứng thú liên tục đan xen. Cô rất muốn biết anh ta là ai, rốt cuộc có phải là người mà cô đang cần tìm hay không.

Khi đồng hồ điểm hai giờ sáng, mọi người mới hồi nhau ra về. Cô gái trẻ vừa rồi nằm ngủ ngon lành trên vai của một anh bạn, liên tục gọi tên người yêu. Cả đám đều nói gọi điện cho anh ta đưa cô ấy về, nhưng rồi lại thôi. Linh cũng đã ngà ngà say, cô ấy nói sẽ đưa Vũ về nhưng Vũ đã từ chối.

“Dù sao cũng đã muộn rồi, cậu cứ về đi.” Vũ chỉ nói có thế rồi xách túi về trước. Cô không chào ai cả, chỉ lặng lẽ ra đi như vậy. Tất cả đều đã say, ngày mai tỉnh dậy sẽ không còn ai nhớ đến cô hết. Các mối quan hệ đứt đoạn như thế, cho dù có không cam nguyện thì nó cũng sẽ là như vậy.

Vũ từng nhớ vài năm trước, khi còn học cao đẳng, cô và Linh cũng từng uống rượu. Nhưng lúc đó chỉ có hai người thôi. Cả hai cùng ngồi trên chiếc giường tầng, cùng nói với nhau về tình yêu của mình. Linh hỏi có yêu một bạn nam cùng lớp, rất điển trai, rất tài giỏi và cũng rất kiêu ngạo. Vì sự kiêu ngạo của anh ta nên tình yêu của Linh luôn được cô cất giấu trong một chiếc hộp, có ổ khóa mà không có chìa để mở. Đến tận khi ra trường, tình yêu đó vẫn chỉ là một giấc mơ của cô ấy. Vũ cũng không nói gì, cũng chẳng khuyên nhủ cô ta. Chỉ biết rằng tình yêu luôn luôn như vậy, cảm xúc của nó đôi khi khiến chúng ta thấy khiếp sợ. Muốn giấu nó đi, chôn nó xuống để cả thế giới sẽ không ai biết đến. Để cho nó mãi mãi là một bí mật trong lòng.

Những ký ức xưa ứa về, Vũ đang đứng trước một cột đèn giao thông. Ba màu cứ thế nối tiếp nhau, nhấp nháy không ngừng. Cô đứng yên ở đó, nhìn những chiếc xe lao vút qua mặt. Màn đêm cùng ánh đèn vàng mờ nhạt luôn khiến chúng ta cảm thấy như đang bị bỏ rơi. Đã từng hạnh phúc, đã từng khát khao, nhưng đứng ở một nơi xa lạ lại thấy lạnh lẽo khôn cùng.

Bỗng nhiên, Vũ như người tỉnh mộng. Cô ngẩng đầu lên, thần thờ chừng năm giây rồi quay gót. Cô nhớ ra rồi, đã nhớ ra người đàn ông trong bóng tối đó là ai. Anh chính là người mà cô luôn nhớ đến, nhưng lại không hề biết mặt. Anh là người luôn ở trong bóng tối, tránh mọi ánh mắt của cô. Bất kể cô có chờ đợi anh bao lâu, anh cũng sẽ không bao giờ bước ra. Tàn đỏ từ đầu thuốc của anh nói cho cô biết, anh sẽ không thể đến bên cô như trong một cuốn tiểu thuyết nào đó. Hai người sẽ phải gặp nhau rồi lướt qua nhau đầy xa lạ.

Rồi cô và anh cùng tái ngộ trong một cơn say. Tất cả bản năng con người đều sẽ được trỗi dậy. Anh nắm lấy tay cô, nhìn cô, và vuốt ve cơ thể cô. Dục vọng trào dâng trong đôi mắt, sự hoang dã cần nuốt lý trí, thứ còn lại chính là tự do.

17. Chương 17: Ảo Ảnh

Người đàn ông đó đứng trước Biển Xanh, dáng người cao lớn như một loài cổ thụ. Một tay giữ đầu thuốc trên miệng, còn một tay đặt trong túi quần. Anh ta nhìn về phía trước, cả thân người đều bất động. Chiếc

áo phông màu trắng dính sát vào người, cô có thể cảm nhận được mồ hôi hòa lẫn với hương bạc hà dịu nhẹ của anh.

Rồi anh nhìn thấy cô, ở bên kia đường. Nhưng anh im lặng, như màn đêm đang bao trùm một nửa thế giới. Trong đôi mắt anh có những lo âu, mỗi một, những suy nghĩ của một người cô đơn. Cô biết, cô biết anh sẽ không đi đâu. Bởi khi cô nói về Cẩm Phả, anh chắc chắn sẽ đợi cô.

Rồi anh sang đường, vút điếu thuốc mình đang hút xuống. Anh ôm chầm lấy Vũ, cái ôm siết cứng người cô lại. Anh cúi xuống hôn cô, nụ hôn cuồng dã và cháy bỏng. Anh làm cô đau, nhưng cô không gạt anh ra. Đôi môi của anh vẫn còn hương vị của khói thuốc lá, còn có mùi của rượu. Tuy nhiên Vũ lại không hề thấy khó chịu với mùi vị đó. Với cô mà nói, tất cả những gì về anh cô đều cảm thấy quá mãnh liệt. Cô như bị hút vào trong đó.

Vũ đặt tay lên eo của anh, ngẩng nhìn anh thật kỹ. Từ đầu mày cho tới cuối mắt đều được cô âm thầm ghi dấu lại. Vũ biết, rồi một ngày nào đó bọn họ sẽ phải xa nhau. Hoặc là chết, hoặc là chia ly. Vậy nên cô cần phải nhớ khuôn mặt của anh, từng chi tiết một, có như vậy thì cô mới không quên anh được.

“Anh chính là người ở chuyến xe bus ngày hôm đó phải không?” Vũ ngược nhìn anh và hỏi.

Người đàn ông đó không nói gì, anh chỉ nắm chặt lấy bàn tay cô rồi kéo cô chạy đi. Trong màn đêm, gió lướt qua mặt khiến cô thấy ran rát. Anh ấy không hề nói gì cả, chỉ kéo cô chạy đi như thế. Bàn tay anh rộng lớn, khiến cô như lạc vào trong đó. Đây chính là thế giới của anh ư? Thế giới có bóng đêm trống rỗng, có ánh đèn đường phủ mờ ảo và có quán bar mang tên Biển Xanh. Thế giới của anh không hề hỗn loạn. Thế giới của anh chỉ có sự tĩnh lặng và cô đơn!

Cả hai người chạy cho đến khi nào mệt mới dừng lại. Anh cúi gập người xuống, hơi thở dồn dập và vội vàng. Đôi mắt nhìn về phía trước, hoàn toàn không để ý đến cô. Vũ cũng im lặng, cô quyết định sẽ im lặng cho tới khi nào anh chịu mở lời với cô mới thôi.

“Tôi muốn đưa em đi, đến một nơi thật xa. Có thể giấu em vào giấc mơ cũng được, tôi không muốn em là sự thật.” Anh đã muốn nói với cô như thế, nhưng cuối cùng là vẫn không thể mở lời được. Mất một lúc lâu sau, đủ thời gian cho anh hút hết một điếu thuốc, anh mới nói: “Tôi sẽ đưa cô về nhà!”

Vũ nhìn anh đầy ngạc nhiên, nhưng cô cũng chỉ gật đầu đồng ý. Các ngón tay của anh vẫn bám chặt vào cổ tay của cô. Trong đôi mắt của anh, cô thấy được những suy nghĩ phức tạp đan xen. Có thể là anh đang đấu tranh tư tưởng. Anh muốn nói với Vũ điều gì đó, nhưng lại không biết dùng ngôn từ thế nào cho cô hiểu.

Hai người đi bộ, đi qua một cây cầu vượt, đi qua một cửa hàng bán đồ ăn đêm, đi qua một công viên... Đi qua rất nhiều thứ. Con đường dường như vô tận, cả hai cứ thế đi, cứ thế đi, không biết đâu mới là điểm dừng. Rồi anh dừng bước chân, quay lại nhìn cô. Anh rút một điếu thuốc ra, bàn tay run run bật lửa. Khói thuốc lại che mờ những bối rối trên khuôn mặt của anh. Vũ vẫn im lặng như màn đêm. Cô không muốn nói với anh bất kỳ điều gì cả, cô chỉ muốn anh hiểu rằng, anh là người mà cô vẫn luôn mong chờ.

“Nhà cô ở đâu thế? Và tại sao chúng ta lại hành động như những đứa trẻ thế này?”

“Anh tên gì?”

“Cô tên gì?”

“Tôi tên Vũ.”

“Tôi tên Dương Nguyễn!”

Vũ im lặng, vì cái tên của anh. Cô thích nó, rất thích! Giống như cảm giác được nhìn thấy món đồ mà mình ưng ý. Cẩm giác ham muốn, vui sướng tột cùng. Không phải lúc nào chúng ta cũng có cảm giác hài lòng, không phải lúc nào chúng ta cũng tìm được thứ mà bản thân luôn tìm kiếm. Chính vì vậy, khi nó xuất hiện, cô giống như đã bị thôi miên. Cô hoàn toàn thấy nó đẹp, về tất cả mọi thứ.

Dương Nguyễn, cô thích anh!

“Hãy đưa tôi về nhà! Tôi sẽ chỉ đường cho anh.” Vũ mỉm cười nói.

Thế rồi hai người lại đi. Trong suốt quãng đường, cả hai vẫn không biết phải nói gì với nhau. Nụ hôn cuồng dã vừa rồi của anh giống như một cơn gió, không ai còn nhớ gì về nó nữa cả. Hoặc nếu có nhớ, cũng là nhắc cho bản thân nghe thôi.

Dương Nguyễn vẫn hút thuốc, khói thuốc lẫn quất vào trong không khí, thi thoảng nó khiến Vũ hít phải. Cô đi bên cạnh anh, thấy bản thân như được bảo vệ. Khi đến đầu xóm, cô vươn tay lên hái một bông hoa giấy. Vũ thích những bông hoa có màu này, nó giống như màu của hoa mười giờ - hồng đỏ. Vũ ngắm nhìn, rồi đặt nó vào lòng bàn tay mình và bóp nát. Rồi một lúc nào đó, hạnh phúc cũng sẽ bị chính cô giết chết như thế. Chúng ta đang càng ngày càng nhấn chìm cuộc đời nhau, tận khi chết mới có thể kết thúc mọi khổ đau trong lòng.

Vũ để điện ngoài hiên, ánh điện màu vàng chiếu le lói ra con đường bên ngoài. Nhà của Liêm mấy ngày hôm nay đều tối om như thế, có lẽ anh talại đi đâu đó rồi. Lúc bước đến trước cổng, Vũ xoay người lại nhìn Dương Nguyễn. Rồi cô mạnh dạn đưa tay lên kẹp lấy điều thuốc của anh. Đôi môi anh hơi mở, để Vũ lấy đi điều thuốc, rồi lại để cô vứt nó đi rất tự nhiên như thế. Anh ta không hề tức giận, cũng không biểu hiện bất cứ điều gì. Anh chỉ nhìn cô, ánh nhìn cô độc và có gì đó rất tuyệt vọng.

Vũ nói: “Nguyễn này, chúng ta có thể giữ liên lạc không?”

Anh gật đầu: “Được.”

Cô cũng nói: “Được.”

Rồi Nguyễn ra về, không hề có một lời từ biệt. Vũ cũng không nói gì cả, cô chỉ đứng lặng nhìn bóng lưng của anh. Bây giờ đã là khoảng ba giờ sáng, sao trên trời như kim cương lấp lánh. Cô ngẩng đầu lên, trời đêm bao giờ cũng hoa lệ đến lạnh lẽo như thế. Có một đợt Vũ từng nghĩ, nếu như ai chết cũng trở thành một vì sao như thế, vậy thì ai mới là người nhận được sự ấm áp của ông trời? Không, có lẽ chúng ta chỉ là đang ảo tưởng ra một điều gì đó. Chúng ta đang lạc giữa đời nhau!

...

Những ngày sau đó, Thắng không hề có bất cứ biểu hiện gì với cô nữa. Buổi hẹn đột trước cũng coi như chưa từng xảy ra. Anh ta hẳn là đã thấy được tình cảm của cô, hẳn là thấy sự tuyệt vọng trong những cô gắng của mình. Dù sao thì như vậy cũng tốt, ít nhất là cô có thể thôi áy náy về sự hồ hững của bản thân. Nghe đâu Thắng mới quen được một cô bé trong tòa soạn, đang thử việc. Vũ cười. Tình yêu luôn luôn tới bất chợt, mà tàn lụi cũng mau. Bạn phải biết nắm lấy cơ hội, như vậy mới khiến bản thân không phải tiếc nuối.

Tuấn nói với cô rằng: “Chúng ta giống như những hạt bụi, luôn luôn để bản thân phiêu dạt. Đến khi chúng ta va phải nhau, mới tự cho rằng ấy là định mệnh.”

Vũ gõ lách cách đáp lại: “Anh nói đúng, tôi cũng từng nghĩ mình là một hạt bụi. Nhưng nếu như tôi va phải định mệnh của mình, thì tôi chắc chắn sẽ tan biến.”

“Cô không tin vào tình yêu của bản thân?”

“Phải, tôi luôn nghĩ hạnh phúc rất ngắn ngủi. Chúng ta chỉ là con người, chúng ta có giới hạn, cũng như một hạt bụi thôi.”

Tuấn gõ một icon với khuôn mặt thờ dãi cho Vũ, điều ấy khiến cô phải bật cười. Vũ đã kể rất nhiều chuyện cho anh nghe. Cô coi anh như một người bạn thực sự. Một người bạn đối với Vũ là một người có thể lắng nghe cô nói và im lặng. Có thể giữa hai người luôn tồn tại một khoảng cách nào đó, nhưng cô nghĩ bạn bè luôn luôn là như thế. Họ chỉ có thể ở bên cạnh nhau, chứ không thể hòa làm một với nhau. Đó là sự khác biệt giữa tình bạn và tình yêu.

Có lẽ Tuấn nghĩ cô là một con người tiêu cực, luôn luôn nhìn mọi thứ bằng một đôi mắt ủ rũ và đau buồn. Nhưng Vũ thì nghĩ, bản thân cô không hẳn là tiêu cực. Cô chỉ quá hiện thực mà thôi. Cô cũng có khát khao hạnh phúc, cũng sợ chết, nhưng cô luôn nghĩ bản thân mình không đủ sức để giữ lại mọi thứ ở bên người mãi mãi. Suy cho cùng, cô chỉ là một kẻ kém cỏi.

“Tuấn này, liệu tôi có thể hạnh phúc được không?” Vũ hỏi.

“Chừng nào cô chịu tin vào bản thân mình. Hạnh phúc chỉ đến với những ai biết nắm giữ nó.”

Vũ yên lặng, những bức tường xung quanh cũng như im lặng hỏi cô. Cô có phải là người biết nắm giữ hạnh phúc? Không, như đã nói, cô chỉ là một hạt bụi. Với hạnh phúc của bản thân cô còn hoang mang thì làm sao có thể nắm giữ nó được! Vũ luôn nghĩ, hạnh phúc chỉ là ảo ảnh, chỉ là một giấc mơ. Đến khi cô tỉnh dậy, mọi thứ sẽ lại trở về vị trí cũ. Cũng giống như chuyện của ba mẹ cô, sau hai mươi năm, họ tỉnh dậy và thấy mọi thứ đều hoang tàn. Chúng ta đâu thể giữ được ai đó bên mình mãi mãi? Đến một lúc nào đó, đến giới hạn của nó, tất cả sẽ đều tan biến như ảo ảnh mà thôi.

Màn đêm bên ngoài lại xuất hiện một cơn mưa, những cơn mưa cuối cùng của mùa hạ. Ngồi bên cửa sổ, Vũ có thể cảm nhận được luồng không khí lạnh lạnh tràn vào. Da thịt cô mát dịu, không gian xung quanh như được thanh tẩy. Bên ngoài yên, ánh điện màu vàng chập chờn khiến bóng đêm càng thêm liêu xiêu.

Vậy là tháng chín đã tới rồi, câu chuyện của cô đã viết được quá nửa. Tuy nhiên, Vũ luôn cảm thấy có điều gì đó không thể khóa lấp được những cảm xúc trong lòng. Cô không muốn cứ thế mà đi đến hồi kết. Những con người, những số phận bị tác động bởi thời gian. Họ già đi và chết đi như thế. Nhưng trong cuộc đời, họ đã từng nắm bắt được thứ gì? Vũ muốn viết một câu chuyện về khoảng thời gian đó của họ.

Cô muốn viết về một hoài niệm.

18. Chương 18: Tai Kiếp

Nếu có ai đó hỏi tôi rằng: Tất cả mọi chuyện tôi viết đều xảy ra chứ? Thì tôi sẽ mỉm cười nói với họ: Có thể, hoặc là không! Có một số người tự cho rằng nhân vật Vũ trong câu chuyện chính là tôi. Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng có những việc xảy ra không đúng như những gì tôi đã gặp. Thành ra có đôi lúc, cô ta đã đi con đường của riêng cô ấy.

Tôi không phải một nhà văn, tôi không có trí tưởng tượng tốt. Tất cả những gì tôi viết ra tôi chắc chắn đã có người viết rồi. Còn nữa, tôi hay bị nhân vật dẫn lối, cho nên có đôi lúc không thể kiểm soát được con chữ của chính bản thân mình. Tôi viết một cách bản năng, luôn luôn không có cốt truyện. Tôi cứ đi, cứ đi như thế, đến lúc nào mệt mỏi thì tự bản thân sẽ dừng lại.

Vào một buổi sáng, Vân bất ngờ gọi điện cho tôi, giọng của cô ấy nghe rất tức giận. Cô ấy nói: “Vũ, tại sao cậu lại viết về bản thân mình như thế?”

Lúc ấy tôi vẫn đang nằm trong chăn, vì đêm qua tôi đã viết truyện rất muộn. Tôi không nhớ là tôi đã nằm xuống và ngủ lúc nào, tôi chỉ biết rằng lúc ấy tôi có nghe thấy tiếng gà gáy, không rõ thời gian ra sao.

Tôi đáp: “Cậu nghĩ đó là tớ à?”

“Ừ!”

“Tại sao?”

“Vũ này, chúng ta đừng nên giống nhau. Cậu phải thoát khỏi cô đơn, cậu đừng như tớ. Có được không?”

Tôi im lặng một lúc lâu, tôi đang suy nghĩ về những gì mà Vân đang nói. Tôi không biết, tôi không biết có nên dừng lại tất cả hay không, vì sự thực thì tôi cũng đang bị nhấn chìm. Khi viết truyện, tôi thấy rất cô đơn. Thậm chí, tôi từng nghĩ một ngày nào đó, bản thân sẽ như nhân vật trong truyện, không tin tưởng vào hạnh phúc được nữa. Tôi sẽ chỉ nhớ được một người đàn ông trong tâm tưởng, không hề biết mặt, cũng chưa bao giờ gặp, tất cả đều là tôi tự tưởng tượng ra mà thôi.

Tôi cười: “Vân ơi, chẳng phải cậu nói sẽ viết về một cuộc tình đã chết hay sao? Tớ cũng muốn viết về hành trình ly biệt của mình. Tớ thực sự thấy rất hoang mang, cũng rất trống rỗng. Mọi thứ của tớ cứ từng ngày tan đi như thế, tớ không cam nguyện. Tớ cần phải viết nó ra!”

“Cậu cũng luôn thiếu cảm giác an toàn như vậy sao?”

Tôi thần người một lúc, rồi nói: “Cậu có cho rằng cảm giác không an toàn và không tin tưởng giống nhau?”

...

Cảm giác không an toàn trong lòng cô giống như một ngọn lửa liu riu, không mãnh liệt, cũng chẳng thể dập tắt được. Nó cứ cháy như thế, tồn tại như thế. Rất lặng lẽ, âm thầm, khiến cô luôn cảm thấy bất an.

Từ lúc chia tay Dương Nguyễn, Vũ cảm thấy lo sợ. Cô cho rằng tất cả sẽ chỉ có như vậy, anh không hề nhớ gì về cô cả, cũng không muốn đến gặp cô lần nữa. Vũ vẫn nhớ đến nụ hôn của anh, cô vẫn nhớ chiếc ôm chặt cứ như muốn ghi an cô ra làm ngàn mảnh ấy. Cô thực sự vẫn nhớ anh!

Vũ đứng dậy, đi đun nước để pha cà phê. Cô vừa đọc xong một cuốn tiểu thuyết, nội dung không mấy đặc sắc, tác giả có lẽ vẫn chưa từng trải qua cái gọi là đau khổ trong tình yêu. Tuy nhiên, qua cách viết, Vũ có thể thấy rằng cô ấy không cho tình yêu là đẹp. Cô ấy đang cố vui dập nó, đang cô phủ nhận nó. Tất cả những gì mà Vũ cảm nhận được chỉ là mỗi một. Phải, rất mỗi một nhưng vẫn gắng gượng.

Nhân vật nam sẽ chết đi như vậy, không ai biết số phận của nhân vật nữ chính trong truyện sẽ ra sao. Rằng cô ấy sẽ tiếp tục yêu thương? Hay sẽ ôm lấy quá khứ đau buồn mà sống? Chắc có lẽ, câu trả lời đều lòng trong lòng mỗi người.

Pha cà phê xong, Vũ cầm tách ra ngoài hiên ngồi. Cô vẫn chưa trồng được bụi hoa mười giờ nào cả, cô vẫn chưa chuẩn bị mọi thứ. Cửa nhà bên vẫn đóng im lìm, Vũ không hề biết Liêm đã đi đâu trong những ngày qua. Anh ta là một người đàn ông bí ẩn, luôn luôn biến mất một cách vội vàng và âm thầm lặng như thế.

Cà phê hôm nay có mùi vị rất đắng. Ngoài đắng ra thì không còn gì khác. Vũ thấy bụng mình bỗng dưng sôi lên, cô mới phát hiện ra là bản thân đang đói. Hóa ra cà phê đắng cũng là vì chuyện này. Vũ mỉm cười, cô vào nhà rồi đổ sạch cà phê xuống bồn rửa. Cô nghĩ mình cần phải ăn gì đó. Dạo gần đây cô ăn rất ít, thường cảm thấy mọi thứ rất buồn chán. Cô chợt nhớ tới ngày bé, từng rất thích món sườn xào chua ngọt của mẹ. Nước sốt rất ngọt, sườn thơm mùi tỏi và cà chua, khi ăn có thỏa mãn tới nỗi cảm giác như mọi thứ trên đời đều tan chảy. Vũ từng nghĩ sẽ không bao giờ chán ngán món ăn đó, nhưng giờ cô mới phát hiện, hóa ra đó chỉ là nhất thời. Cảm giác cũng sẽ có lúc rồi bỏ ta.

Vũ rửa cốc và úp lên giá. Cuối cùng, cô quyết định sẽ ra tiệm ăn. Cảm theo vài mươi nghìn, cô đóng cửa và ra tiệm cơm bình dân ở gần đó.

Bà chủ là một người phụ nữ rất béo, khuôn mặt trông rất dữ tợn, đôi mày luôn chau lại. Bà ta sẫm môi màu mận chín, có giọng nói rất vang. Khi thấy Vũ, bà ta xới cơm ra một chiếc đĩa và nói cô hãy chọn món. Vũ nhìn những món ăn trong tủ kính, tất cả đã được chế biến xong xuôi. Món sườn xào chua ngọt không được đẹp màu cho lắm nằm ở bên trong góc. Vũ đưa tay chỉ vào nó. Bà chủ gắp cho cô hai miếng sườn, rồi nói cô hãy ăn thêm gì đó. Vũ chỉ vào đĩa rau muống xào, lạc rang và một chút củ cải muối. Xong xuôi, bà chủ đưa cho cô đĩa cơm và chúc cô ngon miệng.

Vũ tới một chiếc bàn, trên mặt bàn vẫn còn lớp bóng nhờn của dầu mỡ. Cô lấy giấy lau tạm rồi mới ngồi xuống ăn. Gạo ở tiệm cơm này ăn rất khô, phải nhai thật kỹ mới có thể nuốt được. Mấy chiếc bàn xung quanh là vài ba người công nhân, có lẽ họ cũng giống cô, đều không thể tự nấu cơm cho bản thân được. Khoảng vài năm trước, mẹ đã dạy cô rất nhiều trong việc nấu nướng. Đến tận bây giờ cô vẫn có thể nấu được, chỉ là không chịu nổi cảm giác ăn một mình trong yên lặng.

Ăn cơm xong, Vũ không về nhà ngay mà đi dạo ở một công viên cách nhà chừng vài trăm mét. Buổi chiều ở thành phố này nhiệt độ rất cao, thậm chí có cảm giác như không đủ khí để hít thở. Ở ngã tư, đám xe cộ không ngừng chen lấn. Đến lúc đèn chuyển màu, họ lại điên cuồng lao đi như một loài động vật hoang dã. Cứ tầm chiều là Vũ lại cảm thấy có rất nhiều thứ ở thành phố này không thể sánh được với Cẩm Phả của cô. Thành phố hiện đại bao giờ cũng tồn tại mặt tối. Còn thành phố của cô, mãi mãi vẫn chỉ là một thành phố tĩnh lặng và trầm màu.

Công viên không có nhiều người lắm, quang cảnh có phần lạnh lẽo và hoang vu. Vũ chọn một chiếc ghế đá và ngồi xuống đó. Phía trước là bờ hồ, phía trước nữa là một rừng thông. Nếu được đi dạo trong rừng thông đó hẳn là rất thoải mái. Thời còn đi học, cô giáo của Vũ đã từng nói không khí trong rừng thông bao giờ cũng trong lành hơn ở những nơi khác. Vũ đã quên mất lý do vì sao, chỉ còn nhớ đó là nơi khiến ta thấy thanh nhàn là đủ.

Ở một nơi giống như thế này, Vũ nhớ mình đã bắt gặp được một cảnh tượng hết sức ám áp. Trên gióng xe đạp có một cô bé, người cha không ngừng kể chuyện. Ông kể chuyện về hồ nước ở công viên, rằng tại sao nó lại có. Nó nghiêng đầu nghe, chăm chú như đang nghe một câu chuyện cổ tích. Thithoảng lại thích thú hỏi một câu ngây thơ rằng: “Vậy thì ở dưới đó có thủy cung không ba?”

“Có chứ. Bất kỳ đâu có nước thì đều có thủy cung.”

“Sẽ có tiên cá phải không ba?”

“Sẽ có.”

Vũ từng nghĩ, đó là thứ duy nhất mà cô bé đó có thể tin tưởng. Bởi người cho nó niềm tin đó chính là ba. Vũ nhìn xuống hồ nước, trong đôi mắt có rất nhiều tâm tư. Ở dưới đó hẳn là có thủy cung, chắc nó cũng mang một câu chuyện cho riêng mình.

Rồi Vũ lấy điện thoại, cô gọi điện cho Linh. Chuông vừa đổ hồi thứ hai thì cô bạn đã bắt máy, giọng nói rất vui mừng: “Tớ nghe đây.”

“Làm thế nào để gặp được Dương Nguyễn?” Vũ hỏi.

Phía bên kia chìm vào trầm mặc, chỉ còn tiếng thở khe khẽ của Linh. Cô ấy đang nghĩ, có thật là Vũ đã phải lòng Dương Nguyễn rồi không? Nếu như vậy thì điều đó thật nguy hiểm! Linh hoảng hốt, cô phát hiện ra sai lầm lớn nhất của mình nằm ở đâu. Đó là chuyện chúng ta không bao giờ biết trước được, chúng ta không bao giờ có thể đoán trước được vận mệnh. Chỉ khi va phải tai kiếp, chúng ta mới tiếc nuối bằng cách tự oán trách bản thân.

Khoảng một phút sau, Linh ngập ngừng nói: “Cậu cần gặp anh ta để làm gì?”

“Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ.”

“Vũ, cậu đừng nhớ gì về Dương Nguyễn nữa. Anh ta không phải người dành cho cậu đâu.”

Vũ cố chấp: “Cậu không trả lời tớ sao?”

Linh liền gắt lên: “Vũ!”

Vũ mím môi, cuối cùng cô dập máy. Cô không tức giận, nhưng cô cảm thấy Linh sẽ không thể cho cô biết làm thế nào để gặp được Dương Nguyễn. Linh là bạn của cô, nhưng có đôi khi cô lại thấy cô ấy rất xa cách. Cô không thể hiểu được tất cả những gì mà Vũ đang cảm nhận, cô ấy chỉ nghĩ theo những gì mà bản thân tự đặt ra thôi. Giữa hai người, đến tận cùng vẫn chỉ là bức tường khoảng cách do thời gian tạo dựng.

Vũ cứ đi lang thang suốt cả một buổi chiều, đến tận khi phố đã lên đèn cô vẫn không muốn về nhà. Căn nhà rộng lớn đó quá lạnh lẽo, nó khiến cô cảm thấy khiếp sợ. Hằng đêm Vũ vẫn thường kéo chăn qua đầu, nghĩ rằng chỉ vài tiếng là có thể thoát khỏi bóng tối này. Những giấc ngủ cứ thế vơi đi, đến khi có tiếng ồn ào đầu xóm là giật mình tỉnh dậy. Thật là lạ! Ngày xưa cô cứ nghĩ nỗi sợ bóng tối của mình là vì bị thế giới tâm linh ám ảnh. Còn bây giờ, cô lại sợ chính thế giới của mình. Con người đúng là càng lớn thì càng cô đơn.

Vũ đang đi trên một con đường lát gạch đỏ, những cây hoa sữa trồng ở đây không ngừng tỏa hương thơm khiến không khí trở nên rất ngọt ngào. Cô vội vã đi qua chúng, cẩn thận hít thở từng chút một. Cô cúi đầu xuống, đưa chân thật nhanh. Cảm giác như bản thân đang chạy trốn. Cứ dồn dập như thế, cho tới khi cô đứng trước một trung tâm thương mại. Vũ không định vào đó, cô chỉ đứng ở bên ngoài nhìn ánh đèn rực rỡ và tiếng nhạc rộn ràng ở bên trong. Khí lạnh của điều hòa tràn ra ngoài, giống như khoe mẽ cái sự hiện đại bên trong nó.

Cô thầm nghĩ, thành phố hiện đại này ắt hẳn luôn phải che giấu một thứ gì đó.

Cánh cửa kính mở ra, Vũ nhìn thấy một người đàn ông khoác tay một cô gái trẻ bước xuống. Trông anh ta khá giống Dương Nguyễn, nhưng mái tóc thì bông bênh hơn. Có thể khi trong lòng đang nuôi giữ một người nào đó, bạn nhìn ai cũng sẽ thấy có điểm trùng lặp.

Vũ nhếch môi cười. Nếu như cô và Dương Nguyễn cứ thế mà kết thúc, thì có lẽ anh chính là người đàn ông trong tâm tưởng của cô. Anh sẽ là người đàn ông chỉ để nhớ mà không thể yêu được. Với người như thế, anh ta sẽ không bao giờ ôm lấy thế giới của cô dù chỉ một chút. Hay nói cách khác, anh chỉ là tai kiếp chứ

không phải là định mệnh của cô.

19. Chương 19: Anh Có Tin Rằng Nỗi Nhớ Là Thật?

Tháng chín đã tới, thành phố như chìm ngập trong sắc thu lành lạnh. Những cơn mưa hè đã dịu bớt, chưa lại chút ánh nắng nhạt màu. Vũ đang nghĩ, tháng này cô cần phải tìm một công việc mới. Ở tòa soạn vừa tuyển nhân sự, cô lại thấy mình bị chìm ngập bởi những con người khác. Có lẽ cô không hợp ở những nơi ồn ào và tràn đầy nhựa sống. Thế giới của cô phải là những nơi trầm màu. Hoặc là không có gì cả.

Vũ gọi điện về ẹ, cô nói bản thân đang rất tốt. Nói dối là một điều ai cũng cần phải học, đôi khi nó giúp cho chúng ta và cả những người thân của chúng ta an lòng. Mẹ dặn, con nhất định không được lao lực quá, cần phải chăm sóc tốt bản thân. Cô nói phải, chứ không nói vâng! Những lời mẹ nói bao giờ cũng được Vũ mặc định là dạy dỗ, còn sự quan tâm của mẹ bao giờ cũng được cô đồng hóa thành nghi hoặc và không tin tưởng. Mẹ rất giống Vũ, bà sẽ không bao giờ tin vào sự hài lòng của người khác và của chính bản thân mình. Đó không biết là sự cầu toàn hay là đa nghi.

Cuối tuần, thành phố như một quả cầu bị nhồi nhét đến căng phồng. Nó gần như muốn bùng nổ trong sự đông đúc, ồn ào và khói bụi. Vũ nghe thấy những tiếng gào từ sâu thẳm trong lòng thành phố. Nó muốn ai đó vỗ về hoặc là giang một vòng tay để nó ngã vào thật yên bình. Tuy nhiên, Vũ tự nói rằng thành phố rộng lớn như vậy, biết tìm đâu ra một người như thế chứ!

Cô đi khắp các ngõ ngách trong thành phố, chụp rất nhiều ảnh. Thời gian gần đây Vũ bỗng nhiên chán công việc viết báo của mình. Cô nhận chụp ảnh ột tờ báo tuổi học trò. Vì chưa phải là cộng tác viên chính thức, nên lương vẫn phải tính theo sản phẩm.

Những khoảnh khắc mà Vũ chọn lựa thường là những khoảnh khắc muộn – Là những bức ảnh mà cô biết mình sẽ không bao giờ nắm giữ được điều quan trọng trong đó. Là những bức ảnh mà vũ biết, cả cuộc đời này cô không thể bắt gặp lại được nữa. Chúng cần phải tan biến

Vũ nhớ mình còn giữ tấm ảnh của Liêm, tấm ảnh màu đen trắng. Lúc rửa ảnh cô còn nghĩ sẽ đưa nó cho anh vào một ngày không xa, hy vọng rằng anh ta sẽ thích nó. Nhưng gần nửa tháng nay, Liêm đã biến mất. Anh ấy không hề nói gì với cô, mà, có gì đâu để trao gửi cho nhau chứ. Trước đó Liêm từng nói, anh ấy không phải người thuộc về thế giới này. Anh ấy đến đây chỉ để yêu. Tuy nhiên, hạnh phúc lại quá ngắn ngủi, người con gái của Liêm đã thực sự tan biến vào bầu trời.

Vũ dừng chân lại ở một con phố, trên phố đông người qua lại. Có rất nhiều thứ khiến cô muốn bật khóc ngay lúc này. Cảnh, người, vật, nỗi buồn, hạnh phúc... và anh. Một người đã từng hát: “Anh xa khuất mờ, giữ phố người. Chuyện tình yêu... chỉ là giấc mơ thôi!”. Hóa ra tất cả những lý do khiến chúng ta sống cho đến thời điểm này chính là những giấc mộng đó. An Ni Bảo Bối từng nói, thế giới không hợp với ước mơ của chúng ta. Nhưng chúng ta lại không thể đang tâm vứt bỏ những mong ước lớn lao đó trong lòng. Thành ra cứ phải sống như thế, yếu ớt và mỗi mọt. Có lẽ có ấy nói đúng, chúng ta chỉ là những người trần mắt thịt yếu ớt và mỗi mọt mà thôi.

Vũ đưa máy ảnh lên, liên tục bấm. Trong khoảng năm tấm, luôn xuất hiện một người đàn ông mặc áo phông trắng, quần jeans, đầu đinh, khuôn mặt góc cạnh và đang nhìn về phía ống kính. Anh ta đứng yên, giữa phố đông người. Lens làm mờ ngoại cảnh, chỉ hiện rõ người đàn ông ấy.

Cô từng nói: “Chúng ta có thể giữ liên lạc không?”

Anh từng trả lời: “Được!”

Cho đến bây giờ mới được gặp lại anh, nhưng khoảng cách lại ngỡ như mỗi người một đầu thế giới. Cô từng nghĩ, khi gặp lại anh nhất định phải chạy đến, ôm chầm lấy anh. Cô sẽ dùng tất cả sự cố chấp mà bản thân có để giữ anh lại bên đời. Đôi cánh trên vai anh bị cô nẹp chặt, mãi mãi không thể tự do được nữa.

Chúng ta đôi khi phải ác độc với chính tình yêu của mình. Tuyệt tình và mãnh liệt, cho dù có phải làm tổn thương nhau. Điên cuồng như thế, đó mới chính là tình yêu mà chúng ta theo đuổi.

Từ trong ống kính, Vũ có thể thấy Dương Nguyễn đang bước lại về phía mình. Tấm áo trắng của anh sáng lóa trong nắng thu nhợt nhạt. Khuôn mặt lạnh cảm như đã trải qua hàng ngàn sự đời. Đôi mắt sâu thẳm như lòng đại dương. Làn môi bạc khê mím, sẵn sàng tức giận bất cứ lúc nào. Từ con người của anh, cô luôn cảm thấy có gì đó rất sạch sẽ và thanh khiết. Nhưng đó là một màu trắng tuyệt vọng.

Anh nói: “Tôi sẽ không dễ dàng lại bên cạnh một người con gái chỉ bởi vì tôi thích cô ta, hoặc cô ta thích tôi.”

Vũ buông máy ảnh, cả khuôn mặt ngập trong vẻ mệt mỏi. Có lẽ là do hôm nay cô đã đi rất nhiều. Phải, cô đã đi rất lâu mới có thể tìm thấy anh. Cô đáp: “Nếu em nói, em chỉ nhớ anh thôi thì sao? Chúng ta đều là những kẻ cô độc, đều hiểu rằng không thể chịu được cảm giác ở nguyên một chỗ.”

“Tôi thích đi đến một ngọn núi, có tuyết và gió lạnh. Tôi sẽ hút thuốc trên đó, hoặc là tự thiêu đốt đời mình.”

“Em không muốn biết về những dự định của anh, bởi vì chúng mãi mãi sẽ chỉ là những dự định. Nhưng em tin, anh cũng nhớ em như em đã làm vậy!”

Cả hai người cùng đứng nhìn nhau, thành phố đã thực sự bùng nổ cho cái sự nhét thêm này. Không phải vì căng thẳng và mệt mỏi, chỉ là thời gian chờ đợi đã quá lâu.

Dương Nguyễn nắm lấy tay cô, anh dẫn cô đi qua lòng đường, xe cộ đều không thể đâm xuyên qua họ. Trong thành phố này, bất kỳ ai cũng sẽ tự coi mình là sinh vật nhỏ bé, vô hình. Nhưng nếu có ai đó bên cạnh, họ sẽ chẳng quan hoài điều gì khác nữa.

Thật bất ngờ là Dương Nguyễn lại dẫn cô về nhà anh, nơi mà cô vẫn thường tự tưởng tượng. Cô đã từng nghĩ đến chiếc ghế mà anh ngồi, chiếc giường mà anh nằm, chứng nhất định sẽ có màu xám. Nhưng không, chúng đều bình thường như cuộc sống vốn dĩ. Dương Nguyễn sống trong một căn hộ cao cấp, Vũ không biết anh lại giàu có đến như vậy. Tất cả đồ đạc trong nhà đều rất đắt giá, chỉ có duy nhất người đàn ông này là không!

Vũ luôn cảm thấy Dương Nguyễn là một gã trai thâm lặng, ngoài vẻ cô độc thu hút ra thì không có điều gì khác. Phải, anh ta có thể được rất nhiều người con gái thích thú, nhưng với những người khác thì không. Sẽ không có ai chịu ở bên một kẻ suốt ngày chỉ im lìm như một loài động vật nguy hiểm cả. Như thế là quá tệ nhạt, hoặc có thể là quá mạo hiểm!

“Em có vẻ không thích nơi này.” Dương Nguyễn châm một điếu thuốc, anh nhếch môi nói.

Vũ nhìn xung quanh, vẻ mặt vô cảm, chỉ có đôi mắt đen là sáng rõ. “Không phải, nhưng em không ấn tượng.”

“Em luôn cần tìm một thứ khiến bản thân phải rung động hay sao?” Nói đến đây, Dương Nguyễn bỗng nhiên nhìn vào chiếc máy ảnh đeo trên cổ của Vũ.

“Ừm, có lẽ vậy.”

Dương Nguyễn thở ra một làn khói, anh tựa người ra sau, đôi mắt khê nhắm hờ. Trên khuôn mặt của anh lộ rõ vẻ mâu thuẫn phức tạp. Dường như anh không quan tâm đến điều gì cả, mà dường như cũng rất lo sợ điều gì đó. Anh nói: “Nếu giờ tôi nói em hãy làm tình với tôi, thì em có ấn tượng không?”

Vũ im lặng, trong lòng cô không phải chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Cô rất bản năng và hoang dã. Cô yêu sự tự do, không toan tính. Cô muốn được anh vuốt ve cơ thể bằng những ngón tay lạnh, đánh tan nỗi cô độc dày đặc trong tâm hồn. Cô muốn được anh ôm lấy, giúp cô bớt hoang mang. Đây là điều mà cô đã từng nghĩ, với người đàn ông của đời mình, cô nhất định sẽ cho đi tất cả.

Nhưng cô không biết, Dương Nguyễn có phải là người đàn ông của đời cô hay không. Phải, chúng ta sẽ không bao giờ xác định được điều đó.

Thế rồi Vũ từ tốn trả lời: “Vâng, em sẽ rất rung động. Chỉ là, anh không sợ phải đón nhận thêm một sự cô đơn nữa hay sao?”

“Nghe này Vũ, em có bao giờ bị cảm giác tuyệt vọng xâm lấn hay chưa? Nếu rồi thì em chắc biết, tôi đã là kẻ trắng tay. Không tình yêu, không lối thoát, tất cả chỉ là sợ hãi. Một ngày nào đó tôi chết đi, tôi chắc sẽ chẳng có ai nhớ gì về mình. Vậy nên người sợ hãi lúc này phải là em, vì nếu mọi chuyện xảy ra thì em sẽ phải nhớ đến tôi. Tận đến kiếp sau cũng không quên được!”

“Anh coi tình yêu là như thế phải không? Là phải bản năng, tự do và chìm ngập vì nhau. Phải không Nguyễn?”

“Phải. Tôi nghĩ nếu chúng ta yêu nhau, thì chúng ta sẽ đau khổ. Có đau khổ mới nhớ về nhau mãi mãi!”

Vũ chỉ cần vậy, chỉ cần anh cũng như cô, cũng nghĩ tình yêu chính là sợi dây gai đẹp mà tàn nhẫn.

Rồi cô tiến về phía anh, cúi xuống nhìn vào mắt anh. Người đàn ông này chưa bao giờ nói sẽ ôm lấy nỗi cô đơn của cô như cô đã hy vọng. Nhưng anh khiến cô hiểu rằng, sẽ chẳng có ai làm như vậy cả, chúng ta phải tự thoát ra chính sự tuyệt vọng của bản thân.

Đặt môi mình lên môi anh, hít lấy chút khói thuốc còn vương lại, Vũ cảm nhận được sự ram ráp trên đôi môi trần ấy. Anh ấy hẳn là rất cuồng nhiệt, hoặc chỉ là một con thú hoang điên cuồng trong nhục cảm vì muốn thoát khỏi gông cùm.

Hôm ấy, cả hai đều ôm chặt lấy nhau như muốn hòa tan làm một. Cô thở dồn dập, liên tục cắn lên vai anh. Trên đầu lưỡi có vị tanh ngọt ngào, nó khiến cô gần như tan chảy. Có rất nhiều điều cô muốn nói với anh, nhưng cô nghĩ anh ấy sẽ tự hiểu được. Khi anh ấy cùng với cô, anh ấy sẽ từng nghe được tiếng nói của linh hồn. Da thịt của anh lạnh lẽo, nhưng mồ hôi lại vô cùng ấm nóng. Mái tóc của anh cọ lên ngực cô, cô ngửa đầu uống cạn những dư vị của trầm luân. Anh thì thâm bên tai cô, cô không muốn nghe rõ. Các ngón tay mãi miết đan cài vào nhau, siết chặt.

Bên ngoài không rõ là ngày hay đêm, chỉ biết rằng họ làm tình rất lâu. Cứ như hai con thú điên cuồng bị nhục cảm hút cạn sức lực. Thời gian đã trôi qua, tựa như hàng ngàn thế kỷ vụt đi như một mũi tên xé gió. Vũ cảm nhận được người đàn ông này có thể khiến cô ham muốn, có thể khiến cô quên đi mọi thứ đang tàn lụi từng ngày. Nhưng cô cũng biết, cách để anh dập tan mọi sợ hãi trong lòng cô chỉ có thể này. Con người của anh quá lạnh lẽo, nếu chỉ một chiếc ôm thì không thể khiến cô cảm thấy an lành. Và cả cô cũng thế, cô cũng không thể khiến anh thoát khỏi những hoang mang đó.

Giống như anh đã nói, nếu như hai người yêu nhau, thì chắc chắn họ sẽ đau khổ.

20. Chương 20: Em Lại Đi Đây

Lúc Vũ tỉnh lại thì thấy cả căn phòng chìm ngập trong bóng tối, không gian im lìm như đáy biển cả. Vũ thấy người mình dộp dĩnh và mỗi một, cô biết đây chính là dư âm của cuộc hoan lạc vừa rồi. Dương Nguyễn nằm bên cạnh, hơi thở nhẹ nhàng cho thấy rằng anh đang say ngủ. Trong bóng tối như thế này, bạn không thể nhìn rõ tất cả mọi thứ. Những bạn vẫn bắt chấp tất cả để nhìn cho được một thứ duy nhất mà bản thân đang khao khát.

Vũ ngồi dậy, cô mặc quần áo thật nhẹ nhàng và nhanh chóng. Sau đó bước ra ngoài ban công. Căn hộ của Dương Nguyễn nằm ở một vị trí khá tốt, có thể ngắm nhìn được gần như cả thành phố rực rỡ này. Lúc bước ra ngoài, Vũ cảm thấy như mình được giải thoát. Âm thanh, ánh sáng, không khí... tất cả đều ùa vào cô. Vũ ngẩng đầu, bắt chấp cái lạnh mà đón nhận chúng. Chưa bao giờ cô thấy tâm hồn mình dễ chịu như thế.

Vũ để ý trên thành ban công có để một chiếc gạt tàn, trong gạt tàn đầy ụ đầu lọc và tàn thuốc. Cô đoán là Dương Nguyễn cũng hay mất ngủ. Tàn sớm mất ngủ có thể còn hơn cô. Bởi vì Vũ biết, đối với đàn ông thì thuốc lá có đôi lúc còn quyen rũ hơn cả cà phê. Vũ rất thích nhìn Dương Nguyễn hút thuốc trong bóng tối, dường như anh ấy chính là chủ nhân của thế giới đó vậy. Tàn đỏ là ánh sao kì dị và ma quái, hơi thuốc lá từ

đầu lọc tỏa ra gây cảm giác ngọt thở. Như con người của anh, luôn luôn có một sức hút nào đó khiến cô cứ thổn thức mãi. Như cảm giác lúc gặp anh ở bến xe bus, Vũ rất muốn đi theo anh. Hương vị từ con người anh tỏa ra, từ tận sâu thẳm trái tim anh, cô có thể cảm giác được. Chỉ là không biết phải dùng ngôn từ như thế nào để thể hiện. Cô giống như một kẻ bị trúng bùa, cứ mù quáng và đắm chìm như vậy. Sẵn sàng, tình nguyện gửi trao cho anh tất cả.

Ba giờ sáng, cả thành phố như say ngủ trong sự hoa lệ của chính mình. Vũ đứng trên lầu cao, đưa tay chạm vào thành ban công, muốn chạm vào luôn cả những mẫu thuốc trong gạt tàn nữa, nhưng cô sợ bản thân sẽ say mê chúng. Bầu trời bao la và cô quạnh, gió đêm mang hơi thở của băng đá khiến con người ta phải rùng mình. Có rất nhiều đêm, nằm trong chăn Vũ vẫn cảm nhận được cái lạnh này. Đó là cái lạnh xuất phát từ trong tim.

Vũ bước vào trong nhà, cô ngồi xuống thêm đất lạnh, ngay cạnh giường của Dương Nguyễn. Rồi cô ngả đầu lên tấm đệm, ngắm nhìn khuôn mặt anh trong bóng tối. Cô chỉ có thể dùng giác quan thứ sáu của mình để cảm nhận. Anh là con người của bóng tối, chỉ có những lúc như thế này cô mới cảm thấy anh là người đặc biệt.

Lúc ấy, Dương Nguyễn như bị đánh thức, anh nghe thấy được tiếng gọi của ai đó ngay cả trong giấc mơ. Từ từ mở mắt, anh thấy trong không gian im lặng của bóng tối, chỉ có người con gái đang ngồi bệt dưới sàn và gục đầu ngay trước mặt anh. Hóa ra là linh hồn cô đã gọi anh. Hơi thở của Vũ chạm vào da thịt anh, hơi ấm ngăn ngủi lại tàn để lại sự lạnh lẽo. Cho dù không nhìn thấy gì, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được dung mạo và hình dáng của cô. Mái tóc rất ngắn, khuôn mặt hơi gầy, lông mày tỉa rất mảnh, làn môi mềm mại... Anh còn biết, cô chỉ thích dùng son dưỡng. Loài son luôn chú trọng mùi hương hơn là màu sắc. Cô không thuộc dạng người nhỏ nhắn, nhưng lại mang trái tim khá nhút nhát. Khi ở trong lòng Dương Nguyễn, anh có thể cảm nhận được rằng cô đang run lên. Anh không hiểu tại sao, nhưng anh nghĩ rằng cô ấy sợ hãi.

Vũ biết Dương Nguyễn đã tỉnh dậy, vì hơi thở của anh đã khác.

Cô nói: “Khi ở cạnh anh, em cứ tưởng tượng mình chính là cô gái trong bài hát Video Games (*).”

Dương Nguyễn vươn tay ra, những ngón tay của anh luồn vào mái tóc ngắn của cô. Vô nhẹ. Rồi anh kéo cô lại, áp môi mình lên môi cô. Cả hai người hôn rất cuồng nhiệt, đến nỗi mà Vũ có cảm giác môi mình bị anh cắn nát. Cô ngạt thở, nhưng lại không muốn tách ra. Anh càng ngày càng kéo cô mạnh, gần như là lôi cô lên giường. Vũ nằm lên người anh, cách anh một lớp chăn mỏng màu trắng. Anh như một con thú hoang tràn đầy dục tính, sẵn sàng nuốt trọn cô bất kỳ lúc nào.

Cứ như thế, cả hai người dày vò nhau, nhưng lại không làm tình. Họ chỉ hôn nhau trong bóng tối, đưa qua đưa lại. Cho dù có ham muốn cũng không đổi dời phương được thỏa mãn.

Rồi anh nói trong hơi thở: “Còn tôi thì nghĩ mình là một màu trắng. Trắng đến tuyệt vọng.”

Cô nhìn anh. Hơi thở rất nhẹ, nhưng đó là do kìm nén. Chiếc hôn vừa rồi của anh như muốn giết chết cô. Tuy nhiên, nếu như thế thì cô cũng sẽ không trách anh đâu. Đó là những gì cô muốn. Sống hết mình cho thứ bản thân theo đuổi, kể cả đó là tình yêu. Đây chính là tự do và hoang dã.

“Đừng lo lắng gì cả. Hãy nói cho em biết tất cả những điều mà anh sợ hãi đi.” Vũ đặt tay lên má anh, khẽ khàng vuốt ve. Anh bắt lấy cổ tay cô, nhìn chăm chăm vào bóng tối hay là nhìn cô thì cũng không ai rõ. Chỉ biết rằng anh im lặng rất lâu, tựa như sẽ không bao giờ trả lời. Cho đến khi Vũ định rời khỏi người anh thì anh mới nói: “Tôi sợ... chính bản thân mình!”

Vũ kinh ngạc nhìn anh, bỗng đứng dưới lồng ngực trào lên một cơn đau. Cô hiểu được tại sao, nhưng lại không thể diễn tả bằng lời. Đây chính là lý do mà anh thấy buồn chán và tuyệt vọng? Chính bản thân anh đang tự diệt mình, chính bản thân anh đã giết chết nhựa sống trong anh. Vũ tự hỏi. Người đàn ông này đang đứng trước một vực thẳm – tận cùng của sự tuyệt vọng. Nếu cô cố gắng đến gần anh, không chừng sẽ vô tình mà khiến anh ngã xuống. Cô chợt hiểu rằng, sự xuất hiện của cô trong cuộc đời anh không phải là điểm sáng gì hết. Đó chỉ là thêm một gánh nặng, một gánh nợ. Nhưng cô không hiểu lý do tại sao lại vậy, cô đã cho anh ham muốn. Và anh cũng vậy đấy thôi. Tại sao đến cuối cùng vẫn là đau thương?

“Không thể là em sao Nguyễn? Người đó nhất định không phải là em sao?” Vũ hỏi anh. Tuy nhiên, giọng cô rất bình thản, thậm chí còn có chút giễu cợt.

“Cả cuộc đời này sẽ không có ai cả!” Anh lạnh lùng trả lời.

“Tại sao?”

“Tôi đã nói với em rồi đó Vũ, tôi là kẻ trắng tay. Cả tình yêu cũng không. Tôi không thể yêu ai được nữa.”

Vũ ngồi dậy, từ khóe mắt có một giọt nước rơi xuống. Cô đã khóc rất dễ dàng, nhưng lại cố gắng kìm nén. Con người không phải lúc nào muốn khóc là khóc ngay được, có những lúc bạn như người bị ức chế, không thể giải tỏa nỗi buồn ra khỏi cơ thể. Nhưng lúc này, những lời của Dương Nguyễn khiến Vũ cảm thấy vô cùng thất vọng. Cô không nghĩ bản thân đã tin tưởng anh tới vậy. Cô cũng không nghĩ bản thân đã yêu anh!

“Nhưng Nguyễn, em thực sự cần anh. Chúng ta hãy cho nhau một cơ hội, được không? Em biết anh cũng sẽ nhớ em. Anh không thể rời xa em được!”

Dương Nguyễn lau nước mắt trên má của cô, đồng thời dướn người lên hôn cô rất nhẹ nhàng. Rồi anh thì thầm bên vành tai cô: “Như thế là tự dày vò nhau. Em có biết không?”

Hơi nóng phả ra khiến cô phải rụt người lại, cô muốn tránh xa anh, ngay lúc này. Càng xa càng tốt. Cô ước có thể quên đi anh, người đàn ông từng tâm tưởng cho đến ngoài đời thực. Cô muốn xóa anh ra khỏi cuộc đời cô.

“Dương Nguyễn, em rất muốn giết chết anh. Hãy tin em đi!”

“Tôi tin em. Nhưng tôi không có cách nào chết ngay lúc này được. Tôi còn phải rời xa em, chúng ta còn phải quên đi nhau. Tối lúc đó hãy giết tôi, như một kẻ xa lạ.”

...

Đứng trước những khoảnh khắc quan trọng, Vũ ngăn người đến quên bầm máy. Cô đã để lỡ rất nhiều điều, rất nhiều màu sắc mà đáng ra cần phải lưu lại. Máy ảnh vẫn được cô giữ lấy, nhưng lại không hề bấm chụp. Thời gian cứ thế trôi qua, vùn vụt như một mũi tên bạc. Nó có thể cướp đi sinh mệnh của tất cả mọi người.

Vũ vẫn còn nhớ đêm hôm ấy, khi cô rời khỏi nhà Dương Nguyễn, phát hiện ra trên người có quá nhiều vết tích của anh để lại. Chúng ở trên cô thể cô, như những vết thương lở loét khiến cô phải đau đớn. Tại sao anh lại khiến cô trở nên như thế? Và tại sao cô lại để chính mình trở nên như vậy? Cô đã tắm rất lâu, cũng rất kỹ. Cho đến khi da nhẵn lại, đỏ ửng lên vì chà mạnh mới thôi. Cô không ghét anh, cũng không ghê tởm anh. Cô chỉ muốn xóa anh đi, cô chỉ muốn dấu ấn mà anh đã đóng lên biến mất.

Người mẫu ảnh và những người xung quanh đều nhìn Vũ bằng con mắt tò mò, bức dọc và thông cảm. Họ đã chờ đợi rất lâu, chỉ mong cô bấm máy, nhưng cô lại chỉ đứng như thế. Tựa như một người mất đi hoàn toàn ý thức, không để ý xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

“Cô không sao chứ?” Một đồng nghiệp lay vai cô hỏi với vẻ lo lắng.

Vũ giật mình nhìn họ, cuối cùng là mỉm cười. Cô lắc đầu, không nói rõ là có hay không. Sau đó đưa máy lên chụp. Chỉ duy nhất một lần. Sau đó quay gót ra về. Đó là khoảnh khắc duy nhất mà cô nhìn thấy được, là điểm sáng duy nhất. Vũ biết, trong tấm ảnh mà mình sắp đưa cho họ sẽ không có gì cả. Chỉ có một sắc trắng menh mang, tuyệt vọng. Trên tấm màn đó, họ có thể đề bất kỳ ngôn từ gì. Nhưng tuyệt đối, sẽ không bao giờ nổi bật hơn màu trắng bên dưới của cô. Không có ai đặt được dấu ấn lên trên đó, dù có cố gắng hay phải trả bất cứ giá nào.

Tất cả mọi người đều không thể. Phải, không thể.

Vũ đi tới trước căn hộ của Dương Nguyễn, hoàn toàn có ý thức. Cô biết bản thân phải làm gì. Cô chỉ đứng ở đó, khoảng một tiếng đồng hồ. Đằng sau cánh cửa kia có anh không? Chắc là không. Người đàn ông ấy cô không bao giờ đoán được anh đang ở đâu. Ngay cả trong trái tim mình cô cũng không rõ hành tung của anh. Rằng cô đã thực sự yêu anh hay chưa, rằng đã thực sự say đắm anh hay là không. Có rất nhiều thứ khiến chúng ta tưởng nhầm thành tình yêu. Như là một sự ham muốn độc chiếm – sở hữu. Vì anh quá mãnh liệt và thu hút, nên cô sợ bản thân muốn giữ anh lại cho riêng mình. Cô là một người ích kỷ, nói quá lên có thể coi là độc tài. Hay hoặc, bạn coi đó là một sự cố chấp mù quáng cũng được.

Đứng rất lâu trước cửa nhà anh, ánh sáng mờ đục từ bóng đèn bên trên chiếu xuống cơ thể Vũ. Thời gian cứ trôi đi như một dòng chảy không ngừng, cô chợt nhận ra sẽ chẳng có ai đón chờ mình hết. Những ý nghĩ và hy vọng trước đó, rằng ở đâu đó luôn có người đợi cô đã thực sự bị đập nát. Chính người đó, chính anh, đã đè nát mộng tưởng của cô. Dương Nguyễn đã nói anh không thể cho cô thứ gì cả. Hứa nguyện không, tình yêu lại càng không. Anh chỉ là một màu trắng tuyết vọng, một sinh vật của màn đêm thăm thẳm. Nếu cả hai yêu nhau, nhất định sẽ đau khổ.

Vũ cúi đầu xuống, nở một nụ cười buồn, cô tự nhủ rằng: Em phải đi thôi, rời xa khỏi anh và thành phố này. Đến một nơi khác. Xa xôi và lạnh lẽo hơn nơi đây. Rồi em sẽ tốt thôi! Đây là điều anh muốn nói từ biệt phải không?

Rồi cô quay gót ra về, trong thang máy, cô muốn mình tan biến đi. Bảng điện tử chuyển số liên tục. Cô nghĩ, hoặc là nó dừng bao giờ dừng lại, hoặc là hãy đưa cô xuống địa ngục. Cùng với anh.

Khổ đau đến tột cùng chỉ có như thế này thôi.

Phải vậy không?

21. Chương 21: Không Thể Quên

Hai giờ sáng, Vũ gặp Tuấn ở trên mạng. Cô kể cho anh tất cả mọi chuyện, không hề giấu giếm bất kỳ điều gì. Bởi anh là người quen xa lạ. Cô có thể tâm sự với anh mà không sợ anh sẽ nhìn mình bằng ánh mắt ra sao, thương hại hay là trách móc. Tách cả phê bên cạnh đã nguội ngất, chắc chắn sẽ rất chán. Nhưng Vũ biết, đêm còn rất dài.

“Anh ta là người đàn ông đầu tiên của cô?” Tuấn hỏi.

“Phải. Là người đầu tiên.”

“Cô có nghĩ mình là người bông bột và không biết suy nghĩ?”

“Tôi luôn là kẻ như thế mà. Tuy nhiên, tôi chỉ làm theo những gì mình muốn. Hoang đại và tự do.”

Tuấn im lặng rất lâu, cơ hồ không muốn nói chuyện nữa. Sau đó anh ta out, không hề nói một lời từ biệt. Vũ ngồi một mình trong đêm tối, cô không ngờ rằng thứ bản thân được nhận sẽ là những điều này. Phải chăng cô đã làm sai điều gì đó, khiến cho tất cả mọi người đều tức giận? Vũ không có đủ sức lực để nghĩ về vấn đề này, vì cô đã quá mệt mỏi trong nhiều ngày qua. Dương Nguyễn – anh đúng là người đàn ông đầu tiên của cuộc đời cô. Nhưng cô không hề hối hận! Nếu thời gian có quay trở lại, chắc chắn cô vẫn sẽ bị anh thu hút và vẫn muốn cùng anh như vậy. Trong đêm, nụ hôn của anh mang vị của lửa, bỏng rát và bén ngọt. Tất cả những nơi môi anh chạm vào đều thiêu đốt từng tất da thịt của cô, tạo lên đó một vết thương mà cả đời không bao giờ quên được. Bao giờ cũng thế, chúng ta luôn luôn ẩn tượng về thuở ban đầu. Đây là cảm xúc thật, là một thứ không có bất kỳ toan tính gì. Thuần nhất và thanh khiết.

Vũ nhìn cửa sổ chat vẫn đang mở, những câu chữ của cô và những dòng của Tuấn. Chúng đều cách nhau một đoạn. Có lẽ là vậy, dù có thế nào thì những người xa lạ vẫn sẽ không bao giờ đến gần được với nhau. Họ mãi mãi vẫn chỉ là người đứng ngoài thế giới của bạn, nhìn bạn. Có đau đớn vì bạn thì cũng chỉ biết thở dài bất lực thôi.

Vũ đặt tay lên bàn phím, gõ nhẹ: “Tuấn này, có lẽ chúng ta sẽ không thể gặp được nhau đâu. Bởi chúng ta chỉ là những kẻ xa lạ không hơn không kém. Anh cũng biết đây không phải là duyên phận mà, nếu như có duyên, thì một ngày nào đó tôi nhất định sẽ thấy anh. Vậy nên... tạm biệt!”

Liệu có phải tất cả những mối quan hệ ảo đều kết thúc một cách lãng xẹt như vậy? Anh và cô – mối quan hệ qua một chiếc màn hình vi tính. Bởi không bao giờ chạm được vào nhau nên mới không thể thấu hiểu tâm hồn nhau. Cái gì cũng thế, dù có đẹp đẽ thú vị đến đâu thì tới một lúc nào đó cũng sẽ trở nên nhàm

chán. Khi hai người cảm thấy không còn gì để gõ cho nhau đọc được nữa, thì cũng là lúc mối quan hệ này kết thúc.

Vũ nghĩ với thành phố này cũng thế, cô không thể tìm được một chút thivi nào từ nó được nữa. Cái đẹp đến một lúc nào đó cũng trở nên thân thuộc, là do bị mất của chúng ta bào mòn hết sự mới lạ. Cho nên nơi đây chỉ còn thấy lạnh lẽo mà thôi.

Linh từng nói: “Tớ đã ở đây rất lâu rất lâu rồi. Từ lúc sinh ra thì phải. Tớ vẫn muốn thoát khỏi nó, nhưng lại không thể được. Cũng như cậu hồi Vũ, cậu không bao giờ buông tay được Cẩm Phả của cậu. Tớ chỉ muốn cậu hiểu rằng, cả tớ và cậu đều là những con người lang bạt. Nhưng trong máy ảnh bao giờ cũng sẽ lưu một vài tấm ảnh yêu thích. Và thành phố này là một trong những thứ đó.”

Đúng thế, thuở ban đầu luôn luôn khó phai.

Vũ co một chân lên ghế, nghiêng đầu tựa vào đầu gối. Cô nhìn chiếc ba lô của mình, từng nghĩ phải sống ở một thành phố hiện đại như thế này, phải thay đổi tất cả. Nhưng Dương Nguyễn đã khiến cô không thể chạy thoát khỏi nỗi cô đơn này. Cô lại phải đi thôi, phải rời khỏi nơi đây. Nhất định là như thế.

...

Sáng hôm sau, Vũ chấm dứt hợp đồng thuê nhà với bà chủ nhà. Nghe chừng bà ta rất ngạc nhiên vì sự ra đi đột ngột này của Vũ, nhưng cũng không có ý giữ lại. Trong thời gian qua, Vũ không nghĩ bản thân gắn bó với căn phòng này. Nó chỉ khiến cô muốn đi xa vì sự hoang vắng của nó. Có lẽ cũng là do vẻ mặt không mấy lưu luyến của cô nên chủ nhà mới không muốn giữ cô lại.

Vũ gọi điện cho Linh, nhưng cô ấy không nghe máy. Vũ gửi một tin nhắn tạm biệt tới người bạn của mình, nói rằng không cần phải hồi âm lại. Hoặc nếu có hồi âm thì cũng đừng hỏi tại sao, bởi cô không muốn nhắc đến. Vả lại, Vũ chắc rằng Linh cũng đã biết được lý do.

Nhìn sang căn nhà bên cạnh, Vũ phân vân không biết có nên gửi lại một lời chào cho Liêm hay không. Đã rất lâu rồi cô không nhìn thấy anh, có lẽ anh ta đang làm ăn ở đâu đó. Nhớ lại vết sẹo trên sống mũi của Liêm, Vũ có cảm giác như công việc của Liêm không hề đơn giản. Mà, anh ta cũng rất phức tạp. Luôn lạnh lẽo đến mức đáng sợ. Đường như anh ta đang muốn gạt tất cả sang bên lề, không cho phép ai bước vào thế giới của mình vậy.

Vũ nghĩ một lúc rồi vẫn quyết định ghi lại số điện thoại của mình và đút qua khe cửa nhà Liêm. Biết đâu một lúc nào đó, người đàn ông ấy sẽ gọi điện cho cô. Anh ta hỏi cô đang ở đâu, cô sẽ trả lời ở cách anh rất xa. Sau đó cô sẽ nói lời từ biệt, và anh cũng thế.

Đám trẻ con ở trong xóm từ đâu đó chạy ùa ra, một số đứa còn va vào người Vũ. Vũ quay người nhìn chúng, những bước chân thoăn thoắt càng ngày càng cách xa cô và cuối cùng là không nhìn thấy được nữa. Cô mỉm cười, xách lại ba lô và đi tiếp. Cô chợt thấy nhớ nhà, nhưng lại không muốn quay về. Muốn gọi điện ẹ và em trai, hỏi mẹ dạo này có còn mất ngủ nữa hay không. Chắc chắn mẹ sẽ nói mẹ không bị mất ngủ, nhưng do ăn không ngon nên người càng ngày càng gầy đi. Còn em trai, cô sẽ hỏi nó dạo này học tập thế nào. Nó sẽ nói cô bị điên, không đứng sao lại quan tâm đến nó. Vũ mỉm cười, nắm chặt điện thoại trong tay, cuối cùng vẫn là không thể gọi được. Cô rất muốn, nhưng lại sợ bản thân không kìm được sẽ khóc. Bản thân cô rất dễ bị rung động, rơi nước mắt cũng dễ. Thành thử cô luôn là dạng người khép kín, như sự ai đó chạm vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng mình.

Đột nhiên lúc ấy chuông điện thoại reo, Vũ biết là ai đang gọi. Linh luôn luôn là một cô gái biết quan tâm đến người khác, cô ấy sẽ không bao giờ chịu đựng được chuyện có ai đó rời xa khỏi sự quan tâm của cô.

Vũ đưa điện thoại lên tai, nói yếu ớt: “Tớ đây.”

Tuy nhiên, Linh không hề dấn động gì đến chuyện Vũ sẽ rời đi, cô ấy chỉ vừa cười vừa nói: “Vũ này, bộ phim mà cậu viết kịch bản ấy... Tớ nghĩ tớ sẽ in ra đĩa và gửi qua bưu điện cho cậu.”

“Cậu muốn địa chỉ của tớ à?” Vũ hỏi. “Thực ra thì tớ sẽ trở về thôi. Khi nào tâm hồn tớ trở lại tỉnh lặng như ngày nào thì tớ sẽ trở về. Vắt nhiên, tớ sẽ không quên cậu đâu Linh ạ!”

“Tớ biết, nhưng cậu... Vũ này, tớ xin lỗi về chuyện của Dương Nguyễn.”

“Tại sao thế?”

“Bởi vì...trước đó...Cậu cũng hiểu phải không Vũ? Cậu biết trước đó chúng tớ cũng có mối quan hệ với nhau.”

Vũ mỉm cười, trên khuôn mặt không biểu lộ chút sắc thái nào. Tuy nhiên, trong lòng cô rất trống rỗng. Cô cảm thấy lạnh lẽo và hoang mang. Tất cả mọi chuyện đương nhiên là cô chưa biết. Vì Dương Nguyễn chưa từng nói cho cô bất cứ điều gì cả. Anh mãi mãi là một dấu hỏi chấm trong lòng cô, là một chiếc rương kho báu bị khóa kín. Cả cuộc đời này, cho dù Vũ có làm bất cứ điều gì thì cũng không thể hiểu anh được.

Cô nói: “Chúng ta không ai có lỗi cả. Chỉ là đi sai con đường mà thôi.”

Linh hơi im lặng, rồi cô đáp: “Phải, cho nên tớ hiểu cậu cần phải bắt đầu lại. Cậu vẫn còn trẻ Vũ ạ, chúng ta đều còn trẻ. Chúng ta vẫn còn cơ hội!”

“Tại sao cậu không nghĩ tớ đang chạy trốn khỏi anh ấy?”

“Tớ cũng nghĩ vậy mà, nhưng một phần thôi. Bởi vì cậu rất cố chấp. Một lúc nào đó cậu sẽ nhận ra bản thân không thể quên được quá khứ. Vậy nên cậu cần phải đi, đi được bao xa không biết, chỉ cần cách xa hiện tại đến mức là được rồi.”

Bầu trời tháng chín xanh cao vợi vợi, nắng nóng bắt đầu chiếu xuống, mây trắng chói chang theo ánh mặt trời. Bên lề đường có vài đứa trẻ trượt patin ngang qua, xe cộ dưới lòng đường sẽ không vì thế mà giảm tốc độ. Vũ đứng trong cái nắng ấy, lắng nghe cô bạn của mình nói về mục đích chuyến đi tiếp theo của bản thân. Cô chỉ nghĩ đơn giản rằng bản thân cần phải đi, chứ không hề nghĩ bất kỳ điều gì nữa cả.

Vũ cần đến một nơi khác, tìm kiếm những điều mới lạ. Hay hoặc, tìm một ý tưởng mới cho câu chuyện của mình cũng được.

Bến xe không đông người lắm, Vũ đã mua vé sẵn, cô định vào một tỉnh ở duyên hải miền trung. Đến đó ngắm đồi cát trắng, tắm nắng và gió cho da sạm đen. Rồi làm gì nữa thì cô cũng không biết. Vũ định cứ thế đi, dọc miền đất nước này, đến những nơi có thể coi là nhà mà không phải nhà. Ở nơi ấy không có ai quen thân, chỉ có một mình cô thôi.

Nỗi cô đơn sẽ nằm trong ba lô, nhắc cho Vũ nhớ rằng cô từng có một người đàn ông trong cuộc đời. Chắc hẳn cô sẽ rất nhớ anh, nhớ những ngón tay lạnh của anh, nhớ chiếc hôn của anh và nhớ cả sự cuồng nhiệt của anh nữa. Cô không thể quên anh đâu, cô biết chắc là như vậy. Đến một lúc nào đó, khi cô mỏi mệt thì cô sẽ quay về. Có thể là Vũ sẽ tiếp tục cố chấp, tìm lại anh và hỏi rốt cuộc thì thế giới này có những gì mà khiến chúng ta không bao giờ đến được với nhau? Khoảng cách vận mệnh, hay là bởi trong lòng đã có một ai khác? Cho dù anh có trả lời như thế nào, thì cô cũng sẽ hôn anh thật sâu.

Phải, thật sâu!

Vũ lên một chiếc xe giường nằm, để hành lý lên trên giá để đồ và chọn chỗ ỉn. Cô nghĩ mình không nên ngồi ở cuối, cũng không nên ngồi ở đầu. Vì ở cuối rất có thể họ sẽ để hàng hóa, còn ngồi đầu thì sẽ có cảm giác không an giấc. Vậy nên Vũ ngồi ở khoảng giữa xe. Cô chọn chỗ cạnh cửa sổ, nhưng lại buông rèm và kéo chăn qua đầu. Điều hòa khiến cô cảm thấy lạnh. Cô cầm tai phone, bật một bài hát của Lê Cát Trọng Lý, nhưng nghĩ sao lại chuyển qua tạo một playlist các bài hát mà mình yêu thích.

Hành khách đã ổn định, xe bắt đầu lăn bánh. Vũ chợt nhớ tới còn một người nữa mà mình chưa nói lời tạm biệt, nhưng nghĩ lại thì cũng không cần thiết. Có lẽ anh ta đã quên cô rồi cũng nên. Công việc Vũ sẽ làm qua mạng, cô nghĩ mình vẫn sẽ gửi bài cho anh mỗi ngày, hy vọng là anh không cắt đứt cô ra khỏi cuộc đời bằng việc sa thải cô.

Khi xe chuẩn bị rời bến, Vũ nhắm mắt lại. Cô sẽ không thể ngủ được lúc này, chỉ là muốn bản thân yên ổn một chút. Cô sắp rời xa khỏi nơi đây, một thành phố thực sự rất đẹp và đầy thu hút. Và tất nhiên, anh ấy sẽ không bao giờ biết được rằng, cô đã lưu lại rất nhiều khoảnh khắc ở trong thành phố này vào chiếc máy ảnh của riêng mình.

Có cả anh nữa. Là “điều” mà cô sẽ không bao giờ quên!

22. Chương 22: Gặp Gỡ Hay Ràng Buộc?

Xe đột nhiên phanh gấp, tất cả hành khách trên xe đều nhón nháo ngồi dậy xem có chuyện gì. Vũ không để ý mấy, cô vẫn trằm trằm qua đầu, cầm taiphone và nghe những lời ca điệu dàng mà âm ảnh của Lana Del Ray.

“Cause you and I, we were born to die.”

Thế rồi khoảng một phút sau, chặn bị ai đó lật lên, Vũ mở bừng mắt nhìn người đàn ông nửa ngồi nửa quỳ ngay trước mặt mình. Vài ngày không gặp, trông anh có vẻ già đi cả vài tuổi, khuôn mặt hốc hác, mắt thâm quầng, dưới cằm lún phún râu. Có lẽ vài đêm nay, chiếc gạt tàn trên ban công đã không còn chỗ chứa thuốc nữa. Vũ nghĩ thầm. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Dương Nguyễn. Cả xe im lặng, họ nhìn cả hai bằng một đôi mắt nửa tò mò và nửa giận dữ. Ai cũng vậy, khi bị gián đoạn điều gì đó mà bản thân đang say mê thì đều khó chịu.

Tài xế quay lại nói lớn: “Có đi không đây? Không đi thì xuống.”

Phụ xe đang định nhắc nhở tiếp thì Dương Nguyễn đã ngồi dậy, anh vươn tay lấy chiếc ba lô của Vũ (không hiểu sao anh lại biết nó là của cô). Sau đó kéo tay cô chạy ra ngoài.

Tiếng ồn ào của bến xe vang vọng bên tai, hòa lẫn với tiếng nhạc mà Vũ đang nghe. Lần đầu tiên Vũ thấy sự xáo trộn này thật tuyệt vời. Chúng không hề tách rời nhau, mà có cảm giác như hài hòa làm một. Rằng chúng sinh ra là để dành cho nhau. Phải, dù có tới tệ đến đâu thì chúng sinh ra là để dành cho nhau.

Cô chạy theo anh, để nắng đuổi và chiếu lên da thịt. Có cảm giác như tất cả mọi thứ đều không phải là hiện thực, nó giống với cảnh tượng trong phim truyện nhiều hơn. Và ngay lúc này, Vũ nghĩ ngay đến cái chết. Thứ gì đó quá đẹp thì rất dễ lụi tàn. Biết đâu một lúc nào đó, cô sẽ phải chết đi trong chính sự hạnh phúc của mình.

Bước chân của Dương Nguyễn sải rất rộng, Vũ phải chạy theo anh thì mới bắt kịp nhịp độ. Cuối cùng cô đành tháo tai phone, cất vội vào túi quần rồi nói: “Chậm thôi Nguyễn!”

Dương Nguyễn dường như không để ý gì đến lời cô nói, anh ta giống như đang nổi cơn thịnh nộ, chỉ làm theo cảm tính của mình. Một bên vai anh khoác ba lô, tay kia nắm chặt lấy cổ tay của cô. Chân bước rộng, đầu ngẩng cao và mắt luôn nhìn thẳng. Đây là bộ dáng của Nguyễn, luôn luôn ngang tàn và cô độc như vậy. Vũ thấy giữa Liêm và Nguyễn có một điểm chung kỳ lạ ấy là không muốn ai bước vào thế giới của riêng mình. Chắc hẳn họ đã phải trải qua một điều gì đó rất đau đớn nên mới khép lòng lại như thế. Vũ đoán đó là cơn đau của tình ái.

Dương Nguyễn đang cố gắng vì một điều gì đấy, anh ấy đang cố gắng tiến đến cái đích của mình bằng mọi giá. Những con người mà họ lướt qua cứ thế tan biến đi, không bao giờ xuất hiện lại.

Dương Nguyễn lại đưa cô về căn hộ của anh. Cả hai người trần truồng ôm nhau trên giường, những nụ hôn bỏng cháy và những cái vuốt ve cứ diễn ra như một lẽ tự nhiên và bản năng. Tuy nhiên, họ không hề làm tình. Ngay cả Vũ và Dương Nguyễn đều không hiểu tại sao lại như thế. Họ chỉ cảm thấy chưa đến lúc phải làm như vậy. Cứ như có một bức tường thành nào đó ngăn cách, khiến họ không thể đến gần nhau thêm chút nữa. Vũ như người từ thiên đàng rơi xuống vực thẳm, nước mắt cô lăn dài trên má. Nằm trong vòng tay anh, nhưng vẫn không thể chạm được đến trái tim của anh. Đây là khoảnh khắc tuyệt vọng của cô.

Vũ có thể nghe được nhịp tim của Dương Nguyễn đang đập, không hề mạnh, chứng tỏ anh không căng thẳng. Anh dựa người vào thành giường và hút thuốc, khói thuốc như bóng ma che lấp tất cả. Anh không nhìn cô, nhưng những ngón tay lại vẽ vòng trong trên đôi vai trần của Vũ. Tất cả đều thật nhẹ nhàng, chỉ có khi hôn cô anh mới lộ bản chất là một con thú hoang cuồng dã.

Trong suốt khoảng thời gian từ lúc rời khỏi bến xe cho tới giờ, cả hai không hề nói với nhau câu nào. Thứ mà họ nghe thấy được từ nhau chính là tiếng tim đập và hơi thở dồn dập, họ cứ thế chìm vào trong nhau như vậy.

Vũ ngồi dậy, cô mặc quần áo. Nhưng khi vừa mặc xong áo lót thì lại bị Dương Nguyễn kéo lại, anh đè lên người cô, mùi da thịt phảng phất quacsánh mũi. Đôi mắt anh sâu như biển cả, nhưng cô lại có cảm giác nó không thể đẹp như biển cả được. Nó mang chút gì đó xấu xa, lụi bại, và cô độc. Anh nhìn cô, sau đó ghé đầu xuống, áp sát đôi môi lên vành tai cô, vừa cắn vừa thăm thì: “Tại sao chứ? Em thử nói xem tất cả mọi chuyện này là vì lý do gì?”

Vũ đưa tay lên ôm lấy tấm lưng trần rộng lớn của anh, mắt mở nhìn trần nhà, đáp không chút do dự: “Cứ phải có lý do hay sao? Chúng ta sống trên đời này, làm tất cả mọi chuyện cứ cần phải có lý do hay sao?”

Dương Nguyễn gục đầu vào hõm cổ của Vũ, cô thấy từ nơi đó có thứ gì đó nóng hổi vừa rót xuống. Nhưng hơi ấm ấy chẳng tồn tại được lâu, thoáng chốc đã hóa thành nguội lạnh. Cả người Dương Nguyễn run lên, anh cắn vào vai của Vũ. Anh ấy đang khóc! Cô cảm thấy đau nhói, còn nghĩ có lẽ má mình đã chạm đến đầu lưỡi của anh rồi. Đột nhiên cô rất muốn hỏi anh rằng nó ra sao? Nỗi đau của cô và sự tuyệt vọng của anh, rốt cuộc có mùi vị thế nào. Cái ý nghĩ đó đến tận sau này cô vẫn muốn hỏi, nhưng lại không làm sao để thoát được ra thành lời. Bởi tất cả đã thực sự tan biến.

Vũ nói: “Cứ như vậy đi. Chúng ta đều muốn ràng buộc nhau, vậy thì cứ để tất cả như vậy đi. Chấp nhận đau khổ, chấp nhận mỗi một, hoặc là chết vì nhau cũng được. Chỉ cần em còn đây, anh còn đây. Em không mong gì hơn nữa đâu.”

“Tôi chỉ không muốn em vì tôi mà đau khổ. Linh đã là quá đủ đối với cuộc đời tôi rồi, sẽ không còn bất cứ ai nữa đâu.” Anh hơi ngừng lại, vẻ mặt rất khó chịu và đầy bức dọc. Anh nói giọng cao vút: “Vũ, tại sao em không chịu hiểu cho tôi?”

“Anh không yêu em sao Nguyễn?” Vũ đột nhiên hỏi lại.

Dương Nguyễn ngẩng đầu, khuôn mặt của anh rất gần với cô, chỉ cần cô đưa tay ra là có thể chạm được vào. Tuy nhiên tay cô đã bị anh nắm lấy, siết chặt. Cô bậm môi chịu đau, không hề kêu than một lời. Vũ không biết liệu sau này cô có thể quay về được nữa hay không, nhưng ngay lúc này, cô biết bản thân đã mù quáng vứt bỏ tất cả để theo đuổi tình cảm củamình. Cô đã thực sự trở thành một kẻ cổ chấp!

Sau một hồi im lặng, Dương Nguyễn đáp: “Có. Tôi nghĩ mình yêu em. Đó là một điều không tưởng.”

“Phải, không tưởng.” Vũ nhắc lại lời của anh.

Dương Nguyễn nhìn cô, sau đó nằm sang bên cạnh. Vẻ vật vã của anh khiến cô hiểu được anh đang mệt mỏi như thế nào. Cả hai đang dày vò nhau, nhưng lại không biết làm cách nào để thoát ra. Rõ ràng anh ấy là ta kiếp của cô, là người mà cô chỉ có thể nhớ mà không thể yêu được.

...

Vũ quyết định sẽ ở cùng Dương Nguyễn. Anh đã nói với cô như vậy. Anh không thể suốt ngày đi tìm cô trong thành phố rộng lớn này, cũng không thể bỏ mặc cô lang bạt tứ phía. Anh nói có lẽ anh nên có trách nhiệm với cô, cô hiểu theo bất cứ ý nghĩa nào cũng được.

Vũ không mấy suy nghĩ gì về vấn đề này, đây là điều mà cô vẫn luôn mong chờ. Được ở cùng với người đàn ông của mình, được nhìn anh mỗi ngày, nằm trong vòng tay anh. Lạnh lẽo, xuyến xao và mỗi một, cô không mong cầu gì hơn nữa. Và cô biết, tình yêu của anh chính là như vậy.

Dương Nguyễn bắt đầu tiết lộ về bản thân cho Vũ biết. Rằng anh là một người đàn ông ba mươi tuổi, từng là một đứa trẻ mồ côi, sau đó được một gia đình giàu có không con nhận nuôi vào năm sáu tuổi. Thời còn ở làng trẻ mồ côi, đã rất nhiều lần anh muốn bỏ trốn, nhưng luôn luôn sợ hãi bức tường rào vây xung quanh sân.

Anh nói: “Tôi có cảm giác bản thân và những đứa trẻ khác giống như những con vật bị nhốt, các nhân viên ở đó không ngừng quát mắng và bắt chúng tôi vào một khuôn khổ. Tôi không nghĩ rằng họ tốt, à, có người tốt, nhưng rồi họ sẽ đi. Không có ai ở lại bên cạnh chúng tôi mãi mãi.” Giọng nói của Dương Nguyễn nghe có vẻ xa xăm và đầy giễu cợt. Chắc hẳn đã có người làm tổn thương đến anh, tuổi thơ của anh đã bị phá hỏng bởi người đó, nên bây giờ anh mới trở nên tiêu cực đến như vậy.

Cho đến khi gia đình giàu có kia nhận nuôi Dương Nguyễn, anh mới cảm thấy chút ấm áp ừ cuộc đời đem lại. Họ rất tốt, luôn luôn quan tâm đến anh. Mẹ là người biết chăm lo cho gia đình, chỉ tiếc rằng bà không thể có con. Ba là người kiếm ra tiền, nhưng lại rất nghiêm khắc. Ông không bao giờ cho anh quá nhiều tiền, chỉ đủ để mua đồ dùng học tập hoặc là sách đọc thêm. Cuộc sống của Dương Nguyễn bình yên kéo dài cho đến năm anh hai mươi tuổi. Một tai nạn đã cướp đi hai người tốt nhất với anh nhất trong cuộc đời. Họ không kịp nói lời từ biệt, cứ ra đi đột ngột như thế. Lúc người ta đưa họ về, anh chỉ biết đứng nhìn. Ngạc nhiên một điều là anh không hề thấy đau đớn, chỉ thấy trước mắt mình phủ một màu trắng tang thương. Và cho đến tận bây giờ, màu trắng đó vẫn tồn tại trong anh.

Dương Nguyễn hiểu ra rằng, bọn họ và anh - đến tận cùng vẫn chỉ là xa lạ. Họ và anh không chảy chung cùng một dòng máu, cũng chỉ coi anh là một người khỏa lấp sự trống vắng và mất mát trong lòng. Vậy nên nếu họ ra đi, anh sẽ không trách cứ ai cả. Anh biết họ cũng vậy, cũng thanh thản không nuối tiếc gì đâu.

“Tôi bỏ đi ngay sau đó, tiền của bọn họ để lại đủ để tôi làm một điều gì thật lớn lao như là xây dựng một cửa hàng, hay đầu tư vào bất động sản gì đó. Tuy nhiên, tôi lại đem tất cả gửi ột người mà tôi luôn kính trọng. Đó là một người phụ nữ ở làng trẻ em, đã về hưu từ rất lâu rồi.”

“Bà ấy có biết anh không?”

“Chắc là không! Tôi không để lại địa chỉ, cũng không hề để lại lời nhắn. Đôi khi tôi làm mọi thứ chỉ bởi vì tôi cần phải làm vậy. Vì tôi mang nợ họ.”

Cũng giống như Vũ, cô viết truyện chỉ bởi vì cô cần phải viết ra, chứ không phải vì đam mê hay là gì khác. Vậy nên cho dù nó có ra sao, nhận được bất cứ ý kiến nào thì cô cũng chấp nhận. Đơn giản vì cô không biết giải thích sao cho họ hiểu. Hoặc có thể đúng như họ nói, cô chỉ là một kẻ kém cỏi!

Vũ nhìn anh, hỏi rằng: “Anh có bao giờ nghĩ bản thân không có khoảng thời gian trưởng thành?”

Anh rút một điều thuốc, cầm trên tay chứ không đưa lên môi vợi. Cứ ngẩng đầu suy nghĩ như thế, đến khi anh nghĩ được rồi thì châm thuốc. Sau đó mới trả lời cô: “Tôi đã trưởng thành, tuy nhiên không giống với cách của của người khác. Họ đau rồi mới nhận ra bản thân đã lớn. Còn tôi, tôi trưởng thành rồi mới đau.”

“Anh là một màn đêm vô cùng yên tĩnh Dương Nguyễn à!”

“Không. Nếu là màn đêm thì tôi đã có thể mù lòa. Chỉ có điều, tôi là một thành phố hiện đại, có rất nhiều thứ trong tay, nhưng đâu đó vẫn tồn tại những thứ mà không ai ngờ được. Đó là sự hủ hóa, tàn lụi và cô đơn!”

23. Chương 23: Tuổi Trẻ

Thời gian cứ tí tách trôi qua, tất cả đều như những hạt bụi bay lơ lửng giữa cuộc đời nghiệt ngã. Không có ai để ý gì cả, họ bận rộn với cuộc vui và chính nỗi buồn của mình. Một số thì đã tự kết liễu sinh mệnh, họ không chờ đợi được số phận, cho nên đã chọn cách tự đi tìm một phương trời mới. Vài ngày Vũ lại nghe tin đâu đó có người trẻ tự sát. Đa phần là nháy cầu. Có lẽ họ muốn bay đi thật!

Thời tiết tháng mười bắt đầu trở lạnh. Chương trình dự báo thời tiết sau thời sự thông báo có cơn áp thấp nhiệt đới đổ bộ. Do ảnh hưởng của áp thấp cho nên thành phố bỗng như bị ai đó đổ màu, nền trời chỉ có một màu xám xịt.

Lúc Vũ đến thành phố này, cô mới chỉ mang theo một chiếc ba lô. Trong đó không có gì nhiều, chỉ là vài bộ quần áo hay mặc mùa hè, laptop và một vài dụng cụ cá nhân khác. Thỉnh thoảng cô có mua đồ trên mạng, nhưng vẫn chỉ là những loại dành ừa hè. Nhìn đồng quần áo trong tủ của mình, Vũ đành lắc đầu cảm thán. Dương Nguyễn thỉnh thoảng vẫn nói sẽ cùng cô đi mua sắm, nhưng rồi anh lại giả bộ quên đi. Cô cũng không muốn nhắc lại. Anh ấy luôn luôn thế, luôn luôn cố gắng tránh mặt cô. Nhưng đâu đó trong tâm hồn vẫn có một thứ tình cảm dành cho cô. Không thể nói được thành lời.

Vũ lấy tạm một chiếc áo khoác gió của Dương Nguyễn mặc vào người. Áo của anh rất rộng, mặc vào cũng không có cảm giác ấm hơn là mấy. Cô cảm thấy trống rỗng, về nghĩa nào cũng được. Cuối cùng, Vũ kéo khóa và lột nóra, đem cất lại vào tủ. Có lẽ là cô không nên đụng vào đồ của anh, nó đã nhuốm hương vị của anh, mà cô lại sợ hương vị đó. Sự cô độc của anh quả thực rất đáng sợ, lạnh lẽo vô bờ, cô như một đứa trẻ lạc lối trong thế giới của anh vậy.

Dương Nguyễn làm việc ột công ty truyền thông, nghe nói chức vị cũng không tồi. Vũ không bao giờ hỏi anh về vấn đề đó. Hằng ngày cô chỉ ở nhà viết truyện, thi thoảng có người ở tòa soạn gọi nhờ cô đến chụp ảnh thì mới bận rộn. Cũng thi thoảng Vũ ra ngoài tìm kiếm thông tin để viết báo mạng hoặc chụp một vài bức ảnh làm niềm vui nho nhỏ.

Những nơi mà Vũ qua lại nhiều nhất chính là quảng trường thành phố, công viên và quán bar. Vũ bắt đầu có thói quen vào bar từ khi tới Biển Xanh. Và tất nhiên, quán bar mà cô vào nhiều nhất chính là nó. Đây chính là nơi mà Vũ đã chính thức gặp Dương Nguyễn. Anh chàng bartender tên Cát vẫn nhớ mặt Vũ. Mỗi lần gặp mặt đều rất rạng rỡ và vui tươi. Vũ thích uống những thứ đồ do Cát pha chế. Anh ấy rất có duyên, mỗi đồ uống đều mang phong vị của biển cả. Khoáng đạt, tươi mát và đắm chìm. Cũng có thể là do cô đã bị ảnh hưởng bởi cái tên của anh và cái tên của quán bar quá nhiều, cho nên mới nghĩ anh là con người như vậy.

Ngày hôm nay, Vũ gửi bài cho trưởng ban xong cô liền khoác túi và rangoi. Mặc kệ khối không khí lạnh chưa tan, cô vẫn muốn đến một nơi nào đó vui tươi hơn thế giới thỉnh lạng này. Cô nghĩ mình sẽ tới chỗ của Cát.

Anh ta đứng dưới ánh đèn xanh đỏ, cổ tay lắc rượu theo điệu nhạc. Cặp mắt Cát đều lộ rõ vẻ chìm đắm, giống như đang tự tách mình khỏi thế giới này. Cát là người điển trai, cao ráo. Mắt to, mày rậm, môi mông. Một vẻ đẹp không phải quá nam tính, nhưng cũng không quá thư sinh. Cát có thói quen hay nhếch mày mỗi khi nhìn người khác, bộ như chăm chú đến ngạc nhiên. Anh ấy làm như vậy khiến Vũ có cảm giác anh vừa tìm thấy được ở người đối diện một điều gì đó. Có thể là vẻ đẹp, hoặc cũng có thể là tâm hồn của người ta.

Cát mặc bộ đồng phục ghi lê đen, bên trong mặc áo sơ mi trắng lịch lãm, khiến anh ta trông rất thu hút. Mái tóc màu mè cũng rất nổi bật. Các cô gái vây quanh quầy bar đều lộ vẻ thích thú. Vũ chọn một chiếc bàn ở bên góc trong, ánh đèn không thể rơi tới được. Cô không gọi bất kỳ đồ uống gì, chỉ ngồi ngắm Cát như thế.

Vũ cứ có cảm giác, Cát trông không giống một người đã trưởng thành. Anh ấy giống như một đứa trẻ hiếu động, ở bất kỳ đâu cũng tìm được niềm vui. Cát là một quả bóng đa sắc màu. Cứ lần qua lần lại, đất bụi bị xáo trộn, bám vào, rồi rơi ra. Anh ấy rất vô tư, không để ý bất kỳ điều gì. Hoặc cũng có thể là có, nhưng lại sâu xa hơn những gì mà người khác đang nghĩ.

Vũ chợt nhớ tới một cuốn truyện mà mình từng đọc ở trong quán của Ngọc. Câu chuyện đi tìm tuổi trẻ thực sự của một người con trai. Khi chiếc dù trên lưng căng mình vì gió, anh ấy đã tìm được tuổi trẻ của mình nằm ở đâu. Là trong sự tự do. Chỉ cần có tự do, anh ấy có thể làm bất kể những gì mà mình muốn. Kể cả sai lầm. Cát và Vũ đang sống trong tuổi trẻ, thế giới xung quanh của hai người luôn luôn tràn ngập sự nhộn nhịp... Nhưng liệu có chắc anh là người đã tìm được thứ quan trọng nhất trong khoảng thời gian này?

Khoảng nửa tiếng sau, khi khách đã vắng, Vũ mới xách túi tới, gõ tay vào quầy bar và mỉm cười chào.

Cát cũng mỉm cười đáp lại, anh lắc điệu nghệ bình rượu trên tay, mắt nhìn cô nói: “Hôm nay có muốn uống gì đó mới lạ không? Tôi thấy cô có tâm trạng đấy.”

“Điều gì đã khiến anh dẫn đến kết luận như thế?”

Cát lại nhếch mày, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Vũ. Vẻ mặt anh bắt đầu lộ rõ sự ngạc nhiên, đây là sắc thái quen thuộc của anh ta. Rồi anh ta nói: “Đôi môi của cô!”

Đôi môi? Vũ chưa bao giờ nghĩ sẽ có người nhìn vào đôi môi của cô mà đoán được tâm trạng. Vũ cười, môi không kéo hết, chỉ để lộ một phần hàm răng trắng như tuyết. Khi cô cụp mắt định ngồi xuống thì Cát nói tiếp: “Cô không bao giờ cười một cách thoải mái. Chắc hẳn cuộc sống tẻ nhạt lắm nhỉ?”

Phải, rất tệ nhạt!

Vũ ngồi xuống, đặt túi xách lên quầy rồi nhìn anh: “Sao anh không kiếm nghề nào đó khác mà làm? Kiểu như về tâm lý học chẳng hạn?”

Cát nhún vai: “Chỉ có rượu mới khiến tâm hồn tôi rộng mở. Nếu tôi đổi nghề, chưa chắc tôi đã nhìn thấy tâm tư của cô.”

Vũ cũng nhún vai đáp lại, cô không nói gì nữa.

Cát yên lặng, anh ta đổ sữa chua, sữa tươi, rượu, một loại siro gì đó vào bình và lắc. Sau một lúc, Cát đổ hỗn hợp ra một chiếc ly kiểu Martini. Cocktail có màu xanh lá, hơi đục vì có thêm thành phần của sữa, bên trên vẫn được trang trí bằng một lát chanh như mọi khi. Anh đẩy nó về phía Vũ, rồi nháy mắt nói: “Cô sẽ thích nó đấy, phụ nữ đều thích thứ này.”

“Anh chắc chắn đấy à?” Vũ hồ nghi hỏi. “Có rất nhiều người phụ nữ không thích mộng mơ thế này lắm. Họ muốn thứ gì đó mãnh liệt hơn!”

“Tôi không nghĩ vậy. Bởi bất kỳ người phụ nữ nào cũng có nửa phần yếu đuối. Họ mạnh mẽ hay cá tính chỉ là bởi vì họ thích vậy thôi. Phụ nữ mà, đâu đó cũng cần được an ủi và nuông chiều chứ.”

Vũ cười, cuối cùng đưa nó lên miệng nhấp. Cô cảm nhận rõ rệt hương vị ngọt ngào, ngây ngây, beo beo của sữa. Vị chua của siro và sữa chua. Thanh mát, dịu dàng mà cũng rất đậm thắm. Đúng là mọi phụ nữ đều sẽ nhìn thấy con người của mình. Một lúc nào đó, khi họ ngồi một mình, trong thế giới nhện nhện, họ sẽ cần ai đó ôm họ vào lòng lúc này.

Vũ cúi đầu xuống cười, cái cười ấy khiến hương vị tươi mát vừa rồi thành ra đắng ngắt. Không phải vì cô đơn, cũng không phải vì tủi thân, chỉ là bỗng dưng thấy mọi thứ xung quanh mình quá ư đẹp đẽ. Nhưng đồng thời cô lại luôn phải chứng kiến chúng lụi tàn đi. Tình yêu, hy vọng, hạnh phúc... Từ năm cô nhận thấy bản thân có sự biến đổi. Cả về thể chất lẫn tinh thần, cô đã thấy không thể tin tưởng vào thế giới này cũng như bản thân được nữa. Tất cả đang dần dần héo mòn đi, cô nhìn thấy một màu xám xịt rệt trong cuộc đời mình. Những nụ cười, những nhiệt huyết bỗng như bị đốt cháy, tất cả chỉ còn tàn tro.

Vũ nhìn thấy những người đến quầy bar, gọi rượu và cứ uống như thể đó là thứ mà họ có thể chết vì nó. Khuôn mặt ai cũng u ám, nhưng không bao giờ nói ra họ đang buồn đến mức nào.

Rồi một đôi tình nhân đến, ôm nhau tình tứ. Một vài người đàn ông cũng tới, họ hỏi Vũ đi một mình à. Cô gật đầu rất thành thật. Họ nhìn nhau, cùng cười phá lên. Vũ không hiểu sao mình cũng cười.

Sau đó, tiếng nhạc ồn ào lại bắt đầu nổi lên. Không gian bùng nổ, Vũ cảm nhận như ở đâu đó trong cơ thể mình cũng rung lên theo từng tiếng trống. Một trong số những người đàn ông kia ghé vào tai Vũ và hét lớn: “Nhảy thôi!”

Vũ không hề suy nghĩ, cùng theo họ ra sàn nhảy và điên cuồng như một người mất hết lý trí. Khi bạn đã chọn cách vứt bỏ mọi thứ, cũng là lúc bạn không còn lý trí. Bạn phải làm theo cảm tính hoặc trái tim mình, chấp nhận tổn thương cho dù vết thương có lớn tới đâu đi chăng nữa. Bởi vì bạn đã đặt cược tất cả, bạn là kẻ trắng tay.

Âm nhạc điện tử chất chứa đập vào óc, Vũ cảm thấy bản thân không thể tự chủ được nữa. Cô lắc người theo từng nhịp điệu, đám người ở đây cũng thế. Tất cả như những quả bóng, va vào nhau rồi lại bật tung ra. Đám đàn ông vừa rồi vây quanh Vũ, họ hò hét gì đó mà cô không thể nghe rõ. Rồi một người bước tới ôm chầm lấy cô, hai cánh tay như hai gọng kiềm, anh ta nhún nhảy theo cô. Dưới ánh đèn mờ ảo, Vũ không thể nào nhìn rõ mặt của anh ta được. Cuối cùng cô cũng mặc kệ, tất cả đều không còn quan trọng nữa. Dù sao thì chúng ta cũng chỉ được gặp nhau một lần thôi. Công nghệ. Có nhìn thấy nhau cũng không thể nhớ nhau được.

Anh ta thấy Vũ không có phản ứng gì, liền ghé vào tai cô nói: “Em cô đơn à?”

Vũ không nghe rõ, nhăn mặt tỏ ý anh hãy nói lại. Anh ta ghé vào gần hơn, môi chạm vào vành tai cô và ra sức hét: “Có muốn qua đêm cùng anh không?”

Vũ nghe thế chợt như người tỉnh mộng. Cô dừng lại, ngược mặt lên ngắmnhìn anh ta. Người này cao hơn cô nửa cái đầu, tầm hai lăm, hai sáu tuổi. Khuôn mặt tròn tròn, đôi mày rậm, từ môi có hương rượu phảng phất còn lại thì cô không nhìn và cảm thấy gì nữa cả. Anh ta nở một nụ cười chờ đợi câu trả lời của cô.

Cuối cùng Vũ đẩy anh ta ra rồi khoác túi ra về bằng một vẻ lạnh nhạt. Mấy người đàn ông đó đứng yên nhìn theo cô. Vũ còn chưa kịp nói lời tạm biệt với Cát, nhưng đột nhiên cô lại muốn chạy đi thật xa. Càng xa càng tốt. Cô muốn thoát ra khỏi tất cả. Vừa rồi suýt chút nữa cô đã đồng ý với người đàn ông đó. Sự chờ đợi của người đó, sự ham muốn mãnh liệt trong đôi mắt anh, tất cả đều thu hút cô. Nhưng không hiểu sao lại có một bức tường giữa hai người, khi cô đưa chân theo anh, cô đã đụng phải bức tường đó.

Có lẽ đây là điều bao giờ cũng có giữa hai con người xa lạ. Trừ khi cả hai cùng đồng thuận, cảm thấy cần phải phá bỏ nó đi...

Mười giờ tối, Vũ đứng trên con đường xa lạ, hơi lạnh cứ thế thấm vào da thịt khiến cô run lên từng hồi. Cô cứ đứng ở đó, không biết hướng về nhà của Dương Nguyễn là hướng nào. Dương Nguyễn không gọi điện cho cô, anh ấy sẽ không bao giờ ngạc nhiên nếu cô mất tích. Bởi cả hai đều biết, sẽ có một lúc bản thân phải tỉnh lại. Cảm thấy rời rã, cạn kiệt và mất hết niềm tin... Đến lúc ấy cả hai bắt buộc phải buông tay.

Đột nhiên Vũ cười giễu, tự hỏi bản thân rằng: Tuổi trẻ của cô và anh liệu còn có thể nắm được bao nhiêu lâu?

24. Chương 24: Từ Bỏ Nỗi Đau

Tôi rời khỏi Cẩm Phả vào một ngày nắng vàng, các chuyến xe đi lên thủ đô gần như chật cứng, có ghế phải ngồi đến ba người. Anh họ của tôi sắp làm đám cưới, tôi phải tới Đông Triều để dự lễ cưới của anh. Thực ra thì tôi có thể đi cùng họ hàng của mình vào chiều thứ bảy, nhưng do một số việc nên tôi đã chọn ở lại.

Lúc đi qua cầu Bãi Cháy, tôi quay mặt nhìn ra khung cảnh rộng lớn trước mắt. Từng tàu trở hàng lừng lững trên biển, phía xa xa còn có một chiếc du thuyền hạng sang. Nước biển bạc lóng lánh. Hạ Long có lẽ sẽ còn tuyệt đẹp hơn thế.

Từ cửa kính xe nhìn xuống có thể thấy vài tòa chung cư được xây dựng ven biển, con người đứng bên đó còn nhỏ hơn cả ngón tay của tôi. Tôi bỗng nghĩ nếu bây giờ đứng ở trên cầu nhảy xuống thì chắc hẳn sẽ chết. Tôi sẽ chết ngay khi rơi! Bởi ở độ cao như thế này, áp suất không khí quá lớn sẽ khiến tim tôi ngừng đập. Cảm giác như thế cũng không tồi. Không đau đớn, không cảm giác, chỉ có tiếng gió xé bên tai, như muốn rạch nát tất cả.

Một người hành khách ngồi bên cạnh, cô ta liên tục nhai kẹo cao su và nói chuyện điện thoại. Nghe chừng là người yêu. Huyền thuyên đủ điều, khiến cho những người khác đều phải quay ra nhìn. Khi cuộc nói chuyện kết thúc, cô tháo cặp kính râm của mình ra và quay sang nhìn tôi. Đôi môi đỏ chót nở một nụ cười rất thân thiết. Tôi không biết có phải do bản thân nhìn nhầm hay không, nhưng đúng là cô ấy đã cười rất thân thiết với tôi. Tôi không nghĩ mình quen cô gái này, cũng chưa từng làm gì khiến cô ấy phải cảm kích, cho nên nụ cười này của cô làm tôi thấy không thoải mái. Phải, là không thoải mái.

“Cậu đi đâu thế?” Cô gái đó hỏi, miếng kẹo cao su trong miệng được lưỡi đẩy qua đẩy lại.

Tôi cũng không giấu giếm, trả lời rất thành thật: “Đông Triều.”

Cô gái vuốt vuốt tóc, khuôn mặt được trang điểm đậm nhìn hơi xa cách. Cô nói: “Tớ đi Hà Nội. Lên thủ đô ấy mà. Lập nghiệp thôi!”

Tại sao lại nói với tôi? Tôi nghĩ thầm, nhưng miệng thì đã nở một nụ cười xã giao: “Cậu bao nhiêu tuổi?” Tôi hỏi.

“Hai mươi tư.”

“Ừ. Ở Cẩm Phả không tốt hả?”

Cô gái đó nhún vai: “Cẩm Phả thì có gì chứ? Cũng chỉ là thành phố toàn khói bụi thôi. Giờ than cũng đâu có bán được? Mà người không có bằng cấp như tớ thì làm được gì ở nơi đó?”

“Nhưng trên Hà Nội chẳng phải còn yêu cầu cao hơn sao?”

“Nhảm rồi. Có tiền là ở đâu cũng thể cả thôi. Tớ không có tiền, nhưng trên Hà Nội xô bồ, tớ có thể nhận một cơ hội nào đấy mà chen chân vào cuộc sống xa hoa như người dân ở đó. Tớ tin vào vận mệnh!”

“Chẳng lẽ đã có người nói trước vận mệnh cho cậu?”

Cô gái đó nháy mắt tinh nghịch rồi trả lời: “Không, là cảm tính thôi.”

Tôi im lặng, không nói thêm gì nữa. Con người đúng là càng ngày càng không tin vào bản thân, nhưng họ lấy vận mệnh ra để vin vào. Cô gái này là một ví dụ. Và tôi cũng là một kẻ như thế. Tôi tin vào số mệnh cô độc của mình. Tôi luôn cảm thấy cho dù đứng cùng một đám người, cười nói với họ, nhưng lại không thể hòa nhập được. Tôi thấy mình là kẻ xa lạ, khác biệt, và cứ thế tôi phải tránh xa họ, lùi đi thật xa. Cho dù trước đó chúng tôi đã từng thân quen.

Ở Cẩm Phả không phải là không kiếm được việc làm, nhưng lại cần phải có quyền lực và tiền bạc. Bạn phải mua công việc ỉn, chứ không thể gọi đợi công việc chọn mình được. Mà nói gì đi chăng nữa, thì chúng ta cũng chỉ là những con người thụ động, không có quyền quyết định. Trường hợp ngoại lệ là khi bạn đủ sức thao túng cuộc đời của mình!

Vân từng viết một câu chuyện, về một người đàn ông bị trầm cảm lúc nào cũng muốn tự tử. Nguyên nhân chính là áp lực công việc và nỗi buồn về sự khắc nghiệt của xã hội. Nhưng ông ta không đủ dũng khí để kết thúc cuộc đời mình, thành ra cứ vật vờ như một chiếc bóng. Ông ta thuê một căn nhà lụp xụp, trừ lúc làm việc ra thì lúc nào cũng ở trong đó. Gia đình của ông ở quê, nhưng vì trầm cảm cho nên ông đã quên mất họ.

Vân nói: “Có đôi lúc tình thân cũng bị giết chết vì đồng tiền đấy, cậu thấy không? Khi cậu không có tiền, cậu sẽ chỉ giống như một con cá nằm trên thớt.”

Tôi nửa đồng ý, nửa lại không đồng ý. Tôi không thể giải thích rõ, nhưng tôi có chính kiến của riêng mình. Vì dù sao đi nữa, tôi cũng là một kẻ cô độc, có thiên hướng bị trầm cảm nhẹ. Nhưng tôi vẫn yêu gia đình của tôi, vẫn thương ba tôi. Tôi vẫn mong muốn điều tốt nhất có thể xảy đến với họ, vẫn luôn nghĩ làm thế nào để họ thật hài lòng.

Chúng ta đã có quá nhiều nỗi đau rồi, xin đừng rót vào lòng nhau bất cứ nỗi buồn nào nữa!

Tôi trao đổi số điện thoại với cô gái kia. Cô nói cô tên là Liên. Tôi lưu tên cô vào trong danh bạ, chắc hẳn một lúc nào đó chúng tôi sẽ trở thành bạn tâm sự của nhau.

Khi xe đến cây xăng Mạo Khê, tôi bảo bác tài cho tôi xuống. Vẫy tay chào Liên, cô ấy cũng gật đầu đáp lại.

“Nhớ gọi điện cho tớ đấy nhé.” Liên còn không quên nhắc.

Tôi xách túi bước xuống, cái nắng tháng mười sau cơn áp thấp rất ảm áp. Tôi đứng đó một lúc lâu, đường cao tốc âm ỉ rung chuyển vì mấy chiếc xe trọng tải nặng. Bụi cỏ bên đường dường như cứ thỏa sức mọc, chúng càng ngày càng cao lớn. Hiên ngang mà mạnh mẽ. Từ xa, tôi có thể nhìn thấy khung rạp đám cưới, nhạc nhè âm ỉ, át cả tiếng nói cười của mọi người.

Em trai thấy tôi liên nhếch mày đi tới, nói: “Sao giờ mới đến?”

Tôi lắc đầu không nói gì cả. Vì đêm qua tôi không ngủ được, nằm đọc truyện cho tới sáng, cuối cùng thì ngủ quên mất.

Mẹ tôi đang cùng bác gái và mấy người khác chuẩn bị gì đó, lớp trẻ trong nhà thì đã mời trà. Tôi vừa mới đến, cảm thấy mệt mỏi khôn cùng. Có lẽ là do thiếu ngủ và phải đi xe nên tinh thần mới giảm sút. Anh họ nhìn thấy tôi liền hồ hởi chạy đến, vỗ vai nói: “Mày bảo trang trí phòng cưới cho anh mà sao giờ mới đến? Thất vọng quá đấy.”

“Em xin lỗi, nhưng lần sau anh cưới em sẽ trang trí cho là được chứ gì.”

“Còn có lần sau nữa hả?”

“Có ai nói trước được gì đâu.” Tôi nhún vai đáp tỉnh bơ.

Đúng vậy, có ai nói trước được tương lai của mình đâu. Các bà bói toán cũng đâu thể nói được toàn bộ? Anh họ tôi là người rất tốt, nếu không muốn nói là quá tốt. Đối với các em rất ân cần, nhiệt tình, tôi luôn luôn ngưỡng mộ tính cách cởi mở và lạc quan của anh. Nhưng tôi đã không còn đặt hết niềm tin vào bất cứ thứ gì được nữa, kể cả người thân của mình. Ba tôi, ông đã khiến tôi rất thất vọng. Tôi đã từng hết lòng tin tưởng ông, ngay cả khi ông có người phụ nữ khác tôi cũng đã cố không để cho bản thân mình được tin vào điều ấy. Tôi phải đứng về phía ông, vì giờ ông là người bị tất cả gạt đi. Nhưng rồi chính ông đã đập nát hết tất cả, tôi như một con hươu bị chính đồng loại của mình bỏ rơi cho thọt sắn sắn. Tôi cứ chạy, chạy miệt mài. Tôi sợ hãi, sợ rất nhiều điều. Và cuối cùng tôi nhận ra rằng, chúng ta lúc nào cũng phải chừa lại một đường lùi cho bản thân. Lúc nào cũng phải như vậy!

Nhà của anh họ tôi không to lắm, khoảng sân phía trước đã được xây thành nhà, cho nên rạp cưới chiếm hết cả đường đi. Đám trẻ con liên tục chạy qua chạy lại, trên tay chúng lúc nào cũng có đồ ăn. Tôi không hiểu chúng lấy ở đâu ra, nhưng con bé Quỳnh Anh chị họ năm tuổi của tôi thì lúc nào cũng thấy cầm một chiếc đùi gà hoặc là miếng chả mực. Thời tôi còn học lớp năm, tôi luôn thích gia đình tổ chức những tiệc tùng kiểu này. Tôi luôn hỏi thúc anh chị làm đám cưới để tôi còn được ăn cỗ. Thế rồi tôi cũng lớn lên. Cảm thấy những điều này thật phiền phức và tốn kém. Có lẽ khi tôi yêu ai, tôi chỉ muốn nằm trong vòng tay anh, thế là quá đủ rồi. Tôi không muốn có bất cứ ai biết cả, chỉ muốn thế giới này chỉ còn lại hai người, cứ điên cuồng vì nhau như thế thôi.

Khi đám cưới vừa kết thúc, mọi người có vẻ hơi tiếc nuối. Mấy người chị họ của tôi liên tục nói sau này phải làm lễ cưới trong vòng cả tuần, lúc ấy chắc sẽ vui lắm. Tôi ngồi ghế sau, không nói gì cả, chỉ nhắm mắt mơ màng. Vậy mà khi tôi tỉnh dậy thì xe đã về đến nhà, có cảm giác như tôi vừa mới chỉ chớp mắt được khoảng năm phút vậy.

Mẹ nhìn tôi hỏi với giọng dò xét: “Đêm qua lại thức à?”

Tôi cười trừ: “Cũng hơi muộn.”

Mẹ thở dài: “Là con gái thì đừng nên thức muộn. Sau này con còn phải yêu một người nữa.”

Tôi không nói gì, cũng không muốn nhắc lại ý định độc thân của mình với mẹ. Tôi đã nói đến hàng chục lần rồi, cũng không muốn làm mẹ buồn thêm nữa. Mẹ luôn nghĩ vì mẹ, vì cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc của bà mới khiến tôi nghĩ đến chuyện độc thân. Nhưng tôi đã có ý định đó từ khi bản thân mười bảy tuổi. Bởi tôi muốn đi xa, đi càng xa càng tốt.

Vân rất tán đồng ý định này của tôi, cô ấy nói: “Tớ rất thích những cuộc hành trình, bởi vì sau mỗi chuyến đi chúng ta sẽ trưởng thành hơn. Vừ này, cậu độc thân cũng tốt, nhưng cậu sẽ cô đơn lắm đấy. Nếu lúc nào cô đơn thì hãy gọi điện cho tớ nhé. Tớ rất yêu cậu, tớ không muốn thấy cậu buồn đâu.”

Tôi rất xúc động, cũng cảm thấy bản thân may mắn vì có người bạn như thế này. Tôi cứ có cảm giác, nếu như Vân không phải là con gái thì tôi đã yêu cô ấy rồi. Vân có những điểm rất thu hút, đặc biệt là sự trầm mặc và hồ hững của cô. Cô dường như không quan tâm gì cả, cô chỉ viết và viết. Hằng ngày cuộc sống của cô tẻ nhạt như tôi, nhưng lại luôn nói: “Tớ rất yêu cuộc sống này, tớ quý trọng sinh mệnh của mình. Chúng ta đều là người như vậy phải không Vũ?”

Phải, tôi là người sợ chết. Tôi không muốn làm điều gì tổn hại đến bản thân mình. Trừ việc năm tôi mười sáu tuổi, là khoảng thời gian áp lực và chán nản nhất trong cuộc đời. Có lẽ giai đoạn đầu của dậy thì đã khiến tôi bị khủng hoảng. Sự áp đặt của ba mẹ khiến tôi không thể chịu nổi. Tôi không làm được điều mà bản thân muốn, tôi không được vui chơi thoải mái, tôi như một con búp bê trong lồng kính. Nhận được tất cả mọi thứ từ ba mẹ nhưng cũng không có được mọi thứ từ thế giới xung quanh.

Năm mười sáu tuổi đó, tôi đã lấy pa rạch tay mình. Nhìn máu chảy ròng ròng, tôi thấy lòng thanh thản và nhẹ nhõm lạ. Ít nhất thì bản thân không còn cảm thấy tội lỗi với bất cứ ai nữa. Tôi cười rất nhiều, cố gắng tỏ ra không quan tâm đến điều gì cả. Cô giáo dạy toán của tôi từng nói với mẹ rằng: “Nó giống như một người từ trên trời rơi xuống vậy”. Tôi cũng cảm thấy thế, bà nói đúng, tôi đúng là một người từ trên trời rơi xuống!

Sau này lớn lên, tôi bắt đầu ổn định hơn, nhưng lại trầm lặng hơn. Tôi không thể cười thoải mái được nữa, đằng sau nụ cười luôn luôn là sự cô độc. Tâm hồn tôi rất trống rỗng, luôn cần ai đó lấp đầy nhưng lại không tìm được người thích hợp. Tôi đang trưởng thành, nhưng cũng là đang tàn lụi. Vết rạch năm đó đã mờ đi, tôi cảm thấy có lỗi với ba mẹ. Con người tôi sinh ra là của họ, tôi có quyền gì đả thương nó chứ? Tôi nghĩ thế nên không muốn chết. Chính vì vậy mà tôi lúc nào cũng sợ chết. Tôi rất sợ một ngày nào đó khi tỉnh dậy, sẽ không được nhìn thấy thế giới này nữa.

Vậy nên tôi cần phải đi, đi khắp nơi, đi càng xa càng tốt!

Đi xa rồi có thể từ bỏ được nỗi đau trong lòng, tạm thời chôn nó xuống. Đến mỗi miền đất khác, tôi sẽ khắc tên mình lên đó, cũng như là vứt nỗi buồn đi. Chỉ khi nào tâm hồn tôi thực sự thanh thản, không còn hoài niệm bất cứ điều gì nữa thì tôi mới dừng lại. Còn không thì đôi chân này, ánh mắt này sẽ mãi mãi tiến về phương xa.

Nghĩ đến đây tôi chợt nhớ đến câu chuyện dang dở của mình, định sẽ viết cái kết cho nó vào một ngày không xa. Tôi nên để Dương Nguyễn và nhân vật Vũ ra sao đây? Họ không phải những con người dành cho nhau. Nhưng họ lại có tình yêu và sự cố chấp.

Vân nói: “Tôi rất thích Dương Nguyễn, cảm giác được đã gặp anh ta ở đâu đó rồi ấy. Chúng ta có phải đang nhớ chung một người?”

Tôi mỉm cười, nói qua ống truyền: “Ừ, chúng ta luôn luôn là thế mà.”

“Vũ ơi, cậu có thể dừng làm nhân vật trong truyện đau được không? Đã quá đủ rồi, tôi không muốn lại có một người viết về tuyệt vọng nữa. Cậu phải vui tươi lên chứ? Cậu phải để họ còn niềm tin vào cuộc đời và tình yêu này.”

Tôi hiểu ý của Vân, nhưng làm sao mà tôi có thể đi ngược lại cảm xúc của mình? Khi viết truyện, tôi không làm chủ được. Thành ra có những lúc truyện rất nhảm chán và thiếu logic. Tôi cứ viết, không bao giờ để ý, có đôi lúc còn quên đi những nhân vật – tình tiết mà mình từng viết ra. Ngay thời điểm này, khi tôi chuẩn bị viết những chương cuối cùng, quyết định đã có, vậy làm sao mà tôi có thể đi ngược lại?

“Cậu có thể từ bỏ được nỗi đau không Vân? Cậu có thể quên đi tình yêu đầu tiên của mình không? Có thể không mù quáng mà yêu người đàn ông của cuộc đời mình?”

Vân im lặng hồi lâu, tôi nghe thấy tiếng thở trong điện thoại, có lẽ là cô ấy đang hút thuốc. Mãi một lúc sau cô mới nói: “Đúng vậy, chúng ta không thể.”

“Cậu sợ ly biệt đến vậy ư?” Tôi hỏi.

“Phải, tôi rất sợ. Rất sợ. Tôi đã trải qua một lần rồi, tôi không muốn phải nhớ lại cảm giác đó ở bất cứ đâu nữa. Mà khi viết truyện thì tôi lại luôn nhớ đến. Chính vì vậy, cậu đừng làm thế nữa.”

“Cậu đã viết về cuộc tình đã chết của chính mình?”

Khi tôi hỏi xong câu này thì Vân lập tức cúp máy, đây chính là câu trả lời của cô. Đã quá rõ ràng rồi, tất cả chúng ta ai rồi cũng phải ly biệt một người trong lòng thôi. Tôi không có ai cả, gần như là thế. Nhưng tôi có người đàn ông trong tâm tưởng của mình. Có người nói, đây là mộng mơ... Có lẽ, tôi chưa thể dứt anh ra được. Tôi vẫn rất yêu anh, vẫn muốn viết về anh. Dương Nguyễn, làm sao mà tôi có thể để anh được yêu thoải mái?

Tôi có một nỗi đau trong tim.

Anh cũng có một nỗi đau trong tim.

Vậy thì làm sao chúng tôi có thể yêu và đến được với nhau đây? Đó là một vết thương không bao giờ lành.

25. Chương 25: Ba

Một buổi sáng mùa thu, Vũ nhận được cuộc điện thoại lạ. Trên màn hình, dãy số không tên liên tục nhấp nháy. Vũ không có thói quen nghe điện thoại, chính xác là như thế. Cô chỉ nghe điện thoại theo tâm trạng. Rằng lúc nào cô thấy cần được giao tiếp thì cô sẽ nhận máy, còn không thì cô sẽ để cuộc điện thoại đó cứ thế mà chết đi. Mặc kệ ai nói cô là kẻ bất lịch sự đi chẳng nữa, thì cô vẫn tự coi đó là thói quen của mình – một thói quen xấu khó bỏ.

Hôm nay trời rất đẹp, Dương Nguyễn đi làm sớm. Anh ấy lúc nào cũng sẽ biến mất trước khi Vũ tỉnh dậy, anh ấy muốn tránh mặt cô. Tâm trạng của Vũ hôm nay rất tốt, nhưng cô không muốn nói chuyện với bất cứ ai. Việc mà Vũ muốn làm nhất bây giờ đây chính là đi nấu nhừ một bữa cơm trưa, có thể cô sẽ gói một ít mang tới cho Dương Nguyễn. Nếu anh đuổi cô đi, cô cũng sẽ chấp nhận và vứt tất cả vào sọt rác. Sau đó Vũ radi. Cô nghĩ mình sẽ không bao giờ trở lại!

Nhưng cuối cùng, Vũ vẫn nghe cuộc điện thoại đó. Và người ở đầu dây bên kia không ngờ lại chính là ba cô.

“Vũ, con có khỏe không?” Giọng nói của ba già nua quá chừng, cứ như thể ba đã là người của thời gian. Xa xôi và lạnh lẽo, cô không thể nhận ra được ông nữa.

Vũ nắm chặt ống nghe, đến nỗi năm đầu ngón tay trở nên trắng bệch. Cô mím môi rồi đáp: “Con nghĩ là khỏe. Còn ba?”

“Ba cũng thế.”

“Sao ba lại gọi điện cho con?”

“...”

“Nếu ba định hỏi con có hận ba không thì con nghĩ ba đã có câu trả lời trong lòng rồi. Còn nếu ba hỏi con có thể cho ba một cơ hội được không thì người trả lời câu này phải là mẹ. Vậy ba gọi điện cho con là có việc gì ạ?”

Ba im lặng rất lâu, dường như ông đang bối rối trong chính suy nghĩ của mình. Giọng của ông khàn khàn, có lẽ là do rượu và thuốc lá. Trước kia ba của Vũ có thói quen khạc nhổ, trong họng của ông luôn có đờm. Giờ đây ông sống một mình, không biết có ai bên cạnh hay không nhưng cô nghĩ ông sẽ luôn hút thuốc lào và thuốc lá. Thứ mà ông đã bỏ gần chục năm qua.

Mất một lúc lâu sau, khi sự chờ đợi đã lên tới đỉnh điểm thì ba mới nói: “Ba muốn mời con một bữa cơm. Con có đồng ý không?”

Vũ suy nghĩ một lúc, cuối cùng cô gật đầu với chính mình: “Được, ba ạ!”

...

Nhà hàng mà ba chọn ở trung tâm thành phố không đông lắm, cũng không hiểu tại sao vì Vũ thấy không gian và địa điểm ở đây đâu đến nỗi tệ? Cô nhìn ngắm xung quanh, thấy trên quầy để rất nhiều loại rượu. Từ rượu ngâm rắn cho tới ngâm bao tử một con vật nào đó. Tường sơn màu xanh dương, phục vụ đều mặc đồng phục trắng. Vũ đã nhìn thấy ba, ông ngồi ở một chiếc bàn cạnh cửa sổ, trông ông có vẻ gầy và già đi rất nhiều. Trước kia ba rất béo, có khi nặng tới hơn chín mươi cân. Nhưng giờ đây trông ông chỉ còn khoảng hơn sáu mươi cân là cùng. Ba mặc một chiếc áo phông màu trắng đã cũ, ngả màu thời gian. Đỉnh đầu đã hói, thấp thoáng bên dưới vài sợi tóc thưa thớt là da đầu hồng bóng. Ông nhìn Vũ, đôi mắt buồn rười rượi. Trông ông nhọc rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Vũ tiến lại gần, mỉm cười chào ba. Ông gật đầu, với tay gọi phục vụ đến. Vũ vẫn nhớ ba cô rất thích những món cá, đặc biệt là món cá chép om dưa. Quả nhiên là ông vẫn vậy, khẩu vị không hề thay đổi. Ba gọi một cá chép om dưa, một đĩa rau muống xào, còn lại để cho cô tự gọi. Vũ gọi thêm nước và thêm một đĩa ngô chiên khai vị. Khi phục vụ rời đi, ba lại quay sang nhìn cô. Hai người chạm ánh mắt, lại theo phản xạ thu về. Giữa cô và ba luôn luôn có một điều gì đó rất giống nhau. Cả hai đều rất kiêu ngạo, lại không hề biết thể hiện cảm xúc. Thành ra không gian giữa ba và Vũ luôn luôn lạnh lẽo và có gì đó khó khăn.

Lúc sau, Vũ mở lời: “Ba có khỏe không? Thời gian qua ba sống ra sao?”

“Ba khỏe. Thời gian qua... rất tốt. Còn con?”

“Con cũng thế. “

Ba cười, nụ cười không hề thoải mái, trong đó phảng phất một điều như lời xin lỗi. Vũ cúi đầu, ngăn không cho những xúc cảm trong lòng lộ ra ngoài. Các ngón tay của cô tự giác đan vào nhau, chúng bắt chặt vào như sợ sẽ phải xa nhau mãi mãi.

Sau đó, Vũ nghe thấy ba nói: “Ba rất muốn về nhà. Ba rất thương hai chị em...và cả mẹ con nữa.”

Cô ngẩng đầu lên, thấy được đôi mắt ông đã nhắm lại. Cô cũng không biết phải nói gì nữa, không biết nên trách móc hay là thương ông. Trong lòng cô luôn luôn có hai loại cảm xúc song hành. Đáng ra nếu ông đã tìm được người phụ nữ khác tốt hơn mẹ thì ông nên an ổn, quên đi tất cả đã từng. Nhưng Vũ hiểu, nếu như có người tuyệt tình được với quá khứ thì đã chẳng có ai oán tiếc. Ba của cô, cô biết phải làm sao với ông đây?

“Ba từng nói với mẹ sẽ không bao giờ hối hận về quyết định của mình cơ mà?” Vũ không định nói ra những lời này, nhưng cô cần một lý do để khiến mình tin tưởng ông.

“Ba...”

Không gian xung quanh như một khối băng đang dần tan chảy, khi cái lạnh tan biến thì cũng là lúc cái nóng tràn vào. Sự nóng lạnh thất thường luôn khiến cho con người ta có cảm giác hoang mang, tạm thời không thể thích nghi được.

“Ba cảm thấy mình như sắp chết. Tất cả rất tồi tệ chứ không hề tốt đẹp đâu Vũ ạ. Có đôi lúc ba muốn tự tử, nhưng ba không muốn con phải đau khổ, mà ba cũng không dám. Chỉ là, ba đang rất tuyệt vọng.”

“Tại sao lại thế ạ? Tại sao ba lại chọn con đường đau khổ như thế? Chúng ta chẳng phải đang rất tốt đẹp hay sao?” Giọng nói của Vũ cứ cao vút dần lên, cô cảm thấy mình sắp đứt hơi vì phản ứng hơi thái quá.

“Ba không biết. Đến tận bây giờ thì ba cũng không hiểu tại sao lại làm vậy.”

“Nhưng con thì hiểu!” Vũ nói rất tự nhiên, cứ như thể cô đã chắc chắn với những nhận định trong lòng mình vậy.

Ba ngạc nhiên nói: “Con hiểu được gì?”

“Ba đã mất đi chỗ dựa trong công việc. Khi ba chán nản, khi cần người ở bên cạnh thì mẹ lại giống như chúng ta lúc này. Thờ ơ, thờ ơ, làm mọi thứ đều trái ngược với điều mà ba muốn... Còn ba, ba lại không bao giờ nói ra. Ba không biết cách thể hiện ẹ hiểu, quá khó để đến gần với nhau được. Chúng ta cứ tự đem đến cho nhau sự chán nản và xa cách, để rồi cuối cùng lại tự đổ lỗi cho duyên phận.”

“Phải, nhưng mọi chuyện chỉ là một phần thôi. Phần còn lại là do ba.”

“Chúng ta ai cũng đều là người có lỗi!”

“Lỗi lắm quá khó để nhận ra.”

Vũ nhấp một ngụm nước lọc, cô thấy cổ họng mình bỏng rát như có ai châm lửa thiêu đốt. Cô từng nghĩ rất khó để có thể ngồi nói chuyện với ba như thế này, vì cô tưởng ông đã thực sự có vùng trời hạnh phúc mới. Khi cô trưởng thành, cô không thể ở bên ông được. Thời gian ông ôm cô ít dần, mà cô không được đắm rêu dưới cảm ông cạo vào nữa. Tóc bạc trên đầu ông cũng không bị cô nhổ đi mà phải dùng thuốc nhuộm hoặc là để đó. Ông say xỉn vì phải nín thở nhiều nhiều, còn cô thì chỉ đứng ngoài cửa và im lặng. Vũ cảm thấy thời gian qua bản thân đã quá thờ ơ hững hờ với những gì đáng trân trọng.

Một lúc sau, Vũ nói: “Ba đã nói với mẹ chưa?”

Ba gật đầu.

“Mẹ con đồng ý chứ?”

Ông chỉ nói: “Phải.”

Có rất nhiều điều không thể đi theo bản chất được, cũng có rất nhiều điều không thể nói như những gì mà bản thân muốn. Bởi nó quá mơ hồ, quá xa vời, bạn sẽ nghĩ mình cần tìm con đường nào đó ngắn gọn hơn để chạm vào trái tim nhau.

Một lúc sau phục vụ mang đồ ăn tới. Bát ca om dưa có mùi vị của dưa chua nhiều hơn là cá, bốc khói nghi ngút che mờ cả khuôn mặt của ba. Vũ uống nước ngọt, còn ba sẽ uống bia, loại bia thường 333. Cô vẫn sẽ mãi mãi là đứa trẻ trong lòng ba, là đứa con mà ông cho rằng không bao giờ trưởng thành.

Vũ lau bát đĩa rồi đưa cho ba, trong khoảnh khắc hai bàn tay chạm vào nhau, Vũ thấy trong tim mình có thứ tình cảm phá tan rào chắn mà lao ra ngoài. Nước mắt cô giàn giụa ngay lúc ấy, không biết phải lau làm sao cho kịp. Ba nhìn Vũ, cái nhìn nheo nhếch những tâm tư. Đôi môi ông mấp máy, nhưng rồi cũng chẳng nói lên được lời nào. Cô cúi đầu, cố lau đi nước mắt. Chúng không lại gây cảm giác rất xót xa, cứ như muốn bào mòn da mặt cô đi vậy.

Khoảng ba phút sau, cô ngẩng đầu nói: “Nếu như đây là số phận của chúng ta thì đành vậy đi. Con không hận ba, chưa bao giờ. Hãy cứ coi gia đình chúng ta chỉ là gặp phải tai kiếp thôi, ba hiểu chứ?”

“Ba không tin là con không hận ba. Chúng ta đã quá hạnh phúc, đã quá hạnh phúc để không thể bỏ qua cho nhau tất cả.”

“Phải, đúng là như thế ba ạ! Nhưng cuộc đời này tình thân đâu phải tính toán chi ly như kẻ thù? Chúng ta có những điều không bao gồm xa lạ. Ngay từ khi sinh ra, chúng ta đã bị ràng buộc bởi nhau. Điều ấy cũng giống với chuyện con không có quyền gì hận ba. Làm như thế thì chính con mới là người đáng trách!”

“Vũ” Giọng ba run run “Ba không thể nói lời xin lỗi được. Đã quá trễ để nói ra những điều đó.”

“Có nghĩa lý gì đâu chứ? Nhưng ba không muốn trở về ả?”

“Không, nhưng con hãy cho ba thời gian để sửa chữa. Cho dù là cả cuộc đời còn lại, nhưng ba thực sự muốn quay về.”

Đáng ra những điều này không hề dễ dàng như thế, nhưng đây là ba của cô, là người mà cô mãi mãi yêu thương. Ông là người mà cô kính trọng, tình cảm của cô dành cho ông cũng như tình cảm dành ẻ, cả cuộc đời này sẽ là biết ơn. Nếu như có điều gì khiến cô phải hận ông thì đó chính là việc cô không bao giờ hận ông được. Phải, đó là một điều quá khó đối với Vũ. Cô không thể tuyệt tình được!

“Ba ơi, mẹ vẫn luôn nói nếu như ba muốn quay về thì hãy cứ quay về. Mẹ tuy không thể giữ được ba nhưng cũng không bao giờ muốn rời xa ba. Mẹ chỉ là đang cố tỏ ra thật cứng cỏi trước sóng gió. Mẹ phải tuyệt tình với những nỗi đau, cho nên bà mới quyết định ly hôn.”

“Ba hiểu. Mẹ con nên làm như thế!” Ba cúi thấp đầu ăn cơm, Vũ có cảm giác, trong những hạt cơm trắng ngần có nước mắt của ông.

“Vây còn người phụ nữ kia thì sao?”

Đôi đứa bỗng dưng khựng lại, ba như người vừa đâm phải một bức tường vững chãi. Ông ngẩng đầu, đôi mắt đỏ vì bia và vì những giọt nước mắt chiếu thẳng vào Vũ. Cô đáp lại ông bằng cái nhìn tin cậy, hy vọng rằng ông sẽ kiên cường mà nói ra tất cả.

Nhưng rồi cuối cùng ba chỉ nói: “Con không hiểu được đâu. Ăn cơm đi.”

Vũ cười bất lực, đến tận cùng thì ba mẹ cô vẫn chỉ coi cô là một đứa trẻ, một đứa trẻ không được trưởng thành. Họ sẽ không bao giờ nói cho cô những điều mà họ đang lo nghĩ, họ không muốn chia sẻ cho cô. Điều này khiến Vũ rất thất vọng, cũng càng ngày càng cảm thấy xa cách với thế giới này.

“Dù sao thì con cũng rất vui nếu như ba trở về. Tuy chúng ta không thể quay về như lúc trước, nhưng ít nhất thì mẹ cũng bớt cô đơn. Con hiểu được nỗi khổ của mẹ, cũng như hiểu được nỗi khổ của ba. Cho dù hai người không bao giờ nói ra.”

Ba mỉm cười triu mến, ông không nói thêm gì nữa. Bởi vì Vũ đã hiểu được tất cả. Cô hiểu được tâm tư của họ, hiểu được những đầu tranh vật lộn mà họ phải gánh chịu. Những người này rất giống cô, đều tự ôm lấy nỗi cô độc về phía mình, một mình chịu đựng, không muốn sẻ chia cho ai khác.

Ăn cơm xong, Vũ là người trả tiền. Cô đã để ý trong ví của bachỉ còn đủ tiền trả cho bữa cơm này, cô không thể để ba trả được. Thời gian qua ở công ty ba bị mọi người xa lánh, không giao tiếp với ai. Chiếc xe bốn chỗ mà ông hay chạy đã bị công ty thu lại, hằng ngày ông đến công ty chỉ ngồi ở văn phòng và rảnh rỗi. Lương tháng ba triệu. Tất cả mọi người đều bàn tán, điều này làm ông bị áp lực và nổi nóng. Ông gây sự, sẵn sàng đánh nhau – hành động như một đứa trẻ, nhưng không có cách nào thoát khỏi khoảng trống trong lòng. Hẳn là thời gian qua ông đã có cảm giác bị cả thế giới bỏ rơi.

Khi bước ra bên ngoài, những tia nắng như đám thiêu thân tràn vào đồng tử. Vũ nhắm mắt, đưa tay lên che lại. Ba đứng ở đằng sau, cô có thể thấy được cái bóng của ông. Ngày xưa cũng như thế này, luôn có ba bên cạnh, được bảo vệ và được che chở. Ai cũng sẽ nghĩ khoảnh khắc đó là mãi mãi, nhưng chúng ta đâu thể kiểm soát được tương lai? Hạnh phúc đôi khi khiến chúng ta ảo tưởng quá nhiều điều.

Bất chợt, Vũ quay người lại. Trong tiếng ồn ào của đường phố, trong mùi thức ăn từ nhà hàng tỏa ra, dưới cái bóng của ba, Vũ nói: “Ba ơi, cho dù mọi chuyện có thế nào đi chăng nữa, thì gia đình vẫn sẽ luôn ở bên ba. Đó là một điều không thể chối bỏ!”

26. Chương 26: Trở Về

Sau khi ba đi, Vũ cũng không muốn về nhà ngay, cô đi loay quanh trong thành phố. Vũ không đem theo máy ảnh, cô chẳng biết làm gì với khung cảnh hỗn độn trước mắt. Đôi chân cô muốn chạy trốn, nhưng tâm hồn của cô thì lại cứ muốn lụi tàn. Vũ luôn là một con người mâu thuẫn như vậy. Trước mọi quyết định, cô đều phân vân trước hai chữ đúng sai.

Có một cảm giác lạnh lẽo trào lên trong lòng, Vũ chạy đến một góc khuất và ngồi xuống. Cô không thể khóc được nữa, tất cả đều có giới hạn của nó. Gia đình cô giống như một quả cầu tuyết, khi ông trời muốn trêu người thì đám tuyết sẽ bay loạn. Sự bùng tỏa đau thương ấy khiến người ta chẳng nở rời, cứ ngấm nhìn rồi đưa nhau vào cô độc.

Vũ đưa bàn tay của mình ra trước nắng, cố gắng nắm bắt nó nhưng không thể. Cô mỉm cười, cúi đầu và đứng dậy. Tất cả mọi thứ đều không như ý nguyện của bản thân, bạn chỉ có thể mong mãi một giấc mơ. Sau khi tỉnh dậy, bạn phải bước đi tiếp.

Vũ bước đi trên một con đường rất vắng, cô không biết mình lạc đi đâu. Thành phố này rất rộng lớn, các con đường đều đâm ngang đâm dọc khiến cô u mê trong những bước đi của chính mình. Vũ đi rất lâu, rất lâu rồi lại quay trở về chốn cũ. Lại là con đường lúc này mình đã tới. Cô lại đi tiếp, bước chân mỗi mét và đau rức, nhưng cô không dừng lại. Chiếc áo sơ mi đã thấm đẫm mồ hôi, mái tóc ngắn cũng bắt đầu bết lại vì khói bụi ô nhiễm, hai bàn tay nắm chặt.

Vũ giống như người mất trí, cô không thể nhớ nổi mình đang làm gì và mục đích của việc này là gì. Cô chỉ biết rằng bản thân phải thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này bằng mọi giá.

Thế rồi Vũ ra được một con đường đông đúc, có rất nhiều người ở đó nhưng cô lại không hỏi. Cô đi rất nhanh, đôi giày dưới chân đã bắt đầu mềm và ướt đi. Cho đến tận bây giờ, Vũ vẫn là người không thể nhớ nổi những con đường trong thành phố. Chúng giống như mê cung, muốn nuốt trọn cô lại trong sự đan xen phức tạp. Dù cô có vùng vẫy thế nào thì cũng chỉ đứng nguyên một chỗ.

Vũ cuống chân, cô chạy thật nhanh về nhà. Và rất may là cô đã đi đúng hướng. Chung cư của Dương Nguyễn nằm trên tầng cao. Cô thở gấp, mấy người bảo vệ chung cư nhìn cô chằm chằm. Vũ sợ những ánh mắt này, nó khiến cô chỉ muốn chạy trốn tiếp. Tại sao họ không bước tới hỏi cô thay vì cứ ngồi đó nhìn bằng đôi mắt dò xét như thế? Tại sao chúng ta lại cứ phải giữ khoảng cách với nhau như vậy?

Vũ lau mồ hôi, mái tóc ngắn đã thực sự bết lại. Cô nghĩ mình cần phải đi tắm. Vũ nhanh chóng tìm thang máy, hy vọng rằng nó vẫn trống. Nhưng khi cô bước vào trong thang máy, khi hai cánh cửa định khép lại thì cô vô tình nhìn thấy một người.

Một người đàn ông.

Anh đứng ở trước cửa chung cư, dưới ánh nắng màu nghệ tươi, khuôn mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Sự cô độc cổ hữu ấy là thứ đầu tiên đã thu hút cô, khiến cô nhận ra anh. Tiếp theo đến là vết sẹo trên sống mũi, vết sẹo xấu xí đó cả đời này sẽ không tan biến đi được. Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, nhưng Vũ đã có thể nhận ra anh là ai.

Cánh cửa thang máy bất chợt đóng lại, cô quá bồn thần mà không kịp níu kéo. Vũ vội vàng ấn nhanh vào bảng điều khiển, cô cũng không biết mình đã ấn gì, chỉ biết rằng nếu không nhanh rất có thể anh ta sẽ đi.

Cửa thang máy lại lần nữa mở ra, và người đàn ông đó đã đứng ngay trước mặt cô. Vũ giật mình, cô lại bị anh làm cho bất động. Cô thấy thân thể thật thừa thãi, rõ ràng nó không hề nghe theo những gì mà cô sai khiến.

Vũ gọi tên anh: “Liêm?”

Anh gạt đầu, kéo cô ra khỏi buồng thang máy chật hẹp và chạy đi.

Hai người đến một quán cà phê nào đấy, Vũ không có tâm trí để ý đến cái tên của nó. Cô gọi tạm một tách cà phê sữa, còn Liêm uống cà phê đen. Anh còn dặn người phục vụ hãy mang cho anh một bao thuốc. Vũ nhìn anh, cả người cứng đờ. Cô cảm thấy mình đang rất căng thẳng, không rõ vì sao nhưng thực sự là cô đang rất căng thẳng.

Người phục vụ mang thuốc ra trước, Liêm gạt đầu rồi bóc vỏ. Anh rút một điếu, sau đó đưa bật lửa cho Vũ và nói: “Có muốn châm lửa không?”

Vũ chẳng ngại ngần, cô lập tức đón lấy chiếc bật lửa từ tay Liêm, nhưng lại rất lóng ngóng để châm thuốc cho anh. Lửa vừa bén vào, Liêm hít nhẹ cho tàn đỏ bùng lên, khói trắng tỏa ra, Vũ có cảm giác ngượng ngáp trong đám khói ấy. Vũ đặt bật lửa trở lại, phát hiện ra một điều rất khó hiểu, rằng tại sao Liêm lại có thể tìm thấy cô?

Liêm như đoán được tâm tư của Vũ, anh liền giải thích: “Anh đã đi theo em. Từ lúc em gặp người trung niên kia thì anh đã đi theo em rồi.”

Vũ cảm thấy lạ lùng, Liêm đã rất lâu không còn xuất hiện. Trước khi cô đi, đã để lại cho anh số điện thoại. Nếu anh trở về rồi thì sao lại không gọi điện cho cô? Tại sao lại phải đi theo cô đến tận chung cư như thế này chứ? Rồi Vũ chợt nghĩ, tất cả đều không có lý do gì hết. Mọi chuyện đều sẽ diễn ra như vậy, không có lý do nào hết.

“Đó là ba của em.” Vũ nói.

“Anh không quan tâm đến điều đó lắm.” Liêm rít một hơi thuốc, sau đó anh nhả ra làn khói mà anh vừa dút vào. Khuôn mặt lạnh lùng, cô độc. Vũ có cảm giác, cho dù Liêm có nở nụ cười, thì nụ cười đó cũng xuất phát từ nỗi cô đơn của anh. Và nó sẽ không hề ấm áp.

“Vậy thì anh quan tâm đến điều gì?”

“Em.”

“Hả?”

“Điều anh quan tâm là em.”

Vũ nhìn người đàn ông trước mặt mình, bất ngờ về những gì anh đã nói. Hai cánh môi mím lại, ép nhau muốn bật máu. Cô giống như người đang ở trên một con thuyền, lênh đênh mãi không ngừng. Số phận là một điều kỳ diệu, nó có thể khiến cho bạn gặp được nhiều thứ trong cuộc đời. Tình yêu, bạn bè, công việc, ... và cả cái chết. Số phận của Vũ đã gặp được một nỗi cô độc, một sự hờ hững và một tình yêu đau thương mà cả đời không thể nào quên. Vũ biết rằng một ngày nào đó, cô sẽ phải nói lời ly biệt tất cả. Khi ấy sẽ là lúc cô dám đối diện với tất cả, dám rời xa, và không bao giờ nhìn lại.

“Tại sao thế hả Liêm? Tại sao anh lại nói với em những lời này? Chúng ta chỉ là những người xa lạ.”

Liêm nhếch môi, cái cười của anh khiến cô phải run khê lên vì lạnh. Anh đáp: “Em nghĩ rằng anh sẽ yêu em hay sao?”

“Em gần như đã nghĩ như thế. Cho đến khi anh hỏi em lời này. Có lẽ là anh không yêu em thật.”

“Phải, anh không yêu em. Anh sẽ không bao giờ yêu nổi em. Vũ, em còn nhớ con mèo Xanh trước kia không? Lúc đó anh từng nghĩ hây là giết quách nó đi, vì anh ghét ánh mắt của nó mỗi khi nhìn anh. Nhưng rồi anh chợt nghĩ, nếu giết Xanh chỉ để thoát khỏi ánh mắt cô đơn xa lạ thì chi bằng giết chết em đi. Cuối cùng anh đã phải chạy trốn.”

Hóa ra đây là lý do khiến Liêm biến mất trong thời gian qua? Vũ cười. Cô không nghĩ rằng bản thân lại ảnh hưởng tới người đàn ông này đến như vậy. Cô từng nghĩ thế giới của anh rất khó để chạm vào. Anh sống trên đời chỉ như một sự trả ơn, chứ không hề có mục đích nào khác. Hằng ngày cô ở cạnh anh, nhưng lại không nhìn thấy anh. Liêm giống như đám khói thuốc mà anh nhả ra, rất dễ tan biến. Cho đến khi Liêm biến mất, Vũ nghĩ là do anh ta có mối làm ăn nào đấy, chứ không bao giờ nghĩ rằng anh thậm chí không muốn giết cô mà chạy trốn. Con người chúng ta có quá nhiều ham muốn và dục vọng. Nó như con quỷ ăn sâu dưới tác da thịt, chờ khi chúng ta đánh mất toàn bộ lý trí sẽ phá tan tất cả mà lao ra ngoài.

“Thế sao bây giờ anh lại muốn gặp em? Chẳng lẽ anh muốn giết chết em ư?”

Liêm cười, vết sẹo trên sống mũi vặn vẹo kỳ dị. “Em đang sống với ai thế?” Một câu nói không hề đúng với trọng tâm câu hỏi mà Vũ đã đặt ra.

“Một người đàn ông.” Vũ cũng không muốn truy đuổi và giấu giếm anh làm gì.

“Có thích không?”

“Gì cơ?”

“Người đàn ông đó, có làm em hạnh phúc không?”

“Một chút! Là khi chúng em làm tình, em cảm thấy anh ấy rất tuyệt vời. Giống như hai chúng em sinh ra là để dành cho nhau vậy. Nhưng khi em rời khỏi thân thể của anh ấy, em có cảm giác trống rỗng và đơn lạnh. Điểm điểm của cảm giác đó là muốn chạy trốn.”

Liêm nhìn Vũ, cái nhìn sâu xa và âm trầm. Điều thuốc trên tay anh đã bị đốt cháy quá nửa. Không ai biết anh ta đang suy nghĩ điều gì. Vũ cũng nhìn lại anh, để ý thấy anh gầy và đen hơn trước. Liêm là một người đàn ông cao lớn, rắn rỏi. Con người của anh làm cô phải nghĩ tới hình ảnh của một hoang mạc khô cằn. Nơi đó chỉ có xương rồng mới tìm được nguồn sống cho bản thân. Phải là người kiên cường và mất cảm giác với cả hạnh phúc lẫn nỗi đau mới có thể tồn tại được trong thế giới mà anh ta đang sống.

Hôm nay, Liêm mặc một chiếc áo phông tối màu, quần jeans và đi giày thể thao đã cũ. Tóc anh đã dài ra, dường như anh không có ý định để đầu đinh nữa. Đôi mày rậm rạp, nam tính chạy ra gần thái dương. Đôi mắt như dòng sông lạnh lẽo, chúng sẽ không bao giờ đổ được ra biển. Các ngón tay của anh hơi vàng, có cảm giác nó đã được chạm vào hàng ngàn điều thuốc lá. Vũ từng nghĩ người đàn ông này một lúc nào đó sẽ chết trong khói thuốc. Đó có lẽ là cái chết đẹp và mơ ước của anh ta.

Không gian xung quanh rất trầm mặc, bản nhạc nào đó cất lên càng khiến người ta muốn chạy trốn. Vũ để ý Liêm muốn nói gì đó, nhưng anh còn chưa tìm được ngôn từ để bắt đầu. Trông anh như một đứa trẻ, loay hoay tìm mọi cách biểu đạt ý muốn của bản thân ra.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: “Em có vẻ đang ngộ nhận hạnh phúc của bản thân.”

Vũ mỉm cười: “Em không ngộ nhận, chỉ là cố chấp thôi. Em đã vứt bỏ hết tất cả rồi, hối hận cũng sẽ chỉ khiến em càng đau khổ.”

“Em còn quá non nớt để hiểu được về nỗi đau.”

“Phải, còn quá non nớt. Nhưng chưa chạm được vào tình yêu, một bông hồng nhiều gai thì em còn chưa biết thế nào là đau đớn.”

Liêm dúi điều thuốc vào trong gạt tàn, anh dướn người về phía trước, tựa như muốn đâm thẳng vào lòng Vũ ánh nhìn của anh. Liêm luôn luôn có những cách để khiến cô phải chú ý, cũng có những cách để buộc chặt cô lại một chỗ. Anh nói: “Trở về đi.”

Vũ lắc đầu: “Đã không còn kịp nữa rồi. Khi em quyết định rời bỏ thì đã không còn kịp nữa rồi. Con đường mà chúng ta chọn chẳng có điểm khúc hồi. Quay lại sẽ chỉ làm mất thời gian của nhau.”

“Em sẽ không được hạnh phúc đâu.”

“Em biết, em sẽ không được hạnh phúc. Nhưng Liêm này, anh ấy là người đã khiến em mê say. Dục vọng của anh ấy, cơ thể của anh ấy, tình yêu của anh ấy, sự lạnh nhạt của anh ấy... tất cả đều cuốn em vào. Em vốn đã không còn đường lui nữa rồi.”

Khuôn mặt của Liêm hiện lên vẻ đau xót, dường như anh đã tìm thấy chính bản thân mình đâu đó trong con người của Vũ. Đã có những tháng năm anh hành động cảm tính thế này. Tuổi trẻ khiến con người ta mắc nhiều sai lầm quá. Chúng ta cứ đi, cứ đi về phía trước, tự cho rằng đằng sau không còn đường lui, vậy cho nên cứ lao đầu như con thiêu thân vào những đau khổ.

Liêm từng nhớ, có lần đã hỏi người con gái anh yêu một câu: “Em có thể trở về được không?”

Trong giấc mơ, cô ấy trả lời anh rằng: “Đã đi rồi thì không thể quay lại. Cũng như chúng ta, trưởng thành rồi không thể thôi cô đơn. Vậy nên Liêm ạ, cả cuộc đời còn lại chúng ta đều không thể tìm thấy nhau được nữa.”

Phải, Liêm mỉm cười. Cho dù anh có sống chết vì cô ấy, cho dù anh có làm tất cả mọi thứ, thì cô ấy cũng chỉ là một người quá cố. Tuổi trẻ của anh, tuổi trẻ của cô đã thực sự nằm dưới mười tầng đất lạnh.

27. Chương 27: Quá Khứ Bất Diệt

Có rất nhiều lần Vũ tự hỏi, mục đích cô sống ở thành phố này là gì trong khi cô không thể quên được Cẩm phả. Ngày đầu tiên đến đây, Vũ đã bị cái lạnh của màn đêm làm cho phát ốm. Và cho đến tận bây giờ, thì cái lạnh vẫn không dứt, nó như đã trở thành một thói quen. Vũ nhớ mình đến đây là do Tuấn giới thiệu. Về thành phố của anh. Quá đẹp, quá hoa lệ và quá cô đơn. Cô thực sự tò mò, rốt cuộc thì bông hồng nhiều gai ấy như thế nào? Rốt cuộc thì nó đẹp đến ra sao mà con người ta phải sợ hãi đến mức bị cuốn vào như thế.

Và cuối cùng thì cô đã hiểu. Càng đẹp thì càng cô đơn. Cái gì cũng vậy thôi.

Sau lần nói chuyện với Liêm, Vũ cảm thấy thực sự rất mệt mỏi. Cô liên tục chìm vào những giấc mơ màu trắng, cô mất đi phương hướng, không biết phải làm gì tiếp theo. Chỉ có những lúc ở cạnh Dương Nguyễn, được anh vuốt ve cơ thể, được anh gọi tên và ngược lại, cô mới có thể tìm được chút an tĩnh. Lòng cô giống như chỉ rối, càng cố gỡ thì lại càng bị cuốn vào.

Rốt cuộc thì cô đang theo đuổi điều gì? Tình yêu ư? Không phải, cả cô và Dương Nguyễn đều biết chắc là không phải. Anh từng nói với cô rằng, anh đã không thể yêu ai được. Cả cuộc đời này, anh không còn yêu ai theo cách mà người ta vẫn dành cho nhau nữa. Anh đã mất đi khả năng đó, trong anh chỉ còn sự lụi tàn và hủ hóa.

Vũ chợt nhớ đến câu chuyện về người trẻ tuổi nọ - câu chuyện cô đã đọc được ở quán cà phê của Ngọc. Người trẻ tuổi đó cuối cùng đã bùng nổ. Anh ấy đã tìm được lối thoát ỉn. Còn cô, cô đang luẩn quẩn trong những ham muốn mơ hồ. Chính bản thân cô cũng không thể xác định nổi lòng mình lúc này nữa. Cô cứ thế đi, đi về phía trước. Nhưng lòng trống rỗng, linh hồn lạc lối... Cô thật sự đang càng ngày càng vô hình.

“Em không hiểu được đâu, khi mà tôi hút thuốc và uống rượu, không phải tôi muốn thoát khỏi nỗi cô độc. Mà là tôi muốn hòa cùng với nó. Chúng sẽ chẳng bao giờ tan biến được, cho nên ta phải chọn cách thỏa hiệp.” Dương Nguyễn nhả một làn khói vào trong không trung, đôi mắt anh khẽnhắm lại. Anh đang nói với Vũ, cũng giống như đang nói với chính bản thân mình.

Cô ngồi trong lòng anh, tựa đầu vào bờ ngực trần rần rỏ của anh, lắng nghe nhịp tim của anh đập. Cô không kể cho anh nghe chuyện mình đã gặp Liêm – người đàn ông ba mươi tuổi xa lạ muốn cô rời khỏi anh. Có đôi lúc Vũ tự hỏi, rốt cuộc thì quan hệ giữa cô và Dương Nguyễn là gì? Tình yêu hay ràng buộc? Khoảnh khắc bình yên này giống như ảo giác, dễ khiến con người ta u mê và nhầm lẫn. Đến khi nó tan biến đi rồi, cô chỉ có thể tự đặt ra những câu hỏi khiến bản thân mình hoang mang.

Vũ ngẩng đầu lên nhìn Dương Nguyễn, thấy khuôn mặt anh chìm đắm. Quá khứ của anh, con người của anh, trái tim của anh... tất cả đều không có cô. Anh đang ở trong một thế giới khác, phải, đang ở một thế giới khác.

“Anh có yêu em không Nguyễn?” Đột nhiên, Vũ thấy mình hỏi thật ngớ ngẩn.

Dương Nguyễn không nhìn cô, anh chán ghét đẩy cô ra, hành động thô lỗ và xa cách. Sau đó anh nói: “Đừng hỏi những câu trẻ con như thế. Anh biết em đã có câu trả lời rồi.”

Vũ cười, cái cười của cô khiến không khí như nặng dần. Cuối cùng, cô ôm lấy cổ anh, hôn lên đôi môi anh. Nơi ấy có mùi thuốc lá, là thứ duy nhất mà anh có thể cho cô. Tất nhiên, anh yêu cô. Và cô cũng vậy. Chỉ là quá khứ của anh, anh không thể dùng nó để yêu cô được. Sự chìm đắm của anh đã tách anh ra khỏi tất cả, anh không phải người dành cho cô.

Cô nói: “Dương Nguyễn, anh có nhớ không? Lần đầu tiên khi em nhìn thấy anh, cảm giác anh là một người con trai thật thuần khiết, sạch sẽ.”

“Vậy sao?” Dương Nguyễn hỏi lại, giọng điệu hơi giễu cợt.

“Phải. Khi đó anh mặc áo sơ mi màu trắng, đứng chờ đợi xe bus. Dáng người anh rất thẳng, dường như anh đang mang một nỗi lòng nào đó. Các ngón tay của anh, đôi mắt của anh... Nó khiến em không thể ngăn được cảm giác say mê. Em nghĩ anh là chàng trai có thể đem lại hạnh phúc icip cô gái.”

“Và em đã nhầm?”

“Không, em không nhầm. Nhưng trong những cô gái đó nhất định không có em. Hai kẻ cô đơn không thể khóa lấp cuộc đời nhau.”

“Vậy tại sao em còn ở bên anh?” Dương Nguyễn nắm chặt lấy cổ tay của Vũ, hỏi cô bằng giọng điệu buồn bã và mệt mỏi.

“Bởi vì đây là tai kiếp của em. Gặp được anh trong cuộc đời không phải là do duyên phận, mà là tai kiếp. Em chỉ có thể ở bên anh cho đến khi nào chạy trốn được.”

...

Mùa đông đã tới, những cái lạnh thổi ngập phổi khiến máu trong người như ngừng chảy. Vũ nghe thấy đâu đó trong cơ thể mình có một tiếng nói mỗi một, mong cô hãy biết dừng lại đúng lúc. Cô thường hay mỉm cười vônghĩa, đứng bên cửa sổ ngắm hoàng hôn buông xuống. Tâm trạng trống rỗng, đợi chờ ngày tàn hẳn sẽ pha lẫn một tách cà phê.

Vũ vẫn viết truyện, câu chuyện đã đi tới những chương cuối cùng. Cô không biết bản thân đang muốn nói đến điều gì, chỉ biết rằng những con chữ càng ngày càng nhàn nhạt, không thể biểu đạt hết những ý mà mình muốn nói đến.

Rồi một ngày tháng mười hai, Vũ phát hiện ra bản thân đã mang thai. Kinh nguyệt mãi không chịu tới, cô nôn khan, cơ thể mệt mỏi và chỉ muốn ngủ. Vũ ra ngoài và mua một que thử thai. Người bán thuốc là một cô gái trẻ, khuôn mặt bình thản. Dường như những trường hợp thế này đã xảy ra quá nhiều, cô ta không còn ý kiến gì được nữa.

Vũ ngồi lên thành bồn tắm, ngắm nhìn hai vạch đỏ trên que thử thai, trong lòng không biết đang vui hay đang buồn. Vũ bắt đầu nghĩ đến chuyện phải làm gì lúc này. Cô có hai sự lựa chọn, nhưng lại chỉ có thể chấp nhận một. Vũ nhếch môi cười, mái tóc đã dài đến cằm đâm vào miệng có cảm giác đau nhói. Cô đưa tay sờ lên bụng, không hề cảm thấy có bất cứ sinh linh nào tồn tại nơi đó. Đây là một điều kỳ diệu, phải, là một điều kỳ diệu bất ngờ nhất trong cuộc đời.

Cô đã có thai với Dương Nguyễn.

Cả ngày hôm đó, Vũ không làm gì cả, cô chỉ ngồi trong bồn tắm, và ngâm nước. Nước cứ ấm rồi lại lạnh dần, khiến cho Vũ gần như điên cuồng. Cô cần hơi ấm, ngay lúc này chỉ có hơi ấm của nước mới khiến cô cảm thấy an bình. Cả người Vũ run lên cầm cập, đôi môi trắng bệch nhưng cô vẫn không chịu rời khỏi bồn tắm. Bình nước nóng đã cạn, cô chỉ có thể ngâm trong nước lạnh. Cuối cùng, Vũ có cảm giác mình đang chìm dần, chìm dần. Cả người cô trượt xuống, mắt môi ngập nước. Có đôi lúc cô muốn làm cá, có thể sống một cuộc sống khác biệt, ở một thế giới khác biệt. Ở nơi đó, dưới lòng đại dương sâu thẳm, cô có thể đem tuổi trẻ và nỗi cô đơn của mình chôn đi, thời gian sẽ không thể vùi lấp được nó.

Nước mắt bắt đầu tuôn ra, nhưng nó đã bị dòng nước lạnh trên mặt hòa lẫn. Vũ bị sặc, nhưng cô không có sức lực để đứng dậy. Có cảm giác như cô đã thành cá thật, chỉ là chưa có mang để hô hấp. Một chú cá khác biệt giữa lòng đại dương bao la. Thế rồi Vũ thấy mình lạc vào một thế giới trống rỗng. Không có gì cả, màu sắc cũng không. Vũ mong mình có thể gặp được ai đó, hỏi họ về những gì cô đã trải qua. Nếu như đây chỉ là một giấc mơ, thì cô chỉ cần đợi cho đến khi bản thân tỉnh dậy. Nhưng không có một ai xuất hiện, ngay cả quá khứ cũng không có.

Đến tận sau này nghĩ lại Vũ mới biết, hóa ra đó chính là tuổi trẻ của cô.

Vũ tự hỏi chính bản thân rằng liệu cô có thể cứ thế mà chết đi hay không? Cùng với đứa bé này? Cô nhớ đến lúc bà sắp ra đi, bà nói sau này cô nhất định phải hạnh phúc. Nhớ đến mẹ ở nhà, bà nói cô phải chăm sóc tốt cho bản thân mình. Nhớ đến ba, người đã từng bế cô nằm trên vông, thì thầm những ước mơ bay bổng vào tai cô. Và rồi cô đành thở dài, hóa ra cô không thể cứ như vậy mà chết đi. Bởi ở trên thế giới này, có quá nhiều thứ mà cô không thể từ bỏ được.

Thật may mắn là Dương Nguyễn về kịp lúc. Anh mở cửa phòng tắm, thấy cô đang nằm dưới dòng nước lạnh. Dương Nguyễn hô lên một tiếng, anh gọi tên Vũ nhưng cô không nghe thấy gì. Rồi anh kéo lấy cánh tay của cô, dùng bàn tay anh lau nước trên khuôn mặt cô và, dùng đôi môi của anh để truyền khí vào cho cô. Trong cơn mê loạn, Vũ có cảm giác Dương Nguyễn không hốt hoảng, anh ấy hình như đã biết tại sao cô lại làm như vậy. Nhưng cô tin chắc, anh ấy không hề biết chuyện cô đã mang thai.

Dương Nguyễn ôm lấy cơ thể đang dần nguội lạnh của cô đến bệnh viện. Nằm trong vòng tay anh, Vũ không hề cảm thấy chút ấm áp nào. Người đàn ông này muôn đời vẫn chỉ dành cho cô một tình yêu đau thương. Bởi vì cô đã đến quá muộn, cho nên anh không thể yêu cô giống như bình thường được nữa. Tình yêu của anh là những chiếc gai sắc nhọn, khi cô cố chấp ôm lấy, thì chính cô sẽ chảy máu.

Người ta cắm kim truyền vào tay Vũ, sau đó quay ra nói gì đó với Dương Nguyễn. Anh nhú mày liếc qua cô, nhưng không nói bất kỳ câu nào. Sau đó anh bước ra ngoài, để lại Vũ ở trong phòng bệnh. Trong phòng còn có hai người nữa, họ đều đã ngủ. Họ cũng không có một ai bên cạnh. Đột nhiên cô thấy thế giới này thực cô đơn, ở bất kỳ nơi đâu cũng vậy. Con người ta lạnh nhạt cũng chỉ vì cô đơn quá mà thôi.

Vũ ngẩng nhìn trần nhà, cái trần mốc meo vì trời lồm. Cô cảm thấy mùa đông lạnh lẽo đang dày vò cơ thể mình, và cả sinh linh đang lớn dần trong cơ thể nữa. Nó cũng đang dày vò cô. Vũ mím môi, rút kim truyền dịch ra khỏi tay mình, cô lật chăn rồi mở cửa bước ra ngoài. Dương Nguyễn ngồi ở hàng ghế chờ, anh dựa lưng ra sau bức tường, không hề hút thuốc. Ở bệnh viện biển cấm hút thuốc được treo ở khắp nơi, anh không hút cũng chẳng có gì đáng để ngạc nhiên hết. Vũ lại gần anh, ngồi im lặng bên cạnh. Dương Nguyễn mặc một chiếc áo da màu đen, bên trong là một chiếc áo thun màu trắng, quần kaki và đi giày tây. Có lẽ anh vừa đi làm về và chưa kịp thay quần áo. Có lẽ thêm nữa là anh quan tâm đến cô thật.

“Em đã có thai rồi sao?”

Vũ cười buồn, cô bỗng nhiên cảm thấy có gì đó dâng lên tận cổ. Cô muốn nói nó ra ngoài, nhưng thứ nôn ra được vẫn chỉ là câu nói: “Nó đáng rả không nên đến.”

“Em cũng biết như vậy?”

“Em biết là anh sẽ không cho em giữ lại nó.”

Dương Nguyễn đau đớn nhìn Vũ, rồi anh nắm chặt lấy bàn tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô và nói những lời từ tận đáy lòng: “Vũ ơi, hãy hiểu cho anh. Nếu như đứa trẻ này ra đời thì nó sẽ không được hạnh phúc. Cả

haichúng ta đã là quá đau khổ rồi, đừng kéo nó vào nữa.”

“Nhưng nó vô tội!” Đột nhiên Vũ không tìm được lòng mình, giọng cô caovút lên giữa không gian vắng lặng, nước mắt lăn dài bờ má. Trong lòng cô như có một lưỡi dao, lưỡi dao đó liên tục đưa qua đưa lại, cắt đứt từng khúc ruột khiến cô chỉ muốn chết đi. Đứa con này, tại sao cô lại khôngthể giữ nó lại? Nó không có lỗi gì cả, người có lỗi là cô. Nếu sinh nóra, Vũ sẽ nguyện sống cả cuộc đời còn lại chỉ để trả ơn cho nó. Tại saoanh nhất định phải tuyệt tình với cô như thế?

“Sau này anh sẽ chết!” Dương Nguyễn nói không đầu không cuối.

“Tại sao? Em yêu anh, sau này con của chúng ta cũng sẽ yêu anh. Và anh cũng vậy.”

“Nhưng một lúc nào đó, khi em và anh đều chạy xa khỏi nhau, nó sẽ thế nào đây? Em không hiểu sao Vũ?”

Vũ cảm lạnh, cô đột nhiên không biết phải đáp lại anh như thế nào. Đôimắt cô nhìn anh, ánh nhìn chất chứa những đau thương. Hóa ra là như thế, hóa ra không phải cứ yêu nhau là có thể được ở bên nhau. Giống như bame cô, yêu nhau những đến một lúc nào đó, khi cả hai không thể chấp nhận được mỗi một nửa thì họ sẽ tự tìm cách chạy xa nhau.

Dương Nguyễn và cô giống như những loài vật sống trong bóng tối, cả haiđều không biết ngày mai sẽ thế nào, cho nên họ chỉ có thể yêu theo bản năng. Vũ từng nghĩ tình yêu là phải được tự do, nhưng tự do thôi chưađủ...Cô không thể gọi tên được nữa, nhưng nhất định phải có một điều gìđó, khiến cả hai không còn tìm được lý do để rời xa nhau nữa.

“Em hiểu rồi Nguyễn. Ý anh là em nên bỏ đứa bé này, và chúng ta sẽ rời xa nhau mãi mãi phải không?”

Dương Nguyễn gật đầu: “Em còn trẻ. Thế là quá đủ rồi, đừng đi quá xa nữa. Hãy kết thúc chuyến phiêu lưu của mình đi.”

“Tại sao anh biết là em còn trẻ? Em đã là một người phụ nữ mang thai. Em đâu còn trẻ?”

Dương Nguyễn bỗng dưng phần nộ, anh đứng bật dậy rồi hét lớn: “Sao em cứ mãi nói với anh những lời cố chấp như thế hả Vũ? Tại sao em lại cứ muốn dồn anh vào đường cùng?”

Vũ ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, trông anh như một con thúhoang bị người ta bắn trúng. Điên dại và mãnh liệt. Có đôi lúc cô tự hỏi không biết mình bị anh quyến rũ vì điều gì, ngoài dục vọng ra thì anhcó điều gì làm cô thấy không thể rời bỏ được. Và chính là lúc này cô đãhiểu, con người của anh, nội tâm sâu sắc của anh như một ngọn lửa. SỰnóng bỏng của nó khiến cô không thể rời xa được.

Vũ mỉm cười, tiếng cười khùng khục đứt gãy. Cả hành lang này không có ai ngoài hai người, thế giới như đã chết lặng đi. Họ ở bên nhau, nhưng vẫn không thể cho nhau được hạnh phúc. Cho dù cả thế giới này có sụp đổ,thì người đem lại hạnh phúc cho họ cũng không thể là đối phương.

Cuối cùng, Vũ nói: “Dương Nguyễn, hãy đi đi.”

Dương Nguyễn như bị cô dội một gáo nước lạnh, anh mở to mắt hỏi lại: “Gì cơ?”

“Anh hãy đi đi!” Vũ nhắc lại. “Em hiểu rồi. Ngày mai em sẽ làm thủ tụcđể phẫu thuật. Đứa bé này đến từ đâu thì hãy đặt nó lại vị trí cũ. Emkhông thể để nó đến với cuộc đời nghiệt ngã này được.”

“Vũ...”

“Đừng thương hại em. Em biết bản thân cần phải làm những gì, nhưng Dương Nguyễn này, anh chắc rằng bản thân anh cũng như em chứ? Cũng biết mìnhcần phải làm gì vào lúc này?”

Dương Nguyễn gật đầu: “Phải, anh sẽ đi. Rời xa khỏi em, mãi mãi.”

“Nhưng sao anh lại khóc?” Vũ đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh, lau đi giọt nước đang lăn xuống. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Dương Nguyễnkhóc. Và có lẽ cũng là lần cuối cùng. Nhưng cô không hiểu vì sao? Anh đã là người mất đi cảm giác với hạnh phúc và đau thương, tại sao anh lạikhóc?

“Anh yêu em, Vũ ạ!” Dương Nguyễn ôm cô vào lòng, anh hôn cô, nụ hôn cuồng dã và chiếm đoạt.

Môi anh miết rất mạnh, khiến cô không thể thở nổi. Anh như hút cạn nguồn sống trong cô, anh muốn cô chìm vào bể trầm luân. Những ngón tay của anh chạm vào lưng cô, như những xúc tu mút cô lại. Vũ áp người vào ngực anh, tìm chút chỗ dựa lúc này. Anh càng ôm lại càng có cảm giác xa lạ. Đây là điều mà Vũ luôn nghĩ tới. Thành phố này và anh cũng chỉ đồng dạng như nhau, đều xa lạ, đẹp đẽ và cô đơn.

“Em cũng yêu anh như thế, nên anh đừng khóc nữa. Rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!” Vũ khê khàng đáp lại sau khi anh buông cô ra, trong hơi thở của mình cô thấy có vị tanh của máu.

Rồi anh quay gót và bỏ đi, những bước chân rất vội vàng. Vũ có cảm giác như Dương Nguyễn đang chạy. Dáng anh tan biến dần trong tầm mắt, cũng có thể là do cô đang khóc. Lần đầu tiên trong cuộc đời Vũ cảm thấy mất đi một người lại đau thương đến vậy. Cảm giác này khác hẳn với cảm giác khi Xanh rời xa cô. Ngay lúc này đây, Vũ tưởng tượng mình có thể chết đi, cô không quan hoài điều gì khác nữa. Cuộc sống, gia đình, bạn bè, tất cả đều lùi xa. Cô đang rất tuyệt vọng. Nhưng cũng ngay bây giờ, Vũ biết cô có thể nhớ anh mãi mãi cũng với một nỗi buồn nếu như không tìm tới cái chết.

Đến trọn cuộc đời này, anh sẽ là quá khứ bất diệt trong lòng cô.

28. Chương 28: Tình Yêu Của Anh

Từ đó họ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Dương Nguyễn đã hoàn toàn biến mất sau ngày hôm ấy. Lúc Vũ trở về thu dọn đồ đạc, thì phát hiện anh đã đi. Tất cả mọi thứ liên quan đến anh đều không còn, ngay cả chiếc gặt tàn trên ban công cũng thế. Anh như đám khói thuốc, tan biến đi trong sự níu với của cô.

Vũ giữ đúng lời hứa với anh, bỏ đi đứa con trong bụng. Lúc nằm trên bàn phẫu thuật, cô đau đớn cảm nhận có vật gì đó sắc lạnh đi vào cơ thể. Nắm chặt lấy tấm ga màu trắng, hai mắt Vũ nhắm lại. Nhưng cô không khóc, bởi cô biết bản thân làm đúng. Cho dù sau này ai nói cô mang tội cũng không sao, cô chỉ biết rằng cô cần phải giải thoát đứa bé này, cần phải giải thoát nó ra khỏi đau khổ mà nó sắp phải gánh chịu.

Sau lần phẫu thuật đó, Vũ gần như kiệt sức. Cả khuôn mặt trắng bệch, tiêu tụy, trông cô như một cái xác không hồn. Lúc cô bước ra khỏi bệnh viện, thấy cảnh vật trước mắt chao đảo và ngã nghiêng. Khẽ vịn tay vào một chiếc cột trống gần đó, cố gắng để bản thân không gục ngã trong lúc này. Cô cần phải tỉnh táo, cần phải bước tiếp về phía trước. Bầu trời mùa đông xám xịt, những chiếc xe lao vút qua người khiến Vũ sợ hãi. Cô thu mình lại một góc, khuôn mặt dần dần trở nên bình thản. Trải qua một nỗi đau, bạn sẽ có được một chiếc mặt nạ. Chiếc mặt nạ đó sẽ giúp bạn kiên cường hơn trước những sóng gió và khổ đau.

Vũ bắt đầu cuộc hành trình của mình, vì công việc. Cô xin vào làm tại một công ty truyền thông, luôn luôn phải đi theo họ đến khắp mọi nơi. Trên cái dải đất hình chữ S này, Vũ chẳng còn nhớ nổi nơi nào mà bản thân chưa từng qua nữa. Mỗi khi đến một vùng đất mới, cô đều nhìn bầu trời ở nơi đó. Cảm thấy lạnh lẽo không cùng. Hóa ra bầu trời chỉ có một, ở nơi nào cũng vậy, sự bao la của nó đều khiến cô cảm thấy lạc lõng và cô đơn.

Vũ làm biên tập kịch bản cho những dự án truyền thông của công ty đó, vậy nên họ cần cô phải có mặt khi triển khai quay hình ảnh. Trong công việc, Vũ rất ít khi nói chuyện với mọi người. Trừ những lúc cần phải nói họ phải làm việc như thế nào với một cảnh quay, còn lại cô đều chỉ ngồi một chỗ và ngắm nhìn tất cả. Vũ thu tất cả vào đôi mắt, nhưng lại không biết bản thân nhìn thấy những gì. Thế giới đang dần dần trở nên vô hình, hoặc là cô đang dần dần lụi tắt.

Một anh chàng trong đoàn tên Tỉnh có tình cảm với Vũ, cũng chẳng hiểu tại sao lại thế. Chỉ biết rằng anh ta liên tục bắt chuyện và không ngừng quan tâm đến cô. Vũ không ngần ngại mà cho anh một cơ hội. Hằng ngày hai người đều đi cùng nhau. Khi cô ngồi xem lại kịch bản thì anh cũng ngồi cạnh, chỉ cho cô chỗ nào chưa được và chỗ nào nên giữ lại. Vũ có cảm giác, giữa hai người chỉ tồn tại một thứ tình cảm như là tình bạn. Phải, cả hai người đều cần có nhau, nhưng không phải là trái tim cần. Mà là tâm hồn cần.

Có rất nhiều lần Vũ nhớ về Dương Nguyễn, nhưng cô không biết làm cách nào để liên lạc với anh. Anh đã thay số điện thoại, đã rời khỏi thành phố mà trước đó anh sống. Ngay cả Linh cũng không biết anh đã đi

đầu.

Vũ cũng không tìm anh, cô chỉ biết nhớ anh như một kẻ điên tình. Cô bắt đầu tập tành hút thuốc, lần đầu tiên bị sặc khói đến phát khóc, nhưng cô không từ bỏ. Và bây giờ thì cô còn nghiện cả rượu nữa. Tình liên tục nhắc cô về chuyện này, nhưng cô đều gạt đi. Có đôi lúc cô ôm lấy anh, phả khói thuốc lên môi anh và nói: “Anh biết không? Có người nói tôi phải chọn cách thỏa hiệp với nỗi cô đơn. Vậy nên tôi phải như thế này, tôi nhất định phải trở thành người thế này thì mới cảm thấy yên bình được hơn chút.”

Tình đau xót ôm lấy cô vào lòng, cả người anh run lên, nhưng Vũ không để ý anh đang khóc hay đang cười, cô chỉ nhớ Dương Nguyễn thôi.

Vũ đã viết xong câu chuyện của mình, cô gửi cho hơn năm nhà xuất bản, nhưng không có ai nhận. Họ đều đưa ra những lời nhận xét rất thỏa đáng, thiên về kỹ thuật viết lách cho nên cô chẳng biết phải nói lại lời nào. Họ luôn đúng, bởi vì cô cần họ. Cuối cùng, Vũ quyết định để câu chuyện lại, cô không muốn ai đọc nó nữa. Tuần cũng thế, anh ta đã thực sự không còn tồn tại trên mạng nữa rồi. Đã rất lâu cô không thấy anh xuất hiện trên mạng, cảm thấy như giữa cô và anh chưa hề tồn tại bất cứ một điều gì.

Một lần đi trên đường, Vũ nhìn thấy một người rất giống Dương Nguyễn. Trông từ đằng sau, anh rất cô độc. Cô gần như đã gọi tên anh. Người đàn ông đó mặc áo trắng, tóc cắt gọn, quần kaki và đi giày tây. Dáng người anh rất thẳng, dường như anh đang phải gánh chịu một nỗi đau nào đó. Bước chân anh đi rất vội, khiến Vũ phải đuổi theo đến phát mệt. Cô lách qua đám người đông nghịt trong giờ cao điểm, đi theo người đàn ông đó cho đến khi nào dáng anh khuất hẳn trước tầm mắt. Cô đã mất dấu anh.

Đó là lần duy nhất Vũ có cảm giác mình được gặp lại Dương Nguyễn. Nhưng lần gặp gỡ đó giống như một giấc mơ, cô chưa kịp chạm vào thì anh đã tan biến. Sau dần, cô phát hiện ra khuôn mặt anh đã chẳng còn trong tâm trí nữa, mà thay vào đó là dáng người nhìn từ đằng sau của anh. Tất cả đều rõ ràng như thế.

Tình vẫn kiên trì với Vũ, hằng ngày anh đều đến nhà cô, nói chuyện với cô. Anh luôn nói lo sợ một ngày nào đó cô sẽ tìm tới cái chết, bởi trong đôi mắt của cô không có chút niềm tin sống nào cả. Vũ cho rằng anh nói đúng, nếu như cô cứ một mình rỗng rỗng như thế thì chắc hẳn là cô sẽ chết. Cô sẽ không chịu nổi mà chết đi.

Tình nấu cơm cho Vũ, anh ấy đúng là mẫu người của gia đình, rất đảm đang và biết chăm lo tới người khác. Vũ nghĩ bản thân không tốt số như vậy, nếu như cô chấp nhận anh thì quả là bất công với anh. Anh ấy là người tốt, còn cô chỉ là kẻ phiêu bạt mãi không chịu dừng. Nếu ở bên cô, anh nhất định sẽ cảm thấy cô đơn.

“Tình này, tôi không yêu anh!” Vũ co chân trên ghế, hút thuốc và nói lạnh lùng như thế. Đã từ rất lâu rồi cô không tìm thấy hơi ấm trong cơ thể nữa, lời nói của cô cũng thế.

Tình đang xào rau, nghe Vũ nói thế anh vội tắt bếp, quay ra nhìn cô và mỉm cười nói: “Cuối cùng thì em cũng chịu nói với anh rồi. Anh chỉ chờ một ngày em nói thế thôi.”

“Tôi sợ sẽ khiến anh bị tổn thương. Tôi hiểu cảm giác đau khổ đó.”

“Anh không đau khổ” Tình chắc chắn. “Anh tin một ngày nào đó em sẽ chấp nhận anh.”

Vũ chợt nhớ đến anh chàng trưởng ban ngày trước từng đem lòng theo đuổi cô, nhưng cuối cùng cũng không thể kiên trì được mãi. Cô đã nói rồi, con người ta có giới hạn của riêng mình, khi họ đã lên đến đỉnh điểm thì họ sẽ phải trượt xuống, không có ai ở trên đó được mãi.

Vũ nhếch môi cười trước niềm tin mà Tình nói. Mặc kệ đi, trong lòng cô bây giờ đã không còn quan trọng bất cứ điều gì cả. Sau này cho dù anh có rời bỏ cô, cô cũng sẽ vui vẻ mà chấp nhận.

Căn nhà mà Vũ thuê nằm ở phía Đông thành phố, từ sau khi rời khỏi nhà Dương Nguyễn, cô đổi nơi ở liên tục. Lý do là vì ở nơi đâu Vũ cũng có cảm giác không an toàn, ở nơi đâu cô cũng thấy hoang mang. Giá gì có một vòng tay như anh ngày trước, ôm chặt lấy cô, vuốt ve cô, cho cô chút ảo mộng thì cô sẽ thấy an bình hơn. Nhưng tất cả đều đã tan biến, giấc mộng đó không thể mộng được mãi. Cả cô và anh đã là người của quá khứ rồi.

Vũ chợt phát hiện ra, cô đang dần dần mất đi niềm tin. Khi người ta trưởng thành, người ta sẽ mất niềm tin với nhiều thứ. Tình yêu cũng như vậy. Họ đã từng sống hết mình, nhưng đáp lại sự hết mình đó lại là

một nỗi đau. Cho nên họ nhận ra cần phải chờ lại đường lùi cho riêng mình. Dần dà, niềm tin cũng khó mà cho đi.

Vũ bắt đầu hiểu ra tại sao Dương Nguyễn không thể yêu cô và tại sao bản thân không thể yêu Tĩnh. Bởi vì cả hai đã không còn niềm tin vào tình yêu nữa. Cả cô và anh đều đã cuồng nhiệt vì một người, ngọn lửa đó chỉ cháy một lần thôi. Trong cuộc đời, chỉ duy nhất một lần thôi!

Vũ ngồi trong bóng tối, bật một bài hát của Tokyo Square, lắng nghe giai điệu cổ điển mà họ hát, cố gắng tìm chút yên bình. Thế giới của cô chính là như vậy. Bóng tối, dịu dàng và cô lạnh. Giống như đại dương, tĩnh lặng và sâu thẳm. Cô đang càng ngày càng chìm đắm trong chính thế giới của mình.

...

Rồi một ngày rất tình cờ, Vũ gặp được Liêm. Lúc ấy cô đang công tác trên vùng Tây Bắc, gặp được anh ở chợ Tĩnh. Cũng không hiểu tại sao anh lại xuất hiện ở đó, nhưng cô đã nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Liêm rủ Vũ uống rượu Cồn, cô nói không được, đoàn đang chờ cô ở nhà. Cuối cùng cô mời anh hút thuốc, anh hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng đón lấy điếu thuốc từ tay cô.

Vũ nói: “Anh bất ngờ phải không?”

Liêm ngậm lệch thuốc lên môi, rồi anh đáp: “Sau khi nghĩ lại thì cũng không ngạc nhiên nữa.”

Vũ cúi đầu cười, cái lạnh ở Tây Bắc theo đó lan vào tận trong miệng. Khói trắng lãng bồng tỏa ra từ hơi thở, Vũ bắt đầu châm thuốc. Liêm ở bên cạnh đã rít những hơi đầu tiên. Vũ không hỏi Liêm tới đây làm gì, bởi vì anh ta sẽ không bao giờ nói cho cô biết. Có thể một lúc nào đó anh sẽ nói cho cô biết lý do, nhưng có lẽ không phải là bây giờ. Liêm là người đàn ông bí ẩn, Vũ sẽ để cả cuộc đời này là như thế. Dù sao trong cuộc đời người ta cần có một câu hỏi mà không ai trả lời nổi. Như thế cuộc sống mới thêm phần thú vị.

“Em đã phá thai một lần. Sau đó thì không gặp lại anh ấy nữa.”

Liêm nhìn cô, cái nhìn rất bất ngờ. Hiếm khi Liêm biểu đạt cảm xúc một cách lộ liễu thế này trên gương mặt mình, trước giờ anh ta rất lạnh lùng, gần như vô cảm với tất cả. Trừ quá khứ của bản thân. Bởi mỗi lần nhớ lại, những vết thương từ sâu thẳm đều như lở loét ra, buốt rát đến tận tâm phách.

Anh nói: “Trước kia anh cũng có một đứa con. Nhưng nó chết yểu. Đứa con đó không phải là đứa con của anh và cô ấy. Người con gái đó là người tình trong cơn say.”

“Đàn ông các anh luôn cần ai đó trong cơn say đến vậy à?”

“Không. Anh có biết gì đâu. Trong lúc say anh như người mất đi tất cả, nhưng cũng hạnh phúc hơn tất cả thời gian sống sau khi mất đi cô ấy. Anh chỉ nhớ có người ôm lấy thắt lưng mình, da thịt của người đó thoảng một hương thơm nồng nàn. Rồi anh chẳng nhớ gì nữa.”

“Kỳ diệu thật.” Vũ trầm trồ.

“Chẳng có gì kỳ diệu hết. Chúng ta có những lúc vẫn lạc lối như thế. Em cũng vậy thôi.”

“Em đã chẳng còn đường về nữa rồi.”

“Còn anh thì đã kết hôn rồi!” Giọng Liêm khàn khàn, dường như anh ta rất xúc động sau khi nói lời này. Vũ cũng không hiểu sao anh lại xúc động, nhưng anh đang cố kìm nén điều gì đó.

Vũ rất bất ngờ về việc Liêm đã kết hôn, cô nghĩ rằng anh giống Dương Nguyễn, cả đời này không thể yêu ai khác nữa. Nhưng cô đã lầm, trên đời mỗi người đều có cách làm của riêng mình. Họ có thể tìm ra lối thoát, hoặc có thể tự đưa mình đến đường cùng. Và Liêm đã tìm được người ở bên cạnh, thay vì cứ thế mà cô độc suốt đời. Vũ không biết người con gái đó là ai và ra sao, Vũ chỉ biết rằng cô ấy hẳn là người mà Liêm có thể dựa dẫm. Bởi vì nỗi cô độc đáng sợ của anh không phải ai cũng gánh đỡ được.

“Anh có hạnh phúc không hả Liêm?” Vũ quay mặt lại hỏi, điếu thuốc trên tay đã cháy đến gần nửa.

“Anh không biết, nhưng anh cũng chẳng nhớ hạnh phúc ra sao nữa rồi.”

“Cô ấy sống ở đây à?”

“Cô ấy là một nhà nghiên cứu khí tượng. Đúng vậy, sống ở đây. Trên dãy núi cao kia kìa.” Liêm vừa nói vừa chỉ tay về phía đỉnh núi cao nhất, cách hai người khá xa.

Vũ nhìn theo ngón tay của anh, trong mắt chợt hiện lên những hình ảnh mờ ảo. Đám sương mù đã che khuất tầm nhìn, nhưng cô vẫn có thể thấy được ngọn núi đó. Vũ chợt nhớ có lần bản thân đã viết một kịch bản cho Linh. Có hai con người đã tạo ngộ giữa cuộc đời cô đơn này. Vào tháng tám, trên đỉnh Fansipan. Hình ảnh rõ ràng nhất là hình ảnh những tia nắng len lỏi qua đám mây, tạo thành những thanh ánh sáng kỳ diệu. Hy vọng bắt đầu nảy mầm, và tình yêu cứ thế lớn lên trong hạt mầm ấy.

Vũ buông vội điều thuốc trên tay, đột nhiên cô quay lại nói với người đàn ông bên cạnh: “Liêm này, anh nhất định sẽ hạnh phúc!”

...

Vài tháng sau đó, Vũ lại chuyển nhà. Cô không cho Tinh biết địa chỉ của mình, thay đổi số điện thoại, cùng với đó, cô bỏ việc ở công ty truyền thông. Vũ lại thu mình vào thế giới riêng, cô uống rượu và hút thuốc điên cuồng. Khuôn mặt bị tàn phá ghê gớm, giờ đây cô không dám nhìn người khác và nhìn ánh sáng mặt trời. Cô khiếp sợ tất cả thế giới này.

Cô kiếm chút tiền từ việc viết bài cho tạp chí. Lấy bút danh lạ hoắc, và không bao giờ xuất hiện trước mặt họ. Những câu chuyện của cô thường khiến người khác cảm thấy lạnh, nhưng họ lại rất thích. Họ liên tục nói cô hãy viết thêm, và cô tiếp tục. Vũ không bao giờ viết về bản thân mình, cô chỉ viết một nhân vật nam như Dương Nguyễn. Câu chuyện nào cũng thế, anh đều xuất hiện với chiếc áo sơ mi màu trắng, tóc cắt gọn gàng, hút thuốc điên cuồng, cô độc và lạnh lẽo. Độc giả rất thích anh, nhưng họ không muốn có anh. Họ nói ai có thể chịu đựng được một người đàn ông như vậy chứ? Họ cần một người đàn ông ấm áp hơn.

Vũ mỉm cười, tự nói với bóng tối quanh mình rằng cô cần anh. Phải, chỉ có mình cô cần anh mà thôi. Tình yêu kỳ diệu như thế và cũng phi lý như thế. Sẽ không có bất kỳ chuẩn mực nào cả, bạn chỉ có thể yêu hết lòng như thế thôi.

Cho đến một hôm, Vũ nhận được một cuộc gọi từ Linh. Linh là người duy nhất mà cô còn giữ liên lạc, bởi vì cô ấy là người có thể giấu cô đi. Vũ còn nhớ rõ, giọng của Linh khi ấy rất xúc động và sợ hãi, cô ấy run đến nỗi nói không thành câu. Vũ có cảm giác điều gì đó kinh khủng lắm sắp tới, nhưng cô vẫn bình thản chờ đợi.

Linh lộn xộn trong ngôn ngữ của mình, cô ấy cố gắng để bản thân bình tĩnh hơn, nhưng không thể. Sau chừng ấy thời gian, cô cũng thốt ra được vài chữ lạnh ngắt: “Vũ ơi anh ấy chết rồi.”

Vũ yên lặng ba giây, rồi cúp máy. Cô đi pha một tách cà phê, nhưng lại chẳng uống. Thế là đem đi đổ sạch. Vũ tìm ra một cuốn sách, về tuổi trẻ hay đại loại gì đó. Thấy mình cầm ngược sách, tức giận lại xé nát nó ra. Vũ đem đồ đi giặt, giặt đến bật móng tay, máu chảy đầm đìa, cô cũng không thấy đau đớn. Chỉ vội vàng đi tìm băng gạc cầm máu, sau đó lại đi giặt tiếp. Vũ không biết mình làm những công việc vô nghĩa đó trong bao lâu, cô chỉ biết rằng khi bản thân đã gần như kiệt sức, cô mới quỳ xuống ôm lấy cổ áo mình gào khóc.

Vậy là anh đã chết rồi, hai năm xa cách cuối cùng thì anh cũng tìm đến cái chết. Vũ vẫn nhớ câu nói của anh khi ấy, anh nói rằng tôi sẽ chết đi. Đó như một sự khẳng định, không sớm thì muộn điều ấy cũng sẽ đến.

Vũ cười điên dại, cô ngẩng đầu nhìn trần nhà và cười. Bầu trời đâu? Cô thèm nhìn bầu trời bao la. Nhưng quanh cô lại là bốn bức tường vững chắc, chúng đã nhốt cô lại trong sự lạnh lẽo cô độc này. Vũ điên cuồng chạy lại, lấy tay đập mạnh vào tường. Cổ tay bắt đầu cảm thấy đau nhức, nhưng cô không chịu dừng lại. Bóng tối xung quanh bủa vây, Vũ nghe thấy tiếng cười của chúng vang lên bên tai mình. Chúng khiến linh hồn cô muốn nổ tung.

Một vết thương vô hình dần dần loang ra, Vũ có cảm giác như mình không thể nào sống nổi. Cô nằm gục xuống, co người lại, ôm lấy chính bản thân mình trong bóng tối. Nước mắt cạn khô, đau rát. Nằm trên sàn nhà lạnh ngắt, cô bắt đầu nghe thấy tiếng nói của linh hồn. Thứ ngôn ngữ đó cô không định nghĩa nổi,

nhưng lại hoàn toàn hiểu được. Cô gần như đã đến được cõi chết, chỉ thiếu nước ngừng thở mà thôi. Đến khi xung quanh chỉ toàn là màu trắng, cô mới từ từ ngất đi.

...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Vũ nhìn ánh nắng nhợt nhạt bên ngoài. Bình thản mặc quần áo, nhìn lịch xem hôm nay là ngày bao nhiêu và cô bước ra khỏi nhà. Lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian sống trong bóng tối, cô bước ra ngoài. Vũ không biết là đã bao lâu rồi, nhưng nhìn mọi thứ cô đều cảm thấy sợ hãi. Cô giống như động vật hoang dã lạc giữa thành thị xô bồ, thấy nơi đâu cũng toàn sự nguy hiểm.

Vũ mua một vé tàu đi Tây Bắc, trước khi đi cô gọi điện cho Linh, nói rằng có lẽ cô nên rời khỏi thành phố này một thời gian. Vũ cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, cô chỉ biết rằng cô không thể chịu nổi nơi đó nữa. Cái nơi hiện đại, đẹp đẽ ấy không hợp với cô. Cô cần phải tìm một nơi nào đó yên tĩnh hơn. Linh không nói gì cả, cũng không cản cô. Bởi vì cô ấy còn chưa kịp nói gì thì Vũ đã tắt máy.

Chuyến tàu hôm ấy rất ít người, bên cạnh Vũ không hề có ai cả. Vũ thấy người ta đang bàn tán về vụ tự tử khó hiểu một người đàn ông nào đó. Nghe nói anh ta sống một mình trên một căn hộ cao cấp, luôn luôn xa lánh mọi người. Rồi một ngày anh ta nhảy từ lầu tám xuống, cả người không một mảnh vải. Người ta chỉ nghe thấy một tiếng hét và một tiếng rơi rất “trợn vện” của anh ấy, sau đó tất cả đều chìm vào trầm mặc.

Những tiếng xầm xì cứ thế lan truyền đến Vũ, như những đợt gió thốc mạnh vào da thịt. Vũ sợ hãi co gối lên, cô đưa tay lên bịt chặt tai lại. Đầu gối Vũ nhấc cao đến vai và cô gục đầu xuống. Cảm giác như tất cả đều quay lưng lại với mình, cả thế giới này đã thực sự rời bỏ cô.

29. Chương 29: Tinh Cầu Lạnh Lẽo

Anh từng nói: “Em vẫn còn trẻ, nên phải kết thúc chuyến phiêu lưu của mình đi thôi.”

Thời gian Vũ sống trên Tây Bắc, cảm giác như bản thân đang dần dần lột xác. Cô giống như một chú bướm đang phá kén ra ngoài, cố gắng chịu đau để xòe được đôi cánh rực rỡ. Cô để quá khứ sâu trong một chiếc hộp, không có ánh sáng chiếu rọi. Cô không biết bản thân có thể chạy trốn được bao lâu, nhưng cô không muốn phải nhìn thấy nó.

Vũ nhận dạy học cho bọn trẻ, đó chỉ là một công việc giết thời gian. Cô sống trong một thôn nghèo khó, mọi người thích mặc quần áo thổ cẩm, tóc búi cao và làn da cháy nắng. Bọn họ hay gọi Vũ là cô gái thành phố, bởi cô không nói tên cho họ biết. Vũ cũng không muốn phản bác lại, vì cô đúng là người thành phố lên đây lánh nạn.

Vũ bắt đầu cắt đứt mọi quan hệ, với cả cả gia đình. Cô giống như người bị cô lập giữa thế giới xa lạ, với những con người xa lạ, một kẻ cô độc trắng tay hoàn toàn. Dần dà, Vũ cũng bắt đầu mặc váy thổ cẩm, để tóc và da cháy nắng. Nhìn cô từ xa trông giống như dân bản địa, có phần xinh đẹp và cô độc hơn những cô gái dân tộc ở đây một chút. Thực rất giống một chú bướm rực rỡ, lang thang giữa khu rừng rộng lớn.

Người dân nơi đây rất thích ca hát, họ thường thổi khèn, thích huýt sáo... Các cô gái ai cũng biết múa và dệt vải. Trên người họ đều đeo trang sức rất nặng, nhưng họ gắn bó với chúng cả đời. Vũ nhận dạy học cho khoảng mười đứa trẻ, chúng đều chỉ tầm bảy, tám tuổi. Đứa nào đứa nấy đều lem luốc, gầy gò. Gặp Vũ đều hỏi một câu rằng: “Cô ơi, con người có thể bay lượn như chim không?” Vũ đáp: “Có chứ!” Nếu như các em được tự do, các em sẽ thỏa được những gì bản thân mơ ước.

Trên Tây Bắc rất lạnh, nhưng Vũ dần thấy thích nghi được với cái lạnh ở nơi đây. Cô không còn bị rát họng và chảy máu cam nữa. Cô bình thản sống cùng với chúng. Một cô gái người Tày đã nói với Vũ rằng: “Cho dù có thế nào, thì chị cũng phải quen với cuộc sống ở nơi đây đi.” Vũ cũng thấy cần phải như vậy. Cô cần phải học cách thích nghi, và học cách để hòa nhập với số phận này.

Có một dạo Vũ gặp được Linh, nhưng cô ấy không nhận ra cô. Hình như Linh đang làm phóng sự văn hóa dân tộc, và thôn này sẽ là địa điểm để quay. Vũ lẫn trong đám dân làng, cô không gọi bạn. Cô chỉ đứng một

góc, nhìn Linh chỉ đạo ekip. Có lẽ giờ cô ấy rất tốt, mà không, trước giờ Linh vẫn rất tốt. Cô ấy luôn luôn đi đúng con đường mà mình chọn, không bao giờ hối hận.

Suốt cả một ngày trời, đám phóng viên làm việc rất nghiêm túc. Tối đến họ đốt lửa trại vui vẻ với dân làng. Vũ ngồi trong nhà, không hề ra góp vui cùng với họ. Không phải cô sợ Linh sẽ phát hiện ra mình, mà cô sợ Linh sẽ kéo cô về cuộc sống ngày trước. Cô không muốn, phải, cô không muốn như thế. Hoặc là cô chưa đủ sẵn sàng để tiếp tục cuộc sống của mình. Cô cần phải chôn vùi quá khứ, chôn vùi đi người đàn ông mà mình từng thương yêu.

Sáng hôm sau, đoàn phóng viên đó đã sang một vùng khác. Vũ đứng nhìn trong đám sương mù lẩn quất, thấy Linh khoác một chiếc ba lô và mỉm cười hài lòng. Trên khuôn mặt cô ấy giờ đây chỉ có như thế, sẵn sàng hài lòng với mọi thứ. Vũ cũng cúi đầu mỉm cười, bỗng nhiên cô thấy bản thân giả tạo quá. Cái gì cũng thế, nếu chúng ta bỏ quên nó quá lâu thì nó sẽ trở nên xa lạ. Kể cả nụ cười.

Vũ quay về, cô tiếp tục dạy bọn trẻ học. Chúng gần như ngủ suốt một tiếng, cô cũng không có ý nhắc nhở. Có lẽ đêm qua chúng chơi quá khuya, cho nên bây giờ mới gà gậy như thế. Vũ dạy chúng một bài thơ – Emily con ơi!

Buổi hoàng hôn

Ôi những linh hồn

Còn, mất?

Đã đến phút lòng ta sáng nhất

Ta đốt thân ta

Cho ngọn lửa chói lòa

Sự thật...

Thực ra Vũ không quan tâm đến chuyện vạch trần tội ác của thực dân Mỹ trong bài thơ này, cô chỉ thấy sự tuyệt tình của người cha trước tất cả. Ông hẳn là người quyết đoán, không bao giờ hối hận. Vũ chợt nhớ đến bác ô, ông cũng từng tuyệt tình với cô như thế. Tuy ông không tự thiêu thân mình như người cha trong bài thơ, nhưng ông đã phần nào đó đốt đi niềm tin cô dành cho ông trong mười tám năm trời. Quả thực quá đau đớn!

Một đứa trẻ ngơ ngác hỏi: “Thưa cô, vậy người cha có chết không ạ?”

Vũ ngăn người, tự hỏi lòng mình câu ấy. Cuối cùng đáp: “Có lẽ là không! Người đó biến thành một ngọn lửa bất diệt, soi sáng cho con đường tăm tối ngập tràn chiến tranh.”

“Oa, thật là vĩ đại!” Một đứa trẻ khác reo lên.

Vũ cũng không hiểu ai đã dạy chúng câu này, nhưng có lẽ chúng đã sử dụng đúng ngôn từ của mình. Có đôi lúc, bạn không thể tìm được từ để miêu tả cho những cảm xúc ở trong lòng. Vũ cũng vậy, có một thời gian cô gần như quên đi những thứ gọi là giao tiếp. Nếu không có bọn trẻ, cô sợ mình sẽ xuất hiện ở đây với một khuôn mặt lạnh cảm và một đôi mắt bình thản. Thế giới bên ngoài và cô gần như đã mất đi kết nối, cô khiếp sợ chúng. Nhưng có bọn trẻ, chúng là điểm tựa duy nhất khiến cô bám trụ.

Sau giờ học, có đứa trẻ đến đưa cho cô một bức thư. Vũ hỏi của ai gửi, nhưng nó chỉ lắc đầu rồi chạy đi mất. Vũ ngạc nhiên nhìn theo, nhưng cuối cùng cô vẫn tò mò bức thư hơn. Nhìn nó trên tay, ngoài phong bì không đề gì hết, nhưng Vũ đã bắt đầu đoán được ra người gửi là ai.

Trong thư viết:

Vũ, cậu có nhớ những năm chúng mình trốn học ra biển không? Cậu nói cậu bị ám ảnh bởi biển khơi – nơi đã cướp đi mạng sống của bác cậu. Cậu còn nói: “Tớ rất sợ chết, cho nên tớ sẽ bị ám ảnh suốt đời.” Nhưng tớ lại thấy, cậu là một kẻ nặng lòng với biển. Vũ ạ, không có ai từ bỏ được thứ đã gắn bó ngay từ khi sinh ra. Cẩm Phả của cậu, biển của cậu, tình yêu của cậu... Cho dù cậu có đi xa đến đâu, có cố gắng chạy trốn đến đâu thì nó cũng sẽ theo chân cậu đến suốt cuộc đời.

Vũ, phải quay về đi thôi. Cậu đã trưởng thành rồi!

Bầu trời Tây Bắc như một dải lụa trắng, chúng tràn ngập khói sương. Vũ thở ra những hơi nặng nhọc, bức thư trên tay dần dần rơi ra. Cô nhìn xuống, dưới đôi chân mình, những dòng chữ nhạt nhòa trong nước mắt. Đã từ rất lâu rồi bản thân mới có thể khóc, cũng đã từ rất lâu rồi mới có thể tìm lại tiếng nói của linh hồn. Vũ ngẩng đầu nhìn ra xa, nơi những ngọn núi chìm lặn trong sương khói. Vũ từng nhớ, có một đôi vợ chồng đã sống trên đó. Họ tìm hiểu về khí tượng thiên nhiên, cùng cô đơn, cùng đi qua thời gian... Và đó là hạnh phúc?

Khẽ nở một nụ cười, nước mắt lặn vào bờ môi, rồi Vũ chạy vụt đi. Cô có cảm giác bản thân mình đang bay, cũng không biết mình là con vật gì, chỉ biết rằng cô đang thỏa sức bay trên đôi cánh của mình. Núi rừng Tây Bắc lướt qua tầm mắt, nhấn chìm cô vào đám sương khói lung mờ.

Cô đã trưởng thành, đã thực sự trưởng thành rồi.

Và trong tình cầu lạnh lẽo ấy chỉ còn có riêng cô mà thôi.

30. Chương 30: Địa Đàng

(Một cái kết thứ hai)

Sau khi nghe tin Dương Nguyễn chết, Vũ một mình bắt xe tới Hạ Long để nhận xác anh. Người ta không ngừng nói về cái gì đó, Vũ chẳng hiểu, cô chỉ nhìn chăm chăm vào cái xác đã nát bầy của Dương Nguyễn mà mỉm cười. Anh đây rồi, cuối cùng thì cô cũng đã tìm được anh. Người ta vẫn thường nói, dù có thể nào thì nếu yêu nhau sẽ được trở về bên nhau thôi. Thật đúng, cô và anh, đến tận lúc chết vẫn phải gặp nhau một lần.

Vũ từng nghe ai đó nói về tai kiếp, là những kẻ sinh ra khiến nhau đau khổ. Là những kẻ có duyên nhưng không viết thêm được một chữ phận. Thành ra cả cuộc đời cứ ràng buộc nhau mãi, đến khi nhắm mắt vẫn cứ luyến lưu nhau.

Dương Nguyễn không có ai là người thân, anh từng là trẻ mồ côi. Vũ đưa anh về và chôn cất cho anh, rất âm thầm. Cô không mặc tang phục hay làm gì hết, cũng không khóc cho anh. Cô chỉ ngồi bên cạnh ngôi mộ vừa mới đắp lên của anh, hát cho anh nghe một bài. Những ca từ chảy bỏng, ngập tràn thương yêu. Nhưng ẩn sâu trong đó là sự lạnh lẽo và cô độc.

Dương Nguyễn, anh biết không? Khi anh chết đi thì cũng là lúc thế giới của em đã thực sự đổi khác. Và cũng là lúc, chúng ta thực sự lạc mất nhau.

Vũ gặp được Linh, cô ấy hốt hoảng khi nhìn thấy Vũ. Cầm lấy tay cô, và nói: “Tại sao cậu lại thế này? Tại sao lại phải hành hạ bản thân mình như vậy?”

Vũ ngơ ngác nhìn Linh, không hiểu cô ấy đang nói gì. Nhưng khi nhìn vào cổ tay chẳng chịt vết sẹo của mình cô mới biết, hóa ra đây là tự hành hạ bản thân. Có những việc trong mắt người khác thực sự điên rồ, nhưng đối với cô, nó lại là một lối thoát. Vũ mỉm cười, xòe bàn tay của mình ra. Trong đó là một chiếc nhẫn bạc méo mó. Cô đã lấy nó từ tay Dương Nguyễn.

Trong ánh nắng màu nghệ tươi, cô nói rằng: “Linh này, cậu có hiểu nổi cô độc của thế gian này hay không? Có đôi lúc tớ rất muốn đến bên anh ấy, hỏi anh ấy xem địa đàng có gì mà lại quyến rũ đến vậy. Nhưng rồi tớ mới biết, từ thế giới này đến thế giới khác được nối liền bởi cái chết. Mà đó lại là điều khiến tớ khiếp sợ.”

Linh đau xót ôm chầm lấy Vũ, trong lòng cô có những mũi nhọn liên tục bật lên khiến da thịt rỉ máu. Tình yêu là một thứ kỳ diệu, nhưng cũng lại quá tàn độc. Giống như hoa hồng vậy thôi.

...

Vũ thu dọn hành lý để trở về Cẩm Phả, cô nghĩ bản thân không còn gì nơi đây nữa cả. Thành phố này sẽ là thành phố trong quá khứ. Cô phải từ bỏ nó đi. Sau khi nhìn thấy Dương Nguyễn lần cuối, cô nghĩ đó là điều duy nhất mà mình mong chờ rồi. Cuối cùng thì cô cũng đã được thỏa ước nguyện, Dương Nguyễn đã cho cô gặp anh lần cuối. Lần cuối cùng trong đời.

Vũ mua một vé xe về Cẩm Phả, bến xe hôm ấy vắng đến lạ thường. Vũ nhắn cho Linh một tin, nói rằng tớ phải đi đây, sau này đừng gặp lại nữa. Rồi cô xóa số của Linh đi và tắt máy. Có những chuyện đau thương nên cắt đứt đi tất cả, mở ra hình một tương lai mới. U tối, hoặc là nhiệm màu.

Xe lăn bánh, nặng trĩu chạy theo rồi luồn vào cửa sổ. Vũ bật đọc kéorèm, cầm tai phone, lắng nghe giọng hát trầm lạ của Lana Del Ray. Cô gái đó luôn có những cách lời kéo Vũ. Lời ca cô đọc như thế, nhưng lại khiến cô nghe không muốn rời.

Suốt năm tiếng xe chạy, Vũ nhắm mắt nghe nhạc. Cô không ngủ, nhưng cô chẳng thể nào mở nổi mắt. Cô tưởng tượng, cảnh vật bên ngoài cứ lùi xadần, như càng ngày càng mang tất cả của cô đi. Đây chính là sự đáng sợ của trường thành, bạn sẽ chẳng còn lại gì trong tay. Bạn phải bắt đầu những điều mới với một tâm tư mới. Bạn vừa vấp ngã và bạn nghĩ sẽ phải làm lại từ đầu. Trong tim Vũ đã mang một vết thương sâu hoắm, như vết sẹo trên mũi của Liêm. Anh ta sẽ mang nó cả đời, và cô cũng vậy.

Ba mẹ rất vui khi thấy Vũ trở về, mọi chuyện giống như vừa trải qua một giấc mơ, đến khi tỉnh lại tất cả đều nguyên như cũ. Ba ở đây, ông vẫn là người mà cô yêu quý. Mẹ cũng ở đây, bên cạnh ba. Nhưng Vũ biết, tận sâu trong lòng cô biết rằng, cô chỉ là đang đánh lừa bản thân mà thôi. Và những gì ở trước mắt cũng chỉ là cái vỏ bọc vẻ bề ngoài. Chúng ta đã thay đổi, không thể quay trở lại được như trước kia nữa. Nhưng điều cần làm bây giờ đó chỉ là, cố gắng để thay đổi những u buồn và rối ren trong lòng nhau. Gây dựng lại niềm tin trong vòng một năm, mười năm, hay chodù là cả đời. Sống chỉ là như vậy.

Buổi tối, Vũ lên mạng, cô tự tạo hình một blog cá nhân để viết gì đó. Nhưng lập ra rồi lại bỏ trống. Khi mọi thứ đã qua đi, chúng ta sẽ chỉ còn lại sự buông xuôi và tuyệt tình. Cô bỗng nhiên nhận ra mình không muốn lời kéo gì nữa, cũng bắt đầu học cách chấp nhận và bình thản. Cô muốn hút thuốc, nhưng trong túi không có. Vũ hiểu rằng có những lúc anh như sống trong cái chết, chỉ có thuốc lá và rượu mới khiến anh trở về thực tại được.

Vũ vào mail, đã lâu lắm rồi cô không đoán hoài gì đến nó. Cô nhớ là từ sau khi mình bị năm nhà xuất bản từ chối. Vũ mỉm cười, trong đêm tối công nghệ rõ tiếng click chuột. Những âm thanh cô đọc này lâu lắm rồi bản thân mới để ý. Cô bỗng nhớ đến Tuấn, người đã đọc câu chuyện của cô. Anh ta đã đi, giống như bao người trên mạng khác. Không bao giờ quay trở lại.

Bất chợt, Vũ thấy trong hộp thư đến có một bức mail nặc danh. Một email rất lạ, cô chưa từng thấy bao giờ. Subject cũng không đề bất cứ chữ gì liên quan, ngoài một dấu chấm than. Vũ bắt đầu mở bức mail đó ra đọc. Và ngay từ những dòng đầu tiên, cô đã biết được người gửi chính là Dương Nguyễn.

“Tôi đang ở Hạ Long, em có tới được nơi đây không? Chỉ cần em tới được ngay lúc này, thì chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi. Còn nếu em từ chối, thì ừ, có lẽ là chúng ta không bao giờ thuộc về nhau cả. Vũ, có đôi lúc tôi như một kẻ điên, bản năng và hoang dại. Tôi làm tất cả những gì mà mình thích, không bao giờ quan tâm đến hậu quả.

Đêm nay tôi đã hút thuốc rất nhiều, nhưng trong tâm hồn lạnh lắm. Tôi có một cảm giác rất lạ, dường như rượu và thuốc lá không thể trấn áp được cảm giác đó. Có thứ gì đó đang lôi kéo tôi đi, như muốn bài trừ tôi ra khỏi cuộc đời này. Tôi sắp điên lên mất!

Mà, tại sao nhỉ? Tôi muốn hỏi em câu đó. Tại sao cứ nhất định phải là tôi? Trong cuộc hành trình của em ấy, tại sao lại cứ phải là một người đàn ông như tôi? Tôi không tự do, tôi chỉ là một kẻ sống không mục đích. Tại sao em lại chọn tôi?

Nhưng Vũ, khi em hiểu được điều ấy thì đã quá muộn rồi.

Chào em!”

...

Nhiều năm sau đó, Vũ lấy một người đàn ông ba mươi hai tuổi làm chồng. Anh ta rất bình thường, cũng rất tâm thương. Anh là một công nhân viên chức, lương đủ để hai vợ chồng sinh sống. Vũ cũng xin vào làm ở đài truyền hình. Công việc của hai người rất ổn định, hôn nhân cũng thế, nhưng trong lòng Vũ luôn cảm thấy cô còn nợ nần điều gì đó.

Cô và chồng giống như những người bạn nhưng không thân. Cô không thể chia sẻ cho anh những điều mà bản thân đang nghĩ ở trong lòng. Thâm tâm cô cứ luôn nói rằng anh ấy sẽ không hiểu, phải, sẽ không hiểu đâu. Thành ra Vũ cứ sống như thế, cô ở bên anh như một chiếc bóng. Mờ nhạt và hờ hững.

Hai năm sau ngày cưới, Vũ sinh cho anh được một đứa con trai. Anh rất vui, mà không, phải nói là hạnh phúc. Cô có thể thấy điều đó trong đôi mắt của anh. Anh ôm hai mẹ con vào lòng, nói rằng cả cuộc đời này cô và đứa trẻ chính là những người quan trọng nhất của anh. Vũ chưa từng được một người đàn ông nào nói với mình như thế, nên khi nghe anh nói vậy, cô bỗng cảm thấy có gì đó không thoải mái.

Đứa con trai được Vũ đặt tên là Bình. Bình trong bình thản chứ không phải là bình yên. Chỉ cần nó bình thản được với cuộc đời, thì chắc chắn nó sẽ tìm được bình yên ỉn.

Tuy nhiên, Vũ vẫn luôn bị ám ảnh bởi Dương Nguyễn. Từ sau bức mail đó, cô biết cả cuộc đời này bản thân không thể thoát khỏi anh. Anh ta quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình. Lời cảnh báo của Linh và của chính Dương Nguyễn lúc đầu đã nói, anh ấy không phải là một người có thể đem lại hạnh phúc được cho cô. Nếu yêu, cả hai sẽ chỉ có đau khổ. Nhiều lúc nằm trong vòng tay của chồng, Vũ vẫn nhớ đến Dương Nguyễn. Da thịt của anh sẽ không có mùi vị sạch sẽ như hình ảnh của anh. Và người đàn ông này – chồng cô, cũng không có mùi vị như thế. Anh ta thơm mát, dịu dàng, và dễ quên. Có những lúc nửa đêm thức giấc, Vũ giật mình hoang mang không biết bản thân đang nằm cạnh ai. Tỉnh tâm lại đôi chút, cuối cùng thì cô cũng biết được hóa ra đây chính là chồng mình. Là người mà mình sẽ chung sống suốt đời.

Người chồng của Vũ không biết gì về Dương Nguyễn nhưng anh ấy biết cô có một người đàn ông mà bản thân không bao giờ quên được. Anh không trách cô, vì anh nghĩ trong cuộc đời ai cũng từng có một người như vậy. Chỉ cần cô luôn ở bên anh, cho anh niềm tin và hơi ấm thì dù có xảy ra bất cứ điều gì, anh cũng đều không oán hận cô.

Dần dà Vũ nhận ra một điều, tình cảm dành cho người đàn ông này chính là biết ơn!

Có một lần, chồng ôm cô lấy cô, vòng tay anh có hơi ấm, nhột nhạt. Vũ không vùng ra, cô lặng lẽ ở bên cạnh anh như bao năm vốn vậy. Rồi cô nghe thấy tiếng anh thì thầm ở bên tai: “Vũ, có phải em lại nhớ đến người ấy không?”

Vũ giật mình, nhưng cô không dám quay người lại nhìn anh. Một lúc sau, cô đáp: “Xin lỗi anh! Ngoài xin lỗi ra thì em không biết phải làm cách nào để bù đắp được cho anh cả.”

Chồng cười, cái cười mang theo hơi thở. Vũ hơi rụt người lại, vì nó quá nóng bỏng. Anh nói: “Đừng mang nặng một thứ gì cả. Tình yêu và tội lỗi! Vũ này, cho dù em có nhớ đến ai, thì người đó và em cũng không thể đến với nhau được. Đừng cố chấp nữa.”

Vũ nắm lấy tay anh, ngón tay anh hơi thô có cảm giác như đang nắm một cành củi khô. Nhưng cành củi đó giúp cô trụ lại được giữa dòng nước lũ. Cô hỏi: “Nếu bây giờ em đi, anh sẽ hận em chứ? Em chỉ lo anh không hận em thôi.”

“Vậy ra em đã có ý định rồi?”

“Phải, em đã có ý định rồi. Em nghĩ là em phải đi. Dừng lại thế này lâu quá rồi, đôi chân em sắp phát cuồng.”

Màn đêm trở lên yên lặng, anh như một người sắp chết, hơi thở rất nặng nề. Vũ hiểu được cảm giác của anh, cũng hiểu được cảm giác của chính mình. Giữa cô và anh cách nhau quá xa, lại cũng quá gần, thành ra họ cứ bế tắc mãi. Cô lúc nào cũng tự coi mình là một con chim, cần phải bay đi khi còn có thể. Còn anh tự coi mình là một chiếc lồng, có thể nhốt cô lại mãi mãi bên cuộc đời.

Chồng mệt mỏi, vùi khuôn mặt vào vai cô. Tại nơi ấy, Vũ thấy có thứ gì đó ấm nóng vừa rút ra. Có lẽ là của anh. Tiếng nói của anh tan dần, tan dần: “Hãy tự quyết định cuộc đời mình. Chỉ mong sao em đừng tự trách mình là được.”

Cô bỗng nhiên thấy lạnh lòng, nhưng không làm cách nào chạy trốn được. Vòng tay của anh quá chặt, cô chỉ có thể cảm lạnh mãi như thế. Có lẽ số phận này đã được viết sẵn, càng chống đối thì càng khiến nó rách nát và nhạt nhòa.

Hành trình Ly Biệt.

Cuối cùng thì ai cũng phải trưởng thành thôi.

Nằm trên giường, bên cạnh người chồng của mình và nhìn ra ngoài cửa sổ. Vũ thấy trăng tròn như một viên ngọc sáng ngời. Cô đưa tay ra, nhưng không biết phải làm gì tiếp theo. Thế rồi cô lại buông xuống, lần tìm đến bàn tay của chồng. Vũ nhắm mắt, chợt thấy hình ảnh của một người đàn ông xưa cũ hiện về.

Anh xuất hiện ở bến xe bus, quần áo trắng thơm cùng một dáng người cao ráo, cô độc. Trong quán bar, cô thấy anh hút thuốc, tàn đỏ le lói như cuộc đời của anh. Anh hỏi cô về Cẩm Phả, nói rằng anh đã từng tới đó. Rồi cô thấy tấm lưng trần của anh, ban công nhà anh. Thấy anh từng ôm cô lên giường và ôm cô thật chặt. Anh gọi tên cô trong hơi thở. Còn cô ôm lấy anh, hít lấy mùi hương quyến rũ trên da thịt anh.

Rồi tất cả cùng tan biến, như đám khói thuốc mà anh hút. Cho dù Vũ có gào thét tuyệt vọng cỡ nào, anh cũng sẽ quyết tuyệt ra đi như thế. Cô không tài nào bước vào thế giới của anh được.

Anh ấy sẽ mãi không bao giờ biết được rằng, có một cô gái từng vì anh mà tuyệt vọng và u buồn như thế. Giã biệt Dương Nguyễn, giã biệt quá khứ. Trong đêm tối, Vũ nở một nụ cười, nhưng vẫn phải rơi một giọt nước mắt đau thương.

31. Chương 31: Kết – Hành Trình Chỉ Có Trên Trang Giấy

Tôi định sẽ dùng chương này để kể về lý do vì sao tôi viết câu chuyện tẻ nhạt như thế. Rằng vì sao tôi lại viết một câu chuyện không có cao trào, chỉ có màu xám và cô đơn. Nhưng rồi tôi thấy không cần thiết nữa. Vì Vân từng nói với tôi rằng, độc giả ấy mà, họ giống như màu sắc, cậu không bao giờ có thể bắt kịp họ được đâu. Vậy nên cậu chỉ có thể chọn lấy riêng mình một màu. Kiên định như thế mà cũng hờ hững như thế, cho dù họ có nói gì thì cậu cũng phải nghĩ, câu chuyện này viết ra là cho riêng mình cậu. Và nó là của cậu.

Thế nên, dù có hơi đường đột và thất lễ, nhưng có lẽ tôi phải bỏ qua hầu hết kể về nhảm nhí và khiến các bạn yêu quý tôi cùng câu chuyện này!

Sau khi đọc xong truyện của tôi, bạn bè đều nói tôi hãy mang nó đi xuất bản. Nhưng tôi nghĩ mình không có đủ khả năng, vì nó còn quá non nớt. Hơn nữa, nhà xuất bản yêu cầu rất nhiều, tôi cũng không phải là đứa chưa từng gặp qua thất bại trong chuyện này. Cho nên tôi nghĩ, nếu vận may đến thì cứ đến. Còn tôi sẽ không tiến thêm bước nào nữa!

Như tôi đã nói, câu chuyện này là hành trình Ly Biệt của tôi. Phải, tôi đã nghĩ như thế. Nhưng viết xong thì có lẽ là không phải. Tôi chỉ có thể giã biệt anh, người trong tâm tưởng chưa bao giờ biết mặt, chứ không được giã biệt những thứ đã từng. Có những thứ đã đi cùng tôi bao năm tháng, như Cẩm Phả, như ba mẹ, và như Vân. Cho dù có trưởng thành thì tôi vẫn không thể rời xa họ được.

Tuổi trẻ của tôi, mới chính là Ly Biệt! Tôi sẽ không nhận ra nó, bạn cũng sẽ không nhận ra nó. Chỉ cho đến khi chúng ta đi qua nó rồi mới thấy nuối tiếc.

Vậy nên tôi nghĩ, hành trình Ly Biệt của tôi chỉ là quá trình trưởng thành hoàn thiện bản thân. Trong quá trình đó, tôi chỉ có thể nói lời từ biệt với mộng tưởng xa vời trong lòng mình – người đàn ông mà mình từng cho là hoàn hảo. Bởi trên đời này, tình yêu không thể xây dựng từ một ý nghĩ. Tôi cho dù có yêu anh đến bao nhiêu, thì vẫn phải chấp nhận một điều, đó là mơ mộng thiếu nữ trong tôi!

Tạm biệt anh!

...

Mỉm cười, mang câu chuyện này in ra giấy. Tôi đóng thành ba tập. Một là cho ba mẹ tôi, một là cho Vân...
Và cuối cùng, là cho cô bạn mà tôi đã gặp trên chuyến xe về Đông Triều hôm ấy.

Trên ba quyển, tôi đều đề dòng chữ: “Bắt đầu đến kết thúc! Mùa xuân tuổi trẻ là đâu trên những năm tháng cô đơn?”

Phải, mùa xuân tuổi trẻ là đâu trên những năm tháng cô đơn?

End~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-cua-biet-ly>